

Proleter DEVİRİMCI DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

Temmuz-Ağustos 2011 Sayı: 2

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

Seçimler yapıldı, AKP yine birinci parti çıktı ve tek başına hükümeti kurdu.

Esasında seçim sonuçları çok önceden belliydi. Ve aşağı-yukarı beklenen sonuçlar çıktı. AKP'nin yüzde 50'lik oy oranı, beklenenin üzerindeydi elbette. Bunu da AKP'nin seçim hilelerinde "usta-laşması"na vermek gerek.

Öyle ki, Fetullah Gülen'in anayasa referandumu sırasında söylediği gibi, "ölüleri bile mezardan kaldırıp" oy kullandırdılar. Birçok yerde, ölenlere ya da bebek yaşta olanlara "seçmen kağıdı" geldiği görüldü. Polisler yine hem görev yerlerinde, hem ikamet ettikleri yerde oy verdiler. Daha da önemlisi, son üç yılda astronomik düzeyde artan seçmen sayısı, AKP, gerçekten seçimlere çok iyi hazırlanmıştı(!)

Ama "düzenin bekası" için, ne MHP'den ne de CHP'den "seçim hileleri"ne dair tek bir itiraz gelmedi. Her seçim döneminde ortalığı kaplayan şaibeden, bu seçimde eser yoktu. Seçimin meşruiyetini tartışırma konusu bile yapmadılar.

Belli ki, aralarında bir konsensüs oluşmuştu Zaten her biri, kendisini "seçimin galibi" sayıyordu! MHP, barajın üstünde kalarak, CHP milletvekili sayısını artırarak, AKP ise yüzde 50 gibi büyük bir başarıya imza atarak seçimlerden başarıyla çıkmışlardı!

Öyle bir seçim ayarıydı ki bu, AKP çok yüksek bir oy aldığı halde, anayasayı tek başına değiştirecek milletvekili sayısına ulaşamamıştı.

Sayfa 2'de sürüyor

Hak verilmez alınır!

ZAFER

SOKAKTA

KAZANILIR!

Hak verilmez alınır

ZAFER SOKAKTA KAZANILIR

“Al gülüm-ver gülüm” bir seçim daha bu şekilde atlatılmış oldu. Seçim öncesinin “kayıkçı dövüşü”, son yılların ünlü “balkon konuşması” ile sona erdi. Böylece seçim mitinglerinde atıp tutmaların, binbir türlü vaadin, hiçbir kıymet-i harbiyesi olmadığı bir kez daha görüldü. Gerçek anlamıyla bir “oyun”du sahnelenen...

Onlar için önemli olan, kitleleri sandığa çekebilmek, düzen-ıçî çözümlere bel bağlamasını sağlamaktır. Sandıktan çıkan sonuçları kendilerinin belirlediğine, iradelerinin bir biçimde meclise yansıdığına inandırmaktır. Bunda da başarısız oldukları söylenemez.

Seçime katılım oranı, son yılların en yüksek oranıydı. Her ne kadar iki kişiden birinin AKP'ye oy vermiş olması, fazla inandırıcı gelmese de, bunu AKP'nin “alamet-i farikası”na vermek gerekirdi! Böylece AKP'nin bu “gizil gücü”ne karşı kitlelerin korkusu artacak, karamsarlık ve çaresizlik duygusu hakim kılınacaktı. Buna bir de “sivil faşizm”, “faşizmin yükselişi”, “Hitler'in gelişi” gibi tespitler eklenince, bu korku daha da büyüyecek, AKP'nin yükselen gücü karşısında herkes daha fazla sinecekti.

Seçim sonrası düzen partilerinden, liberal ve reformist çevrelere kadar, kitlelere zerkedilen düşünce buydu. Hem AKP'nin hileli oyları kutlanıyor, hem de AKP umacısı ile halk korkutulmaya, sindirilmeye çalışılıyordu. Hiç kuşkusuz bu, egemenlerin değirmenine su taşımak demekti.

Seçimin gerçek galibi ise, her tür engeli aşarak vekil sayısını arttıran Kürt halkıydı. Seçim sonrasında yayılmak istenen o karamsar ve umutsuz hava, doğal olarak onları etkilemedi. Çünkü onlar, barajı, “veto”yu aşarak, iple, karışla seçim pusulasındaki yeri bularak, ulaşmışlardı zafere. Kelimenin gerçek anlamıyla, dişleriyle tırnaklarıyla söküp almışlardı. Zaferi sandıkta değil, sokakta kazanmışlardı. Ve bu, öyle birkaç ayın, yılın değil, yılların mücadelesinin ürünüydü.

Ama daha çekecekleri bitmemişti. Seçim zaferinin kutlamalarını bile çok gördüler. Zafer kutlamaları, polislin kurşunları, gaz bombaları ile kana bulandı. Bir kişi öldü, yüzlercesi yaralandı, tutuklandı...

Ardından Hatip Dicle'nin milletvekilliği düşürüldü, diğer 5 KCK tutuklusunu milletvekili, serbest bırakılmadı. Üstelik Dicle'nin yerine AKP, bir milletvekili daha kazanmıştı. Oysa seçimlerde baraj olmasaydı, Diyarbakır, Mardin ve Ağrı'da birer milletvekili daha çıkartıp 39 milletvekiline ulaşacaklardı. AKP'nin ise üç milletvekili düşecek ve 323 vekilde kalacaktı.

Elbette bu rakamlar, varolan sonuç üzerinden tespit edilenler. Hilesiz-hurdasız ve gerçekten demokratik bir seçimde, tüm oylar ve sonuçların çok farklı çıkacağı aşikar. Ama burjuva dü-

zende böyle bir seçimin imkansız olduğu da...

AKP, tüm seçim hilelerine, baskıya ve rüşvete rağmen Kürt illerinde oylarını arttıramadı. Eskisinden daha az oy ve daha az milletvekili ile yetinmek durumunda kaldı. Bunun karşılığı olarak da seçilmiş milletvekillerine engeller çıkardılar. Hatip Dicle'nin meclise gelmemesi için, diğer partilerle de anlaşarak her tür yolu denediler. YSK'ya da bunu kılıfına uydurmak düştü. Uysa da uymasa da...

Kürt halkı, şimdi vekillerinin önüne koyulan bu engelleri kaldırmak için sokakta. Seçim öncesi “veto” engeline karşı nasıl sokakları tutuşturduysa, Hatip Dicle ve 5 vekilini, zindandan meclise yollayabilmek için eylemler yapıyor.

Onlar, hakların dışı bir mücadele ile alındığını, zaferin sokakta kazanıldığını yılların deneyimi ile çok iyi biliyorlar. Sadece son seçim süreci bile bunun somut örnekleriyle dolu. O yüzden seçimin gerçek zaferi, Kürt halkına ait. Bunu bir “seçim zaferi” olmaktan çıkartıp, gerçek bir zafere dönüştürmeyi de bir gün başaracaklarından kimsenin şüphesi yok.

Seçimler yapıldı ama ne AKP şişirilmiş yüzde 50 oyun keyfini sürebildi, ne de egemenler rahat bir nefes alabildi. Meclis, boykot ve yemin kriziyle açıldı ve bu kriz halen sürüyor. Esasinda bu “yönetememe krizi”dir. Ve önümüzdeki dönemde daha da şiddetlenecektir.

Sorun, CHP ve BDP'nin bir biçimde ikna edilerek meclise gelmeleriyle bitmiyor. Anayasa tartışmalarından, ekonomik krizin yeni göstergelerine kadar, birikmiş tüm sorunlar ortada duruyor. İşçi ve emekçinin çalışma ve yaşam koşulları, örgütlenme ve ifade özgürlüğü önündeki engeller, artan baskı ve şiddet, uzun tutukluluk süreleri, tecrit ve işkence, sağlık ve eğitim alanındaki sorunlar, Kürt halkının “olmazsa olmaz” talepleri vb. hepsi AKP hükümetini ve bir bütün olarak egemen sınıfları fazlasıyla zorluyor, daha da zorlayacak.

Elbette aslanan kitlelerin mücadele gücüdür. “Yönetememe krizini” derinleştirip, bunu işçi-emekçi lehine çevirecek olan da bu güçtür. Kürt halkı bunun somut örneğini sunmuştur. Bir kez daha yinelemek gerekirse;

Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!

O k u r l a r a . . .

Merhaba,

Seçimlerin arkasından AKP büyük bir zafer kazanmış gibi davranıyor, medya da el birliğiyle onun bu zaferini alkışlıyor. Ama bir taraftan seçim sonrasında ortaya çıkan meclis ve yemin krizi, diğer taraftan işaretleri giderek artan ekonomik krizin ikinci dalgası, ne AKP'nin ne de burjuvazinin, bu “zafer”in tadını çıkaramayacağını gösteriyor.

Kürt milletvekilleri, seçimlere girme hakkını sokaklarda kazanmıştı. Bugün Yunanistan'daki işçi ve emekçiler, “krizi biz çıkarmadık, biz ödemeyeceğiz” diyerek günler süren eylemler, grevler gerçekleştiriyorlar. Ülkemizde de seçim sonrasında gelişecek ekonomik ve siyasi krize karşı mücadeleyi yükseltmekle karşı karşıyayız. Yunanistan'daki, Tahrir'deki eylemler, izlenecek yolu gösteriyor.

İşçi sınıfının mücadelesi ise kararlı olmakla birlikte dağınık ve parçalı yürüyor. Direnişlerin bazıları sadece patronlara değil, sendika ağalarına karşı da yürütülüyor. Birleşik ve daha güçlü direnişler yaratmak en önemli görev olarak önümüzde duruyor. Ve bunun için sınıf sendikacılığı perspektifiyle çalışmak zorunludur.

Gündemdeki konularla ilgili yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

“Hücreler kitabı Dava Dosyası”nı büromuzdan ve kitapçılardan temin edebilirsiniz.

2. sayıda

3	AKP'nin “zafer”i değil
5	Milletvekillerinin sınıfsal konumu
6	Seçimin galibi BDP'ye engel üstüne engel
7	“Metin ol Karadeniz”
8	Onbinler 2 Temmuz'da Sivas'taydı
10	Yeni bir sendikal hareket yaratmak
11	Çağrı merkezinden mektup var
12	Legrant işçileri haykırıyor
13	12 Eylül yargılanmıyor, aklanıyor
14	Türk burjuvazisi rol peşinde
16	Yunanistan'da eylem baharı
17	“Ekonomik büyüme” dedikleri
18	Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük
19	Mesele esir düşmekte değil, teslim olmamakta
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
21	6 Ağustos 1945-Hiroşima'ya atom bombası atıldı
22	Dersim'de şehit düşen gerillalar
23	Türkiye'de egemen sınıfların klik çatışmaları-2

Resmi olarak açıklanan seçim sonuçlarına göre, AKP seçimleri yüzde 49.9 oranında oy alarak kazandı. Buna göre, ülkemizde yaşayan her iki seçmenden biri AKP'ye oy vermiş görünüyor.

Bu sonuçlar üzerinden, **tüm medya ve düzen partileri, AKP'yi alkışlama, kazandığı “zafer”i kutlama yarışına girdiler.** Herkes bunun ne kadar önemli bir zafer olduğundan söz ediyor. En “muhalif” bilinen yazarlar bile AKP'nin “zaferi” önünde eğilmekte acele ediyor. AKP'nin Türkiye tarihinde üç dönem boyunca oyunu arttırmaya devam eden tek parti olduğu söylenerek, sonuçlar tekrar tekrar kutsanıyor.

netmek” üzerine değil, “seçim yolsuzlukları” üzerine olduğunu gösteriyor.

Aslında yolsuzluğun ne kadar boyutlu olduğu, daha seçimlerden 15 gün öncesinde çarpıcı biçimde ortaya çıkarılmıştı. Hem de doğrudan bir CHP milletvekili tarafından! CHP Konya Milletvekili Atilla Kart, AKP'nin ilk olarak seçimleri kazandığı 3 Kasım 2002 tarihinden 12 Haziran 2011 seçimine kadar 8,5 yıl içinde seçmen sayısındaki artışa ilişkin bir araştırmanın sonuçlarını kamuoyuna duyurdu. Buna göre, **3 Kasım 2002 tarihinden 12 Haziran 2011 tarihine kadar geçen sürede seçmen sayısı yüzde 21,21 artış göstermişti.**

Dahası, bu artışın yüzde 17,56'lık

rakamlar, bize, kullanılan yöntemin daha “temiz” ve daha “risksiz” olduğunu gösteriyor. 12 Eylül anayasa referandumunda Fetullah Gülen, “ölüler bile mezarlarından kalkarak ‘evet’ oyu vermeli” demiş, bu sözü epeyce tartışılmıştı. **Görünen o ki, gerçekten de mezaradaki ölümler yeniden nüfusa kaydedilmişti!** Onların adına seçmen kartı çıkartılmış ve son derece rahat biçimde onların adına birileri oy kullanmıştı. Keza bebeklerin bile ‘seçmen’ gösterilerek onlar adına oy kullanıldığı olmuştu.

Bu yöntemin kullanılacağı, aslında önceden basında yer alan ama üzerinde durulmayan kimi haberlerden de öngörülebilirdi. Mesela, 20 yıl önce ölen bebeği ya da birkaç yıl önce ölen aile büyüğü adına seçmen kartı geldiğini, iki kişilik hanesinde 12 kişilik seçmen listesi kaydedildiğini, boş arsalara, inşaatlara, kümeslere onlarca seçmen yazıldığını tespit eden sayısız ihbar gündeme gelmişti.

Zaten sadece 9 ay içinde yüzde 14.9'lık, ya da 3,5 yıl içinde yüzde 17,56'lık seçmen artışının başka bir açıklaması da olamaz. **AKP hükümeti döneminde, sistemli bir biçimde ve giderek artan bir oranda, hayali seçmenler yaratılmış, çoktan ölmüş kişiler yeniden nüfusa kaydedilerek seçmen kartı çıkartılmıştı.**

Bu arada, “artık ilkel biçimde evlere kapanarak nüfus sayımı yapmayacağız” demagojisiyle ortaya atılan Mernis sisteminin çarpıklıkları ve “parmak boyası illikliğinden kurtaracağız” denilerek parmak boyasının kaldırılması gibi yöntemler ise, “fazla seçmen-mükerrer oy” yolsuzluğunun altyapısını oluşturmaktaydı. Parmak boyasının kaldırılması olması, farklı kimliklerle farklı sandıklarda sayısız kez oy kullanmanın önünü açan en önemli unsur oldu.

Şimdi bu bilgilerin ışığında seçim sonuçlarına bir kere daha bakalım. AKP'nin yüzde 49,9 oy aldığı açıklanıyor. Sadece son 9 ayda, seçmen sayısındaki artış yüzde 14,9. **Nüfus artış hızımızın bu kadar yüksek olmadığını, bu yüzde 14,9'un ezici çoğunluğunun gerçek seçmenler olmadığını dikkate alacak olursak, AKP'nin oyu bir anda yüzde 40'ın altına iniveriyor.**

Aslında tek başına bu sanal seçmen artışı, AKP'yi yüzde 50'lerin bile üzerine taşımaya yetiyor; başka seçim yolsuzluklarına ihtiyaç kalmıyor. Ama yi-

AKP'nin “zafer”i değil Seçim yolsuzluklarında “ustalaşma” dönemi

Seçim sonuçları üzerinden, tüm medya ve düzen partileri, AKP'yi alkışlama yarışına girdiler. En “muhalif” yazarlar bile AKP'nin “zaferi” önünde eğilmekte acele ediyor. Sonuçlar tekrar tekrar kutsanıyor. “Zafere götüren strateji”ler üzerine övgüler diziliyor. Bir başka kampanya, kitlelere güvensizlik üzerinden yürütülüyor. Kılıçdaroğlu'nun “Stockholm sendromu” kavramı ile, kitleler “celladını sevecek” kadar bilinçsiz, cahil ve çaresiz bir sürü biçiminde resmediliyor. Koroyu tamamlayan üçüncü ses ise, liberal-reformistlerden yükseliyor. “Faşizmin tabandan yükselişi” üzerine teoriler birbirini kovalıyor.

“Zafere götüren strateji”ler üzerine övgüler diziliyor.

Bir başka kampanya, kitlelere güvensizlik üzerinden yürütülüyor. Kılıçdaroğlu'nun ortaya attığı “Stockholm sendromu” kavramı ile, kitleler “celladını sevecek” kadar bilinçsiz, cahil ve çaresiz bir sürü biçiminde resmediliyor.

Koroyu tamamlayan üçüncü ses ise, liberal-reformist kesimlerden yükseliyor. “Faşizmin tabandan yükselişi” üzerine teoriler birbirini kovalıyor.

Kısacası, AKP'yi “kutsamak” amacıyla her şey tartışma ortamına çıkartılıyor. Diğer taraftan, bu seçimlerde asıl tartışılması gereken seçim yolsuzlukları üzerine tek kelime bile edilmiyor.

Yolsuzluk tartışmaları yapılmayan tek seçim

Her seçimde çöplerde bulunan oy sandıkları, mükerrer oylar, sandık başındaki baskılar vb. üzerine sayısız tartışmalar yürütülür. Hem muhalefet partileri, hem de basın, bu yolsuzlukları gündemleştirir ve seçim sonuçlarını tartışmaya açar. Oysa bu seçimlerde, bu yönde yükselen sesler, hem çok cılız kaldı, hem de hızlı biçimde bastırıldı. Bu da bize Erdoğan'ın “ustalık” döneminin en önemli unsurunun “ülkeyi yö-

bölümü, 21 Ekim 2007 tarihindeki cumhurbaşkanlığı referandumunun sonrasında gerçekleşmiş. **En hızlı artış ise, 12 Eylül 2010 referandumu ile 12 Haziran 2011 seçimleri arasında geçen 9 aylık sürede yaşanmış: Artış oranı tam yüzde 14.9!**

12 Eylül 2010 tarihinde ülkedeki seçmen sayısı 49 milyon 446 bin 269 iken, 12 Haziran 2011'de seçmen sayısı 52 milyon 758 bin 907'ye fırlayıvermiş. **Sadece 9 ay içinde, seçmen sayısında yaşanan artış tam 3 milyon 312 bin 638.**

Aslında bu rakamlar başka söze gerek bırakmadan her şeyi açıklıyor. Önceki dönemlerde seçim yolsuzluklarının temel biçimi sandıkların değiştirilmesiydi. Ancak bu son derece zahmetli, bir o kadar da riskli bir yöntemdi. Çünkü her seçimden sonra, çöplerde bulunan oylar, tartışmalara neden oluyor, seçimlerin meşruiyeti sorgulanıyordu. En son 2009 yılında gerçekleşen belediye seçimlerinde, bu türden yolsuzluklar nedeniyle genel olarak AKP, özel olarak da Ankara'da Melih Gökçek, seçim yolsuzluklarının gözler önüne çıkmasıyla fazlasıyla teşhir olmuşlardı.

Bu seçimlerde ise, ortaya çıkan

ne de, seçim sonuçlarını hesaplayan bilgisayar programının; kullanıldığı her ülkede ciddi tartışmalar yol açan ve yolsuzluklara açık olduğu gerekçeyle dünyada artık kullanılmayan bir sayım programı olduğunu da belirtelim ve buna bir de örnek verelim:

Adana'da seçimlere bağımsız aday olarak giren Hakan Bülent Yardımcı, kendisinin, ailesinden 6 kişinin ve apartman komşularının oy kullandığı sandıktan, kendisine tek bir oy bile çıkmadığını açıkladı. Eşi ve çocuklarının bile kendisine oy vermediğini varsayarsak bile, en azından kendi oyu sandıkta görünmeliydi, ama YSK'nın yaptığı açıklama, tek bir oy bile almadığını söylüyordu.

Bunların yanı sıra, **başta Van, Diyarbakır ve İstanbul olmak üzere birçok ilde seçim sandıkları yoğun devlet baskısına maruz kaldı.** Sandık müşahitleri Kürt illerinde gözaltına alındı, işkence gördü. Polis ve askerlerin seçim sandıklarına 200 metreden fazla yaklaşmaması ile ilgili uygulama, seçimlerden önce değiştirilerek 15 metreye düşürüldü. İzmir'de AKP'ye mühür basılmış oy pusulaları ile dolu bir araç bulundu. Yine İzmir'de BDP'nin desteklediği bağımsız adaylara verilen binlerce oy, aynı zamanda AKP'ye de mühür basıldığı söylenerek, "geçersiz" sayıldı. Oy pusulalarının sandık başkanlarına bir hafta önceden teslim edilmesi, bu yöndeki hilelerin rahatlıkla yapılmasını sağlıyordu. Ayrıca bu seçimlerde de polislerin hem kayıtlı olduğu sandıkta, hem de görev bölgesinde oy kullandığı tespit edildi. vb. vb.

Amaç "istikrar"

Özcesi; resmi olarak açıklanan seçim sonuçları, kitlelerin tercihlerini yansıtan gerçek seçim sonuçları değildir. Bu nedenle, "AKP'nin zaferi" olarak gösterilmeye çalışılan tablonun arkasında başka gerçekler bulunmaktadır.

Bir taraftan emperyalistlerin Ortadoğu'ya ilişkin hedef ve politikaları, Libya ve Suriye üzerinden giderek Türkiye'yi de içine çekmektedir. Türkiye, Libya savaşında NATO'nun en önemli dayanaklarından biridir. İzmir'deki NATO üssünün genişletilmesi ve dünyadaki en büyük NATO üslerinden biri haline getirme çalışması, Türkiye'nin bu savaşta rolünü de artırmaktadır. Türkiye'nin yanıbaşında Suriye'de emperyalistlerin kıştırttığı çatışmalar ise, Suriye'ye emperyalist bir saldırının zeminini oluşturmaktadır. Yanıbaşında yaşanacak bir savaş söz konusu olduğunda, Türkiye'deki burjuvazinin kendi çıkarları doğrultusunda bu savaşın bir parçası olması kaçınılmazdır.

Diğer taraftan, 2008 yılında patlak veren krizin ikinci dalgasının giderek yakınlaştığının işaretleri hızla artmaktadır. 2008 ekonomik krizi patlak verdiğinde, krizden etkilenen bütün ülkelerde burjuvazi, krizin faturasını devletlere yüklemeyi başarmıştır. Bu nedenle her krizin doğal sonuçlarından biri olan şirket iflasları yaşanmamış, borçlar devletlere yıkılarak şirketlerin kar patlamaları yapılması sağlanmıştır. Fakat bu durum devletleri çok zor durumda bırakmıştır. Bugün artık devletler, ca-

ri açık ve bütçe açığı problemlerine boğularak iflas noktasına gelmişlerdir. Ülkemiz ise, krizin ikinci dalgasından en çok etkilenecek ülkelerden biridir. Devasa boyutlardaki cari açık, konut sektöründe yeniden ve çok hızla fiyatların şişirilmesi, üretim düzeyindeki gerileme, işsizliğin ulaştığı boyut, burjuvazinin kar patlaması yaptığı son iki yılda kitlelerin daha fazla yoksullaşması gibi unsurlar, krizin ikinci dalgasının ülkemizi ne kadar ciddi biçimde tehdit etmekte olduğunun göstergeleridir.

Ve bu iki ciddi gündem karşısında, bugün burjuvazinin ihtiyacı olan şey; oy kaybetmiş ve tartışmalı duruma düşmüş bir AKP hükümeti ya da bir "koalisyon" değil, kitlelere dönük saldırılarını en pervasız biçimde gerçekleştirecek olan, muhalif kesimleri susturmuş, "büyük zafer"i ile kitlelerde çaresizlik ve acizlik duygusunu pekiştirmiş bir hükümettir.

Son dönemde ülkemizde Amerikan emperyalizminin güç ve etkisi artmakta, Türkiye, ABD politikalarına giderek daha fazla yedeklenmektedir. Ergenekon operasyonları, Türkiye'de Rus ve Çin emperyalistlerinin etkisini, böylece Türkiye'deki burjuva klikleri içinde Avrasyacı kesimlerin gücünü azaltmakta önemli bir rol oynamıştır. Ancak **kitlelerin artan yoksullaşma düzeyi ve AKP'nin savaş ve ekonomi politikalarına duydukları tepki, burjuvazi ve dolayısıyla hükümet için en büyük tehdittir.**

Burjuvazinin ekonomik ve siyasi pekçok saldırıyı gündeme getirmeyi hedeflediği önümüzdeki dönemde, güç kaybetmiş bir hükümetin atacağı her adım, tartışma konusu olacak, kitleler tepkilerini eylemli hale dökmekte daha cesur ve atak davranacaklardır. Bu nedenle, AKP'nin seçimlerden "zafer"le çıkması ve tüm siyasi çevreler, muhalifler, medya ve aydınlar tarafından bu "zafer"in kutsanması, burjuvazinin bu dönemdeki en büyük ihtiyacıdır.

Bugün, seçim yolsuzlukları bu kadar bariz olmasına rağmen bu kadar "kolektif" bir tarzda örtbas edilmesinin ve medyada AKP'ye dönük yükselen alkışların nedeni budur.

CHP'nin bu sonuçlardaki payı

CHP'ye bu seçimlerde biçilen rol, oy kullanma oranını yükseltmektir. İşçi ve emekçilerin, düzen partilerine karşı giderek güvensizleşen kitlelerin, düzenle bağlarını yeniden kurmak, sağlamlaştırmaktır.

Ülkemizde son on yılda (özellikle AKP'nin hükümet kurmasından bu yana), seçimlere katılmama ve oy kullanmama oranı, hızlı bir artış göstermektedir. Ve oy kullanmaya gitmeyenlerin, ezici bir çoğunluğunun "solcu", demokrat ve Alevi emekçilerden oluştuğu da bilinmektedir. Devlet açısından, oy vermeye gitmeyen bu kesim, son derece büyük bir tehdit oluşturmaktadır. **Diktatörlükle yönetilen**

ve faşist rejime sahip olan bütün ülkelerde, seçime katılma

oranının yükselmesi, birinci çıkan

partinin oy oranının yükselmesinden daha büyük bir önem taşımaktadır. Bu nedenle devlet, bu seçimlerde katılımı yükseltmek, sandıktan ve seçimlerden beklentileri artırmak istemiştir. Kılıçdaroğlu'na verilen görev budur.

Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına geldiği günlerde, özellikle Alevi emekçiler, CHP'den her geçen gün biraz daha kopuş yaşamaktaydılar. Alevi kimliğinin tanınmasına dönük olarak yapılan eylemler artmakta, Aleviler'in arayışları ve reformist ya da devrimci yapılar yönelimleri güçlenmekteydi. Kılıçdaroğlu'nun gelişi, onların umutlarını büyüten ve yeniden düzeniçi çözüm hayallerini oluşturan bir rol oynadı. Kılıçdaroğlu, tek başına bütün illeri gezdi, her yerde mitingler gerçekleştirdi, her yerde Tuncelili ve Alevi kitleleri yeniden CHP'ye bağlamada önemli bir rol oynadı.

Kılıçdaroğlu görevini başarıyla yerine getirdi. Seçim sandıklarına en yabancı Alevi-demokrat kesimlerin bile sadece kendilerinin oy vermekle kalmayıp, CHP için fedakarca çalıştıkları görüldü. Ama seçimler yapıldıktan sonra, CHP il teşkilatlarının önemli bir kısmının çalışmadığı ortaya çıktı. Bazı illerde CHP'li belediye başkanları ile milletvekili adayları birbirlerine girmişler, bazı bölgelerde barajın altında kalmaları diye MHP'ye oy vermişler, bazı bölgelerde ise geçersiz oylarla işlevsizleştirmişlerdi. 8 bin sandıkta CHP'li sandık görevlisi olmasına rağmen sandıktan CHP'ye hiç oy çıkmaması ise bir başka skandaldı. **CHP'ye çıkan oy, asıl olarak Kılıçdaroğlu'na çıkan oydu.**

CHP isteseydi, çok daha yüksek oy alabilecek durumdaydı. Kitlelerin AKP hükümetine artan tepkisi ve CHP'nin "yeni" söylemleri, buna uygun bir zemin sunuyordu. Fakat Kılıçdaroğlu ile yaratılmaya çalışılan "yeni CHP", geçmişten devraldığı "ulusalcı", "Ergenekoncu" kimliğinden tam olarak sıyrılmadı. Bir yanda kitlelerin arayış ve beklentileri doğrultusunda vaatler sıralanıyor, projeler sunuluyor, "solcu" bir imaj yaratılıyor, diğer yanda Demirel'in has adamı olarak bilinen Mehmet Haberal gibi bir isim, milletvekili adayı oluyordu. **CHP, birbiriyle çelişik ve tutarsız görünümü ile oturmamış bir parti izlenimi veriyordu.** Bu da kitlelerin tam bir güvenle CHP'ye yönelmesini engelliyordu. Bu nedenle CHP, beklenilenin altında bir oy aldı. Fakat Kılıçdaroğlu ile başta Aleviler ol-

mak üzere geniş bir kesimi sandığa çekmeyi başardılar. Buna karşın AKP ve çevresi, el altından özellikle dini duyguları yüksek bölgelerde “Alevi bir başbakan mı gelsin istiyorsunuz” diyerek, bu kesimleri korkutup oy almaya çalıştı. CHP’ye oy veren Sünni kitlede ve “yeni CHP” söyleminden ürken “ulusalcı” kesimde, belli bir uzaklaşma yaratıldı. Ancak bunlar daha sınırlı oldu. Aslolan CHP’nin tam olarak “yeni” çizgiye oturmamış ve kitlelere güven vermemiş olmasıdır.

Zaten CHP’den bu dönem beklenen de “güçlü muhalefet”tir. Yoksa hükümet partisi olarak seçimlerden birinci parti olarak çıkması değil.

Burada birinci unsur, burjuvazinin hedef ve beklentileridir. Gerek ekonomik krizin ikinci dalgasının yaklaşan işaretleri, gerekse Suriye örtük, Libya’da açık yürütülen emperyalist savaşın gerekleri, burjuvazinin “güçlü ve istikrarlı” bir hükümet örtüsüne olan ihtiyacını artırıyor. AKP’nin oyunu yükselterek seçimleri kazanması, kitlelerde manevi baskı ve yılgınlık duygusu uyandırabilecek, direnme ve hak mücadelesini zayıflatacak, umut ve beklentilerde yaratılan kırılma sayesinde “yönetilebilirliğini” artıracak bir unsurdur. CHP de, bu ihtiyaca uygun bir şekilde konumlandırıldı. **Bu nedenle seçim sonrasında (tıpkı 2010 yerel seçimleri sonrasında yaptığı gibi), seçim yolsuzluklarını takipçisi ve aldığı oyların sahibi olarak davranmadı.**

Bununla bağlantılı ikinci unsur ise, parti içi hegemonya savaşının etkisiydi. **CHP içinde kliklerarası çatışma hergeçen gün büyüdü, CHP bürokratları, seçimleri kazanmaktansa, seçim sonuçlarına yaslanarak birbirini yoketme savaşına giriştiler.** CHP’nin seçimlerdeki başarısı kliklerden birinin, başarısızlığı ise diğerinin işine geliyordu. İki taraf da kendi tasfiye operasyonlarını seçim sonuçlarına göre gerçekleştirecekti. Onların bu “iç savaş”ı, CHP’nin seçimde güçsüzlüğü olarak ortaya çıktı.

Kitleler arayış içinde

Seçimler öncesinde, giderek artan biçimde, kitlelerin artık eskisi gibi yönetilmek istemediğini, burjuvazinin ise eskisi gibi yönetemez bir hale geldiğini, devrimci durumun olgunlaşmakta olduğunu tespit etmiştik. Seçim sonuçları tam da bu tespitimizi doğrular niteliktedir.

Ülkemizde tarikatçı örgütlenmenin giderek daha sistemli bir hal aldığı, kollarını bir ağ gibi çok geniş bir alana uzattığı, tartışılmaz bir gerçektir. Ancak daha da tartışılmaz olan, kitlelerin yoksullaşma ve hak kaybı karşısında tepkilerinin ve arayışlarının da büyüdüğü gerçeğidir. Zaten seçim sonrasında AKP’nin bu kadar övülmesi, karşısında boyun eğmenin vaazedilmesi de bunun göstergesidir.

Seçim sonrasında yaşananlar da bizi doğrulamaktadır. **Seçim sonrası, AKP açısından yönetme ve hakimiyet krizinin derinleştiği, prestij ve etkinliğinin sorgunlandığı bir tablo sunmuştur.**

Blok temsilcilerinin Diyarbakır’da adeta paralel bir meclis kurması, CHP’nin bile tutuklu milletvekilleri serbest bırakılmadan yemin etmeyeceğini açıklaması, oluşturulmaya çalışılan AKP otoritesini daha ilk andan darbelemiş durumdadır.

Gerçekten her iki kişiden biri AKP’ye oy vermiş, AKP seçmen kitlesinin yüzde 50’sini kendisine bağlamış, kitlelerin yüzde 50’si AKP’ye güven duymuş ve inanmış olsa, ne CHP bu kadar “muhaliif” davranabilirdi, ne de Kürt vekiller bu protesto eylemini gerçekleştirdiklerinde şoven tepkiler oluşmaksızın durulabilirdi.

Gerçekten AKP’nin aldığı yüzde 50 oy, onun başarısının, kitle çalışmasının, kitlelerin cehaletinin, tarikatçı örgütlenmenin ya da reformistlerin iddia ettiği gibi “faşizmin tabandan yaygınlaştırılmasının” sonucu olmuş olsaydı, seçim sonrası bir anda, meclisin ne olacağı gibi bir yönetme krizi ortaya çıkmaz; AKP’nin otoritesine tüm partilerin ve kitlelerin daha biatkar davranması gerekirdi.

Oysa tam tersi oldu. Bugün bizim seçimlerden çıkarmamız gereken en önemli sonuç budur. **Seçim sonuçları, bütün ali-cengiz oyunlarına karşın, burjuvazinin istediği biçimde “istikrar”ı sağlayamamış, yönetme krizini çözememiştir.** Ortaya çıkan tablo, kitlelerin hükümete, ekonomik krize, hak gasplarına, yoksullaşma ve işsizliğe karşı tepki ve arayışlarının büyüklüğünü, ortaya çıkan meclis yapısının da bunu çözme gücünün olmadığını ortaya koymuştur.

Dinci-gerici örgütlenme ne kadar sistemli çalışırsa çalışsın, aslolan sınıf mücadelesi, kitlelerin sınıfsal talepleridir. Düzen partilerinin hiçbirisi bu talepleri karşılamadığı gibi, yatıştırarak-oyalayacak durumda bile değildir.

Bu nedenle kitleleri cahil sürüler olarak gösteren teorilerin hepsinin yerinin çöplük olduğunu görelim, kitlelere güvenelim ve devrimci durumun oluşmasında en önemli unsur, devrimci öncüyü güçlendirmeye çalışalım.

“Milletin vekilleri” üst sınıftan

12 Haziran seçimlerinde milletvekili seçilenlerin sınıfsal-mesleki konumları, “seçme ve seçilme hakkı”nın bir aldatmacadan ibaret olduğunu bir kez daha gösteriyor.

Bu meclis de, daha öncekiler gibi

“seçkinler” meclisi. Çoğu orta ve üst sınıf mensubu. Mesleki olarak da ağırlığını “profesyonel meslekler” olarak adlandırılan avukat, mühendis, mimar, doktor oluşturuyor. Bunlar dışında akademisyenler de önemli bir yer tutuyor. 90 civarında hukukçu, 80 civarında mimar-mühendis, 50’den fazla hekim-eczacı var. Bürokratların sayısı ise 50 civarında.

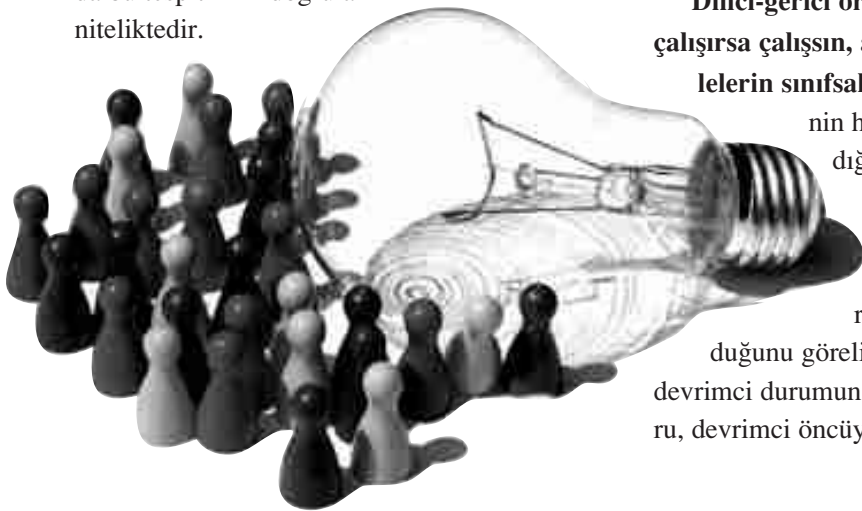
Ama asıl çarpıcı olanı, “işveren-sanayici-işadamı” olarak geçen, sermayedar kesimin ciddi bir ağırlık oluşturması. Yeni mecliste 70 civarında sermayedar milletvekili bulunuyor. Bunlara özel sektörde üst düzey yöneticilik yapmış olanlar da eklendiğinde, sayı daha da artıyor.

Gerçek şu ki, düzen partilerinden meclise girenler, zaten burjuvazinin şu ya da bu kliğinin çıkarlarını temsil eden oradalar. Daha milletvekili seçilmeden, adaylık aşamasında burjuva kliklerden birinin desteğini-olurunu almış oluyorlar. Fakat **son meclisin bileşiminden de görülüyor ki, burjuvazi, kendini temsilen gönderdiği vekillerle de yetinmeyerek, bizzat kendisi meclise giriyor, kendi çıkarlarını doğrudan savunmayı tercih ediyor.**

Buna karşın işçi, emekçi memur, esnaf, küçük-üretici, olarak hiç kimse yok! İşçi adına sendikacı kökenli milletvekilleri var ki, onlar da sembolik düzeyde. Eski Hak İş Başkanı Salim Uslu ile Hak-İş yöneticilerinden Hüseyin Tanrıverdi, AKP’den; DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, Genel Sekreteri Musa Çam ve Harb-İş Başkanı İzzet Çetin de CHP’den toplam 5 sendikacı milletvekili seçildiler. Ama bunların daha sendikacı iken ne yaptıklarını biliyoruz. Dolayısıyla milletvekili olarak da işçi-emekçi haklarını koruyup-kollamayacakları şimdiden belli. **Daha önce milletvekili olan sendikacılar ne yaptılarsa, bunlar da onu yapacak.**

Sonuç olarak; bizzat burjuva kesimlerin ağırlıklı bir şekilde bulunduğu, diğerlerinin de onların sözcülüğünü üstlendiği bir meclisten, işçi-emekçi lehine yasaların çıkmasını, demokratik bir anayasanın yapılmasını beklemek, ham hayal. Böyle bir meclisin, milleti temsil ettiği de koca bir yalan. Nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan, işçi-memur-küçük üretici ve esnafın, mecliste ne adı, ne yeri var.

Elbette **mesleki-sınıfsal kökenine rağmen, emeği savunanlar da çıkabilir. Ancak bunlar sınıfsal kökenlerine ihanet ederek, devrimin safına geçen kişilerdir.** Böyle kişilerin düzen partilerinden değil milletvekili olmaları, üye olmaları bile sözkonusu olamaz. Ancak bağımsız olarak meclise girebilirler ve kapalı kapılar ardında dönen dolapları teşhir ederler. Fakat bu kişilerin varlığı da, bu düzenin meclisinin, egemen sınıfın yani burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin meclisi olduğu gerçeğini değiştirmez.

Seçimin galibi BDP'ye engel üstüne engel...

döndüreceklerini düşünüyorlar, onun formüllerini arıyorlar.

Hedefe çakılan Hatip Dicle

12 Haziran seçimlerine damgasını vuran; hem öncesi hem sonrasıyla YSK kararları oldu. Önce BDP'nin desteklediği bağımsız milletvekillerinin de içinde olduğu 12 milletvekili adayın "veto"suyla ortalığı karıştıran YSK, sonrasında Hatip Dicle'nin milletvekilliğini düşürdü.

Tabi ki bu, YSK'nın kendi başına aldığı bir karar değildi. Söylenildiği gibi **ne YSK "özerk" bir kurumdu, ne de mahkemeler "bağımsız"dı**. "Veto" kararının ardından yükselen tepkiler ve bu tepkilerin sokağa taşması üzerine nasıl geri adım atılırsa ve bunda egemen kesimlerin onayını aldılarsa, Hatip Dicle olayı da öyle şekillendi.

Hatip Dicle'nin milletvekilliği adaylığını onaylamak zorunda kalan YSK, seçimlere iki gün kala Dicle'nin 1 yıl 8 aylık cezasının Yargıtay tarafından onanmasını gerekçe göstererek, milletvekilliğini düşürdü. Bu da yetmezmiş gibi boşalan milletvekilliği için seçim yaptırmak yerine, AKP'ye bir milletvekili daha hediye etti. Sonradan anlaşıldı ki, AKP, YSK'ya baş vurmuş, Dicle'nin vekilliğinin düşürülmesini, AKP'nin Diyarbakır'dan 6. sırada yeralan ve seçilemeyen Oya Eronat'ın milletvekili kabul edilmesini talep etmişti.

12 Haziran seçimlerinin iki kazananı olduğu, genel kabul gören bir sonuçtu. Bunlardan biri oylarını yüzde 50'ye çıkaran AKP, diğeri 22 milletvekilinden 36 milletvekiline çıkan BDP'yd.

AKP'nin yüzde 50'yi nasıl oluşturduğunu biliyoruz. Erdoğan, 3. döneminde asıl olarak seçim hilelerinde "ustalaştığını" gösterdi. O yüzden seçimin asıl galibinin BDP olduğu açık bir gerçek. Hem de BDP bunu, seçim barajına, "veto" engelini, "bağımsızlar"a çıkarılan binbir güçlüğe rağmen gerçekleştirdi. Ve **san-diktan önce sokakta kazandı**.

BDP, "Emek ve Demokrasi Bloku"nu kurarak, hem diğer Kürt gruplarını da içine aldı, hem de Türkiye sol hareketinden popüler isimlerle, devrimci-demokrat kesimlerin desteğini topladı.

Ama BDP üzerine oynanan oyunlar, seçim öncesinde olduğu gibi, sonrasında da devam etti. Başta Hatip Dicle olmak üzere KCK davasından tutuklu olan toplam 6 milletvekili, "mahkeme kararları" ile engellendi. Bunun üzerine meclise girmeme kararı alan **BDP, grup toplantılarını Diyarbakır'da yapmaya başladı. Ortaya "iki meclis"li bir durumun çıkması, egemenleri daha fazla rahatsız etti.** Şimdi bu durumu nasıl düzelteceklerini, BDP'yi meclise nasıl

Vekilleri için Kürt halkı sokakta

12 Haziran seçimlerinde milletvekilliği hakkını kazanan Hatip Dicle ile birlikte 5 KCK davası tutuklusunun tahliyesinin engellenmesi çeşitli gösterilerle protesto edildi. Kürt halkı sokaklara dökülerek vekillerini sahiplendi. **İstanbul, Diyarbakır, Van, Şırnak, Mersin, İzmir, Ankara, Hakkari** başta olmak üzere birçok yerde kitlesel ve çatışmalı gösteriler yaşandı. Polis eylemlere gaz bombaları ve tazyikli suyun yanı sıra ateş açarak müdahale etti.

Bu sırada gaz bombasından etkilenen 54 yaşındaki Hatice İdin, 18 günlük yaşam mücadelesi sonucunda, 1 Temmuz'da yaşamını yitirdi. Hatice İdin, 14 Haziran'da Cizre'de protesto gösterilerine saldıran polisin attığı gaz bombalarından etkilenmiş ve Cizre Devlet

Hastanesi'ne kaldırılarak yoğun bakıma alınmıştı.

Gösterilere katılan yüzlerce kişi gözaltına alındı, onlarcası da tutuklanarak hapselere atıldı. Gösterilerde milletvekillerine de gaz bombaları ile müdahale edildi, Sabahat Tuncel yerlerde sürüklen-di. Adeta polise tokat atmanın intikamını alan polis, 26 Haziran'da Şişli'de gerçekleştirilmek istenen protesto gösterisine de saldırıp, aralarında milletvekillerinin de olduğu kitleye gaz bombası sıktı.

1 yıllık gaz bombası stoğunu Mayıs ayında tüketen polis, örtülü ödenekten aldıkları paralarla yeni gaz bombaları alıyor ve bunları pervasızca kullanıyor. Hemen her gösteriye azgınca saldırarak mahkemelerin hukuksuzluk sürecini sokaklarda devam ettiriyor. Bu saldırılara göstericiler, taşlarla karşılık veriyor, barikatlar kuruyor, oturma eylemi yapıyor. Protesto gösterilerine katılan on binler, milletvekilleri tahliye edilinceye kadar sokaklarda olacaklarını söylüyorlar.

YSK'da bulunan AKP, CHP ve MHP temsilcileri de bu talebi onaylamıştı. Kısacası düzen partilerinin ortaklaşa hazırladıkları bir kumpas sözkonusuydu.

YSK'ya düşen, bu talebi yerine getirmekten ibaretti. Dicle'nin milletvekilliğinin düşürülmesiyle Oya Eronat'ın milletvekili kabul edilmesi aynı anda gerçekleşti. Ve kararın açıklandığı sabah, Eronat meclise gelip mazbatasını almıştı bile. Tam bir kap-kaç içinde.

YSK'nın milletvekilliğini iptal etmek gibi bir görevi olmadığı, bunun ancak meclis tarafından yapılacağı, Dicle'nin durumu ile Erdoğan'ın 2002 yılındaki durumunun paralelliği, Yargıtay'ın tam da seçimlere iki gün kala alel-acele cezaı onaylaması vb. **pek çok hukuk-dışı gelişme, kendi yasalarını çiğneme pahasına Dicle'yi meclise almamakta direndiklerini gösteriyordu.** Dicle'nin Kürt ulusal hareketi içindeki yeri, bunda belirleyici oldu. Bugün KCK davasının en önemli sanığı olarak yargılanan Dicle, SHP çatısı altında '93 yılında meclisi

se giren ilk Kürt milletvekili grubunun da içinde bulunuyordu. Bilindiği gibi kısa süre içinde milletvekillikleri düşürüldü, meclisten yaka-paça gözaltına alınıp yıllarca hapis yattılar.

Her defasında "onun durumu farklı" diyerek, diğer KCK ve Ergenekon davasından milletvekili seçilenlerle ayırmala-

rı da, Dicle'yi gerçekten farklı bir yere koyduklarını gösteriyor. Fakat BDP'li milletvekilleri de Dicle'yi almadan (bu doğrultuda bir formüle anlaşma sağlanmadan) meclisi boykot tutumlarını değiştirmeyeceklerini söylüyorlar. Hatta Dicle'nin BDP'nin eşbaşkanı seçileceği, bir parti başkanı olarak uluslararası düzeyde oluşacak kamuoyunu arttıracakları yorumları da yapıyor.

Kısacası egemenler Dicle'nin önüne ne kadar engel koyuyorsa, Kürt hareketi de Dicle'yi meclise getirmek için her tür yolu zorluyor, daha da zorlayacak görünüyor.

Öcalan'dan destek

BDP'li vekillerin meclis boykotu, Öcalan'ın da desteğini aldı. Öcalan seçim sonrası avukatlarıyla yaptığı görüşmede, AKP'nin son dönemki tutumunun kabul edilemez olduğunu söyledi. Erdoğan, seçim öncesi, milliyetçi söylemin dozunu arttırmış ve MHP'yi Öcalan'ı asmamış olmakla köşeye sıkıştırmaya kalkmıştı. Ve ardından *"biz iktidarda olsaydık Öcalan'ı asardık"* dedi. Yine *"ben ve partim iktidarda olduğu sürece Öcalan İmralı'dan çıkamayacak, cezasını çekecektir"* diyerek, Kürt hareketinin en önemli talebi olan, "Öcalan'a ev hapsi"ne yanıt vermiş oldu.

Elbette bunlar, Erdoğan'ın seçim öncesi

MHP'yi barajın altında bırakma taktiğinin gerektirdiği sözlerdi. Önümüzdeki dönemde Kürt sorunun çözümü, "yeni anayasa" ile birlikte en fazla tartışılacak konu olacak ve seçim öncesi söylenenler, bir kenara atılacak.

Öcalan da seçim öncesi 15 Haziran olarak belirlediği "çözüm için gerekli adımların atılması" tarihini, seçim sonrasında 15 Temmuz'a erteledi. 15 Temmuz'a kadar devlet yetkililerinin kendisiyle yeniden görüşeceğini belirten Öcalan, *"bu görüşmelerde pratik adımları hayata geçiremeyeceklerini beyan ederlere, ondan sonrası devrimci halk savaşı devreye girer"* dedi.

PKK'nin liderlerinden Murat Karayılan da, çözüm için tek muhatapın Öcalan olduğunu yineledi. **Öcalan ile devlet adına görüşen yetkililer arasında bir protokol yapıldığı, bu yönde adımların atılması beklendiği söyleniyor.** Bunların başında Öcalan'a ev hapsi, demokratik özerklik, KCK tutuklularının serbest bırakılması geliyor. Yaklaşık 2500 kişi, KCK davasından tutuklu bulunuyor.

Hatip Dicle ve KCK tutuklularının vekilliğine koyulan engeller, BDP'nin meclis boykotu, Diyarbakır'da "ikinci meclis", BDP'nin seçim başarısını "özerkliğin onaylanması" olarak sunması, egemen kesimlerde "de facto özerklik" (fiilen özerkliği yaşama geçirme) endişesini arttırdı.

Seçim sonrası tırmanan bu süreç, Kürt hareketinin taleplerinin en azından bir kısmının karşılanması için iyice dayattı. Cengiz Çandar'ın TESEV adına hazırladığı "Kürt raporu", Hasan Cemal'in Kandil röportajları da bu süreci hazırlamaya dönük çabalar. Çok sancılı ve çok küçük de olsa bazı adımlar atılacak. Ancak bunların bırakalım Kürt sorununu çözmesini, Kürt hareketinin taleplerini bile karşılayacağı şüphelidir.

Hatice İdin

“Metin ol Karadeniz!”

Mayısın son günü Karadeniz'in en hırçın dere-lerine kan bulaştı. Ömrünü devrimci düşüncelere adanmış bir eğitim emekçisi olan Metin Lokumcu, AKP nin günlerdir yaratmaya çalıştığı provokasyon sonucu yaşamını yitirdi.

Hopa halkı daha önceden AKP'yi ilçelerinde istemediklerini ilan etmişti. AKP halk düşmanı genel politikalarının yanı sıra, Karadeniz'in can damarı olan dereler üzerine kurdukmak istediği HES'lerle de Karadeniz gibi hırçın Hopa halkının tepkisini çekmişti. Buna karşın AKP, diğer illerden yaptığı yığınakla ilçede boy gösterisi yapmaya kalktı.

30 Mayıs akşamı, olası bir protestonun örgütlenmesini önlemek için 40'a yakın insan gözaltına alındı. Hopa tarihinde görülmemiş bir polis yığnağı yapıldı ilçeye.

31 Mayıs günü, Hopa halkı ve kitle örgütleri durumu protesto için, Hopa Parkı'nda toplanıp basın açıklaması yapmaya karar verdi. Polis eşliğinde bizzat Başbakanın korumaları tarafından ilçede asılı devrimci pankartlara yönelik müdahale, bardağı taşırdı. Buna karşı çıkan kitleyle polis arasında çatışma başladı ve tüm Hopa'ya yayıldı.

En başından beri kitlenin başında olan Metin Lokumcu, kah kartal gibi kanatlarını açıp gençleri korumaya çalışıyor, kah polisi ve sistemi teşhir eden konuşmalar eşliğinde kitleyi yönlendiriyordu. Polis azgınca kitleye gaz bombaları, biber gazı ve tazyikli su ile müdahalede gecikmedi. Metin Hoca yine en öndeydi. Fakat çetin mücadele süreçlerinde yıpranmış yüreği, aldığı darbelere daha

fazla dayanamadı. Hızla müdahale edildi ama kurtarılamadı.

Bu arada kitle, miting alanına ulaşmak için mücadeleye devam ediyordu. Saat 11'de başlaması planlanan miting 13'te ancak başlayabiliyor. Başbakan, sapsarı bir yüz ve titreyen sesiyle çıkıyor kürsüye. “Eşkiyalar Hopa'ya inmiş, biz onları başka yerde biliyorduk meğer burada da uzantıları varmış ...” şeklindeki efelenmesi, korkusunu gizlemeye yetmiyor. Kısa tutulan miting sonrası konvoyla düzenlenen saldırı, korkusunun nedensiz olmadığını ortaya koyuyor.

“Hepimiz eşkiyayız”

Metin Lokumcu'nun haberini aldığımızda tepeden tırnağa öfke kesildik. Kitlesele bir katılımla yapmalıydık cenaze törenini ve sistemin suratına bir tokat gibi inen bir devrim kürsüsü olmalıydı Kemalpaşa...

Çatışmalardan sonra ilçeye 9 ilden çevik kuvvet takviyesi yapılmış. Yaklaşık 10.000 polisten söz ediliyor. Daha Şavşat çıkışında Jandarma kesti önümüzü. Aracın yol güzergâh belgesi olmaması bahane edilerek, geçişe izin verilmeyeceği söylendi. Başka bir araçla devam ettik yolumuza.

Yol boyu 5 noktada GBT sorgulaması yapıldı, oraya ulaşmamızı geciktirmeye çalıştılar. Kararlılığımızla ve öfkemizle giriyoruz Hopa'ya. Sloganlarla karşılanıyoruz. “Metin'in Katili Tayip Erdoğan!”, “Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!”, “Metin'in Hesabını Soracağız!”, “Hepimiz Hopalı Hepimiz Eşkiyayız!”...

Sloganlarımızla kucaklaşıyoruz. Cenazeyi beklerken sloganlarımız susmuyor... “Katil Devlet Hesap Verecek!”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz!”, “Yaşasın Devrimci Dayanışma!”...

Kısa bir bekleyişin ardından kızıl bayrakla bezenmiş Metin Lokumcu'yu taşıyan cenaze aracıyla birlikte konvoyla Kemalpaşa'ya hareket ediyoruz. Polisler, yolun sağında ve solunda mevzilenmişler tam teçhizat. Bir arkadaş konuşmalarla kitleyi yönlendiriyor: “Araçlarımız durdurulmayacak, arama ve kimlik kontrolü yapılmayacak, olası girişimlere karşı birlikte hareket edeceğiz, Metin yoldaşın cenazesini ona layık bir törenle kaldıracamız...”

Kemalpaşa'da arabalardan iniyoruz. Koraj oluşturmaya meydan vermeyen bir kala-

balık var. Hınca hınç ve öfkeli. Metin Lokumcu'nun katafalkı arabadan indirilirken sloganlar patlıyor bir daha ve saat-

lerce dinmiyor.

Kemalpaşa'nın daracık sokaklarına sığmıyoruz. Metin Hoca'nın ölümü Karadeniz'de yeni bir devrimci kabarışın müjdesi, faşizme inat. Kenardan seyredenler üçer-beşer karışıyor kalabalığımızı. Yürüyüş belediye binasının önünde sona eriyor. Burası bir miting alanı artık.

Mücadele arkadaşlarının duygulu konuşmaları onu tanıyan tanımayan herkesin boğazında kocaman bir düğüme, onurlu ve dik gövdelerin keskin ve öfkeli bakışlarından süzülen gözyaşlarına karışıyor.

Şehit yoldaşlarımız geçiyor gözümün önünden birer birer. Fatih, Osman, İsmail, Sezai... Onları tanıyamadım ama öyle görkemli izler bıraktılar ki, gideceğimiz limana varabilmek için ayak izlerini takip etmek yeter. Sonra Osman Akgün geliyor gözlerimin önüne, Ümraniye'ye sevk olurken ki son kucaklaşmamız... Ve daha niceleri...

Metin Lokumcu şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlıyorum şiire:

“...Saraylar saltanatlar çöker
Kan susar bir gün
Zulüm biter
Menekşelerde açılır üstümüzde
leylekler da güler
Bu günlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır
Birde yarınlar adına direnenler...”

Lokumcu'nun yoldaşlarının onun devrimci yaşamını anlatan konuşmalarla devam etti tören. Daha sonra Lokumcu'nun oğlu aldı mikrofonu. Sesinde en ufak bir titreme yok. “Babam şu an yaşıyor olsaydı ve aramızdan biri şehit olsaydı, şu an olduğu gibi olsun isterdi törenin. Ve eğer yaşıyor olsaydı, yine aynı biçimde ölmek isterdi, dün olduğu gibi barikatlarda çarpışarak...”

Metin Lokumcu'nun katilleri...

Törenin ardından Şavşat'a dönmek için yola çıktık. Yol boyu neler yapabileceğimiz üzerine sohbet ederek. Yol boyu göz altılarının devam ettiği, tutuklanan arkadaşların olduğu yönünde haberler almaya devam ettik.

Metin Lokumcu'nun katili Tayip Erdoğan'dı. Evet ve bu gerçek önce Karadeniz'e oradan Ankara'ya, oradan İstanbul'a, İzmir'e Giresun'a, Mersin'e, Gebze'ye... bomba gibi düştü. Ama Metin Lokumcu'nun diğer katilleri çok daha yakınımızda.

Kimler mi?

Derelerimizin etrafında kazma kürekle kim doluyor, Metin Lokumcu'nun katili odur. İş makineleriyle kim sularımızın önüne set yapmaya çalışıyorsa, derelerimizin kıyısında şantiyeler kuruyorsa, odur Metin Lokumcu'nun katili.

Her kim ormanlarımızı katledip yüksek gerilim hatlarını döşüyorsa, Metin Lokumcu'nun katilidir. Her kim onlarla üç kuruş için işbirliği yapıyorsa, Metin Lokumcu'nun katili odur.

Herhangi vali, kaymakam, muhtar, HES Şirketlerinin sözcülüğüne soyunuyorsa, Metin Lokumcu'nun katili odur.

Ve mutlaka hesabı sorulacaktır...

Nevin Berktaş'a PEN'den ödül

“Hücreler” kitabının yazarı Nevin Berktaş'a hapisanede verilen PEN Duygu Asena ödülü, 18 Haziran'da düzenlenen “söze özgürlük” paneli öncesinde Nevin Berktaş'a verildi.

PEN ve PEN Türkiye'nin ortaklaşa düzenlediği panel Taksim'deki Pera Müzesi'nde yapıldı. Saat 14.30'da başlayan panel öncesinde PEN Genel Başkanı

Tarık Günersel ve Hapisteki Yazarlar Ko-

mitesi Başkanı, PEN Türkiye ikinci Başkanı Halil İbrahim Özcan yaptıkları konuşmalarda, Nevin Berktaş'a ödül vermekten onur duyduklarını, “Hücreler” kitabını çok önemsediklerini vurgulayarak teşekkürlerini bildirdiklerini belirttiler.

Nevin Berktaş'a ödülünü ise PEN Yönetim Kurulu üyesi Zeynep Oral verdi. Ödül öncesi Nevin Berktaş yaptığı konuşmada “Kitabı 2000'li yıllarda yazar-ken duvarların ardında umuttan bir yarın dokuyanlara ölen ama yenilmeyenlere adanmışım. Dolayısıyla bu ödülü de onlara adanmış olarak kabul ediyorum. Bugün sizin karşınızdaysam, çok büyük emekler uğruna yürütülen mücadeleler sonucu buralara kadar gelebildim. Süremden daha önce çıkartmak zorunda kaldılar beni. Dolayısıyla, ödül aynı zamanda büyük bir dayanışmanın tam ortasına oturuyor. Ben alacağım ödülü, hapisanede arkadaşlarıma, bugüne kadar çok ağır bedel ödemiş olan analarımıza, halkımıza, katledilen, geleceğimizi belirleyecek olan o büyük insanlara adamak istiyorum” dedi. Zeynep Oral ise yaptığı konuşmada, kendisinin de iletişim ödülünü aldığı-ğında hapisteki yazarlar için aldığını belirterek, Duygu Asena ödülünü Nevin Berktaş'a vermekten mutluluk duyduğunu belirtti.

Ödül töreninin ardından edebiyatla ilgili iki panel gerçekleştirildi. Panellere, Ragıp Zarakolu, Haluk İnanıcı, Eugene Schoulgin, Bilge Sancı ve İsmail Yerguz katıldı. Panelleri Elif Bereketli yönetirken, konuşmalarda Muzır Kurulu'nun Türkiye'de ortaya çıkışı, uygulamaları ve gariplikleri anlatıldı.

Onbinler 2 Temmuz'da

2 Temmuz 1993 yılında Pir Sultan Abdal şenlikleri kapsamında Sivas'ta bulunan aydın ve sanatçılara yönelik saldırılar, katliama dönüşmüştü. Madımak Otel'i'nin etrafını saran gerici-faşist güruh, önce taşlarla saldırıya geçti, ardından yangın çıkarak içerde bulunan (ikisi otel görevlisi) 35 kişinin yanarak ölmesine neden oldu. Otelde bulunan Aziz Nesin'in hedefe çakıldığı saldırıda, Nesin ve diğer bazı sanatçılar itfaiye merdiveni ile kurtarılmıştı. Ancak o sırada da saldırılar devam etmiş, dönemin Refah Partili Belediye meclis üyesi, Nesin'i merdivenlerden düşürmeye çalışmıştı.

Tam 8 saat süren saldırılar boyunca, otelin içindekilerin devletin tüm üst kurumlarını arayarak haberdar etmelerine rağmen, katliamı durdurmak için hiçbir girişimde bulunmadılar. O dönem DYP-SHP hükümeti vardı ve SHP başkanı Erdal İnönü, Başbakan yardımcısıydı. İnönü'ye bizzat telefonla ulaşıldığı halde, saldırıların arkası kesilmedi. 35 kişi otelin içinde yanarak öldükten sonra, dönemin başbakanı Tansu Çiller, "otel dışındaki vatandaşlara bir şey olmadığı için sevinçliyiz" demişti. Refah Partili Belediye Başkanı ise, "gazanız mübarek olsun Müslüman kardeşlerim" diyerek söze başlamıştı.

Böylesine göz göre göre bir devlet katliamı yaşandı Sivas'ta. Sonrasında katliam sanıklarının yargılanma aşaması da buna uygun gerçekleşti. Refah-Yol hükümetinin Adalet Bakanı Şevket Kazan, sanıkların avukatlığını üstlendi. Faillerin önemli bir kısmı yakalanmadı. Bunların devlet daireleri ve belediyelerde çalışmaya devam ettikleri görüldü.

Hal böyleyken, Sivas katliamının gerici-faşist yüzünü ve bir devlet operasyonu olduğu gerçeğini örtbas edebilmek için yoğun çaba harcandı, harcanıyor. AKP hükümeti de önce "Ergenekon işi" diyerek devlet içindeki bir kliğin üzerine atıp kendini sıyırmaya çalıştı. Şimdi de otel önündeki saldırganlar arasında "PKK'liler de varmış" denilerek, PKK'nin üstüne atılmaya çalışılıyor.

AKP, sözde Alevi açılımı ile, Alevilerin tepkisini yatıştırmaya, katliamın gerici-faşist karakteri gizlemeye çalışsa da bunda başarılı olamadı. Yıllarca Madımak Otel'i, bir lokanta olarak işletildi. Alevilerin, devrimci-demokrat kesimlerin "Madımak Müze Olsun" talebi, duymazdan gelindi. Geçtiğimiz yıl Sivas'ta düzenlenen 2 Temmuz gösterilerinde, kitlelerin lokantaya saldırısı zor durdurulmuştu. Bu tepkiler üzerine lokanta kapatıldı.

Bu yıl ise, tam da seçim arifesinde otel kamulaştırıldı ve sözde müze yapıldı. Fakat kitlelerin talebi olan "utanç müzesi"nden çok farklıydı. Otelin içinde yanarak can veren 35 kişi ile, otele saldırı sırasında ölen iki saldırganın isimleri, girişteki tabloya birlikte yazılmıştı. Ve tüm ölenler adına toplam 37 kalandan su akıyordu. Yani katiller de katledilenler aynı karenin içine yerleştirilmişti. Açılışı yapan Vali, bunu "insanlık" adına yaptıklarını söylüyordu. Böylesi insanlık dışı bir vahşeti gerçekleştirenleri, katledilenlerle aynılaştırmak, "insanlıktan" ne anladıklarını bir kez daha ortaya koyuyordu. 12 Eylül faşizminin hapishanelerde yaptığı "karıştır-barıştır" politikasının bir başka versiyonuydu karışımızda duran.

Ardından Vali, bu yılki anmaların, Madımak Otel'i'nin önünde yapılmasına izin vermeyeceğini açıkladı. Sözde otel, müze olmuştu. Ama şehitlerini anmak ve katliamı lanetlemek için ülkenin dört bir yanından gelen kişilere yasaktı!

2 Temmuz'da Sivas'a gidenlerin önü yollarda kesildi. Kimlik kontrolleri yapıldı, "Madımak Utanç Müzesi Olsun" pankartı sokulmak istenmedi. Kitlenin Sivas'a girmesi engellenmeye çalışıldı. Fakat gelenler, otobüslerden inerek caddeden yürümeye başlayınca, otobüslere izin vermek zorunda kaldılar. Madımak Otel'i'nin önüne gelen kitleye ise, polis gaz bombalarıyla saldırıya geçti.

Bütün bu önlemlere rağmen, onbinlerce kişi Sivas'a aktı. Katliamı ve ona arka çıkanları lanetledi, şehitlerini andı. Madımak'ın gerçekten bir utanç müzesi olması gerektiğini bir kez daha haykırdı. Bu oyunlara kanmayacağını ve izin vermeyeceğini ortaya koydu.

30 Haziran'da İstanbul'da Sivas katliamında katledilen Asım Bezirci ve Nesi-

mi Çimen'in mezarları başında anmalar gerçekleştirildi. İlk anma 12.00'de Zeytinburnu'nda Asım Bezirci'nin mezarı başında yapıldı. PSKAD'ın örgütlediği eyleme, Proleter Devrimci Duruş, Devrimci Alevi Komitesi, SODAP ve TKP flamalarıyla katıldılar. Anma sırasında "Katil devlet hesap verecek", "Sivas'ı unutma, unutturma", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Asım Bezirci'nin mezarı başında saygı duruşu yapıldıktan sonra yapılan açıklamada, Sivas katliamının unutturulmak istenmesine karşı Alevilerin ve emekçilerin sesini yükseltmesi gerektiğine, katliamı yapanların yargılanması, taleplerin karşılanmasına vurgu yapıldı. Asım Bezirci'nin hayatına değinildi.

Sonrasında kitle Kemal Türkler'in mezarı başında saygı duruşu yaptı.

İkinci anma ise saat 14.00'te Tepe Natilius'tan Karacaahmet mezarlığına yürüyerek gerçekleştirildi. Sivas şehitlerinin fotoğraflarının yer aldığı 75 metre uzunluğundaki pankartın arkasında devrimci kurumlar dizildi. "Katil devlet hesap verecek", "Sivas'ı unutma, unutturma", "Madımak oteli müze olacak", "Zorunlu din dersi kaldırıl-sın" sloganları atıldı.

Mezar başına kadar yapılan yürüyüşün ardından saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından Nesimi Çimen'in hayatına değinildi. Sivas'ta yapılacak 2 Temmuz mitingine katılım çağrısı yapıldı.

Kartal'ta Sivas anması

30 Haziran'da Kartal'da 2 Temmuz Sivas Katliamı'nı anmak için bir eylem gerçekleştirildi. Proleter Devrimci Duruş, ESP, BDSP, BDP, Partizan ve PSKAD tarafından örgütlenen eylem, saat 19.30'da Ahmet Şimşek Koleji önünde toplanılmasıyla başladı. Anayolu trafiğe keserek Kartal Meydanı'na kadar yürüyen kitle sık sık "Sivas'ın hesabı sorula-

UNUTMADIK,

cak", "Katil devlet hesap verecek", "Dün Maraş'ta bugün Sivas'ta çözüm faşizme karşı savaşta" sloganları attı. Meydanda yapılan basın açıklamasında, Sivas katliamının hesabının sorulacağı belirtilirken, 2 Temmuz'da Sivas'ta yapılacak mitinge katılım çağrısı yapıldı. Eylem öncesi CHP'nin Türk bayraklarıyla gelmesine tepki gösterilmesi üzerine, CHP'liler alandan kaçmak zorunda kaldılar.

Sivas'ta engellemelere rağmen...

Sivas katliamının 18. yıldönümünde Sivas'ta bir miting gerçekleştirildi. Sivas Valisi'nin günler öncesinden "Sivas'a sokmayacağız" açıklamalarına rağmen, on binler Sivas'a akın ederek Sivas katliamının hesabının sorulacağını haykırdı. PSAKD başta olmak üzere Alevi derneklerinin örgütlediği eyleme Türkiye'nin her tarafından gelen Aleviler, devrimciler, demokratlar katılım sağladı.

Sivas girişinde otobüsleri durdurarak GBT kontrolü yapan polis, "Madımak utanç müzesi yapılsın" tabelasını bahane ederek otobüslerin geçişinin gecikmesine sebep oldu. Otobüslerden inen kitle, "Baskılar bizi yıldıramaz", "Katil devlet hesap verecek", "Sivas'ı unutma unutturma" sloganlarını haykırdı.

10.30'dan itibaren kortejler oluşurken, Sivas'ta şehit düşenlerin resimleri, talepleri içeren dövizleri taşıdılar. Proleter Devrimci Duruş, BDSP, ESP, DAK, DHF, Partizan, partiler ve ilerici kurumlar, eyleme pankart ve flamalarıyla katıldılar. Proleter Devrimci Duruş okurları mitinge "Asla unutmayacağız asla bağışlamayacağız" pankartı ve talepleri içeren dövizlerle katıldılar. Yürüyüş sırasında "Katil devlet hesap verecek", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Madımak oteli müze olacak", "Zorunlu din dersi kaldırıl-sın", "Diyanet işleri dağıtılsın", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde" sloganları atıldı.

Madımak oteli önüne barikat kuran polise taşlar ve flama sopalarıyla yüklenilirken, kitleye gaz bombası sıkıldı. Kitle, sloganlarla birlikte direnişe geçti. Kitlenin kararlı tutumuna karşın, PSKAD yöneticileri mitingi bir an evvel bitirme telaşıyla hareket etti. Kitle, mitingin bitiminin ardından otobüslerin kalkacağı ye-

Sivas'taydı

UNUTTURMAYACAĞIZ!

re kadar sloganlarla yürüdüler.

Miting bu yıl geçtiğimiz yıla oranla daha kitlesel geçerken, içerik yönünden alevi dernekleri yöneticilerinin "olay çıkmasın" bahanesine sığınarak programı bir an önce bitirmek istemelerine sahne oldu. Devletin günler öncesinden başlattığı "Sivas'a sokmayacağız" tehditi, kitlelerden ziyade işin organizasyonunu yapanlarda bir tedirginlik uyandırmıştı. Fiiliyatta sadece Madımak'ın önüne barikat kuran devletin barikatları biraz daha kararlılıkla yıkılabilir. Madımak Otel, miting alanının 10 metre ilerisindeydi. Alevi örgüt yöneticileri polis barikatına yüklenmek yerine, polisin önünde ikinci bir barikat oluşturarak kitlenin öfkesini yatıştırma işlevi görüler. Kürsüden yapılan konuşmalar ise sadece kısa ve kuru ajitasyondan öteye geçmedi.

Diğer illerde 2 Temmuz

2 Temmuz akşamı saat 19.00'da **İstanbul** Kadıköy'de toplanan devrimci kurumlar, Kadıköy meydanına yürüyüş yaptılar. Yürüyüşte devrimci kurumlar kendi flamalarıyla yer alırken, "Katil devlet hesap verecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Sivas'ı unutma, unutturma", "Sivas'ın hesabı sorulacak" sloganları atıldı.

İzmir'de 2 Temmuz'da Alevi Bektaşî Federasyonu ve İzmir Yöre Dernekleri'nin çağrısıyla bir miting gerçekleştirildi. Saat 17.00'de Cumhuriyet Meydanı'nda toplanarak kortej oluşturan kitle, Gündoğdu Meydanı'na yürüdü. Alevi Dernekleri, PSKAD, Dersim ve diğer yöre dernekleri mitinge pankartlarıyla katılırken, devrimci ve ilerici gruplar da yer aldılar. Miting alanına Sivas şehitlerinin resimlerinin de yer aldığı "Unutmadık, unutturmaya çağız" pankartı asıldı. Şehit isimlerinin okunması

ve semah gösteriminin ardından saygı duruşu yapıldı. Konuşmalarda taleplerin karşılanmasına kadar eylemlerin süreceği belirtildi. Eylemde "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Faşizme karşı omuz omuza", "Faşizmi döktüğünde boğacağız", "Madımak oteli müze olacak", "Baskılar bizi yıldıramaz" sloganları atıldı.

Ankara'da ise saat 16.00'da başlayan miting, Toros sokakta toplanılması ve buradan Kolej Meydanı'na yürünmesiyle başladı. Sivas'ta yakılarak öldürülenlerin ailelerinin en önde yürüdüğü mitinge PSKAD, sendikalar ve devrimci gruplar da katılım gösterdiler. Miting, saygı duruşuyla başladı. Sivas'ta katledilen Sehergül Ateş'in amcası Süleyman Ateş ilk konuşmayı yaptı. Sivas davasının da avukatlarından biri olan Ateş, dava sürecini özetledikten sonra, katillerin yargılanmadığını belirtti. PSKAD adına konuşmanın ardından, Kardeş Türküler konseriyle miting bitirildi.

Mitingde sık sık "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Katil devlet hesap verecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Mitinge 5 bine yakın kişi katılım gösterdi.

Ayrıca Mersin, Adana, Bursa, Dersim'de de anmalar gerçekleştirildi.

Sivas'ta asla unutmadığımızı, asla bağışlamayacağımızı haykırdık

Katliamın üzerinden 18 yıl geçti. Devlet o zaman nasıl yaktıysa 33 aydını, şimdi de o günleri unutturmak için Sivas'a girmeyi, yanan canları anmayı yasakladığını açıkladı. Valiliğin bu kararına rağmen onlarca otobüsle yollara çıkmıştı bile. Sivas Katliamını unutmanın yeni katliamlara neden olacağını bilenler, geçmişini unutup hesap sormayanın, geçmişte yaşadığı acıların katmerlisini yaşayacağını bilincinde olanlar, kardeşlik ve dayanışma duygularıyla çıktılar yola.

Biz de pankartımızı, flamalarımızı alıp bindik otobüse. Yolda türküler marşlar söyledik. Sivas'a geldiğimizde polis barikatıyla karşılaştık. GBT yapıldıktan sonra polisin otobüsleri şehir merkezine bırakmadığını söylediler. Biz de hep birlikte otobüslerden indik ve slogan seslerinin olduğu yere doğru gittik. Bazı otobüslerdeki "Madımak müze olsun" pankartlarının, polislerce Sivas'a alınmamak istendiğini öğrendik. Bu karara karşı "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Katil polis hesap verecek", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganlarını hep birlikte haykırdık.

Polisin otobüslerin geçişine izin vermemesi üzerine yürüyüş kararı alındı. Flamalarımızı, pankartımızı ve eşyalarımızı alıp yola çıktık. Flamaların açıldığını ve insanların yola döküldüğünü gören polis, yolu açmak zorunda kaldı. Mitinge yetişmek için herkes hızlıca otobüslere bindi ve ilk barikatın yıkılması şerefine türküler ve marşlarla yola çıktık. Sivas'ta Alibaba Mahallesi'nde indik otobüslerden. Hızlıca pankartımızı ve flamalarımızı açtık. Şapkalarımızı ve önlüklerimizi de giydik. Kortej oluşturarak yürüyüşe geçtik. "Sivas şehitleri ölümsüzdür", "Sivas'ın hesabı sorulacak", "Zorunlu din dersi kaldırılın", "Diyanet işleri dağıtılsın", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç birimiz", "Kurtuluş devrimde sosyalizmde", "Katil devlet hesap verecek", "Faşizme ölüm halka hürriyet" sloganları, yol boyunca attığımız sloganlardandı.

Madımak Oteline yaklaştığımızda bazılarının geriye doğru geldiklerini gördük. Polisin izin vermediğini ve saldırıya hazırlandıklarını söylediler. Adımlarımızı hızlandırdık ve ileri doğru yürüdük. Biz oraya gittiğimizde, polisin gazından etkilenenler geriye çekilip limonlarla iyileştirilmeye çalışılıyordu. Yapılan anonslardan durumun sakinleştiğini anlıyorduk, konuşmacılar kısa konuşmalar yapıyordu. Biraz sonra mitingin bitirildiği anonsu yapıldı. İnsanlar geriye doğru yürüyüşe geçti, biz de pankartımızın arkasına geçip yürüyüşe geçtik.

Yolda bizim arkamızda yürüyen devrimci gruplarla sloganları ortaklaştırdık.

Sonra yol boyunca sloganlarımız Sivas sokaklarını çınlattı. "Ellerinde pankartlar" marşını kitleyle birlikte söyledik. Sloganlarımız, Cemevine kadar sürdü.

Flamalarımızla yürürken biraz önce sloganlarımıza eşlik eden iki küçük kız geldi yanımıza, elinde megafon olan yoldaşa "amca, amca, bağırırsana, biz de bağıralım sizinle" dedi. Hepimizin yüzünde bir tebessüm belirdi ve tekrar sloganları atmaya başladık. Yürüyüşün başında slogan atmaya beceremeyenler, şimdi gayet düzenli atıyorlardı.

Cemevine yaklaşıncı flamalarımızı ve pankartımızı topladık. Birkaç yoldaş markete gitti ve yiyecek birşeyler aldı. Otobüslerin olduğu yere gidip çimlere oturup karpuz, peynir, ekmek yedik. Sonra otobüste birlikte yolculuk ettiğimiz dostlarımız geldi yanımıza, onları da soframıza davet ettik. Bölüştüğümüz ekmeğin tadı o kadar güzel ki doyamıyoruz bir türlü.

Yağmur atıştırmaya başlayınca, biz soframızı topladık ve bir eylemin ardından daha otobüslere bindik. "Bir sonraki sefere Madımak Oteline girmek için geleceğiz" diyerek ayrıldık oradan.

1 Temmuz Cuma günü heyecanla evden çıktım. Sivas'a gitmemiştim daha önce. İlk defa gidecek olmanın ayrı bir heyecanı vardı. Otobüslerde yerimizi aldıktan sonra marşlarımızla türkülerimizle yolumuza devam ettik. İlerleyen saatlerde hazırlıklı gelen yoldaşlarımızla yiyeceklerimizi hazırladık, hep birlikte yedik. Sabaha güçlü olmak için uyuduk.

Sabah Sivas sınırına geldiğimizde otobüslerimiz polisler tarafından çevrildi. Diğer otobüsteki pankartlara polis el koymuştu, otobüslerin Sivas'a ilerlemesini engellemeye çalıştılar. Biz de hep birlikte aşağı indik, 1 saat alıkoyulunca, hep bir ağızdan güçlü sloganlar atıldı. Durumun uzamasına müdahale eden yoldaşlarımız yolu kapatıp yürüme kararı alınca, polisler de otobüslerimizi bıraktı, eksiksiz yola koyulduk.

Sivas'a varınca, hemen önlüklerimizi giydik, şapkalarımızı taktık, flamalarımızı da alıp yerlerimize geçtik sırayla. Yürüyüşümüz sloganlarla başladı. Etrafıma bakıp durdum yürüyüş boyunca, meraklı gözlerle. Balkondan el sallayanı da fark ettim, evlerine polisleri alanı da gördüm.

Alana girdik disiplinli bir şekilde. Etkinlik bitince sloganlarımızla Sivas sokaklarını inleterek otobüslerin yanına döndük. Orada yoldaşlarımızla yemek hazırlayıp, çimlerin üstünde küçük bir piknik yaptıktan sonra dönüş için yoluna çıktık. Benim için çok iyi bir deneyim oldu, birlikte hareket etmenin önemini bir kez daha anladım.

Yanımızda, önümüzde yürüyen kitle de bizimle birlikte slogan atmaya başladı.

“Yeni bir sendikal hareket yaratmak”

Türk-İş içerisinde yeralan 10 sendikanın genel başkanlarının imzaladığı “*Demokratik, mücadeleci ve güçlü yeni bir sendikal hareket için bir araya geldik, yola çıkıyoruz...*” başlıklı açıklama, 21 Haziran 2011 tarihinde Taksim’de yapılan bir gösteriyle basına ve kamuoyuna duyuruldu.

Hava İş, Kristal İş, TGS, Tümtis, Deri-İş, Petrol-İş, Tekgıda-İş, Belediye-İş, Tez Koop-İş ve Basın-İş’in Genel Merkezleri’nin imzasının olduğu açıklama, “yeni bir sendikal hareketi yaratmak” gibi büyük bir iddia ile ortaya çıkıyor.

Açıklamada; “*Türkiye sendikal hareketinin ciddi bir tıkanıklık yaşadığı*” söylenerek, varolan tablo belli yönleriyle ortaya konuyor. Ardından, “*bu tablo karşısında yapısal bir dönüşüme gitmek acil bir ihtiyaçtır*” deniliyor ve bunun için “*aynı sendikal anlayışları benimseyen sendikalar olarak*” birlikte hareket edeceklerini, “*yüzü sınıfa dönük, mücadeleci, birleşik bir sendikal hareket yaratmak*” yolunda adımlar atacaklarını belirtiyorlar.

“Yeni bir sendikal hareket yaratmak” kuşkusuz iddialı bir çıkış. Bugüne kadar bu iddia ile birçok siyasal yapı ortaya çıktı. Ve “yeni” adına çeşitli örgüt biçimleri ortaya atıldılar. Fakat bunlar sonuçta başarılı olmadı. Bunların nedenleri ayrı bir yazı konusudur. Şimdi farklı bir durumla karşı karşıyayız. “Sendikaların tıkanmışlığından” ve “**yeni bir sendikal hareket yaratmak**”tan bahsedenler, bizzat bu tablonun oluşumuna şu ya da bu biçimde katkı sağlamış olan sendikacılar. Hem de Tekgıda-İş, Belediye-İş başkanları gibi, daha yakın bir zamanda işçi eylemlerine, devrimci-demokrat muhaliflere saldıranlar...

Hatırlanacaktır; **Tekgıda-İş genel merkezi ve onun başkanı, Tekel direnişinin bitirilmesinde çok önemli bir rol oynamıştı.** Ankara-Kızılay’da aylarca kurulan çadırların sökülmesinde, bizzat genel başkan Mustafa Türkel’in büyük çabası vardı. Türkel, her ay ve daha büyük bir kitle ile Ankara’ya gelecekleri, yerelerde eylemleri sürdürecekleri, 4-C’ye karşı mücadeleyi daha da yükseltecekleri gibi sözlerle işçileri kandırılmış, çadırları kendi elleriyle sökmelerini sağlamıştı. Fakat bu sözlerinin hiçbirini tutmadı. Daha kitlesel yapacaklarını duyurduğu Ankara eylemine sadece bir kez geldi, onda da polis ablukasına alınan Türk-İş binasına işçiler yaklaştırılmadı. Bu konuda herhangi bir girişimde bulunmayan Türkel, işçilerin tepkileri üzerine polis koruması altında oradan kaçtı. Türkel’in verdiği sözleri tutmaması ve Tekel’in unutturulmasına tepkili **bir grup işçi, Tekgıda-İş Genel Merkezi önünde “ikinci Tekel direnişi”ni başlattıklarında ise, işçilerin üzerine görevlilerini sürdü, dövdürdü.**

Bunlar yaşanırken, aynı Türkel, Yunanistan’da uluslararası bir toplantıya katılıyor ve “mücadeleci sendika” üzerine söylev çekiyordu. 4-C’yi mahkemelerin kararına terk eden Tekgıda-İş yönetimi, işçilerin aleyhine gelişen kararlarla ilgili tek bir şey yapmadı.

Benzer bir durum Belediye-İş yönetimi için de geçerlidir. Geçtiğimiz yıl, başını İstanbul şubelerinin çektiği yönetime muhalif “demokratik değişim hareketi”ni dağıtmak için saldırıya geçti. Daha sonra bu hareketin içinde yeralan bir kısım şube yöneticileri Hizmet-İş’e geçtiler ve önemli sayıda üyeyi de yanlarında götürdüler. Öyle ki Belediye-İş’in İstanbul şubeleri yetki so-

runuyla karşı karşıya kaldı. **Bu, AKP hükümetinin Hizmet-İş eliyle gerçekleştirdiği bir saldırı olduğu kadar, Belediye-İş yönetiminin kendine muhalefet eden yönetimlere karşı tahammülsüzlüğü ve anti-demokratik uygulamaların bir sonucuydu.**

Bunlar, yakın tarihlerde olan ve ilk akla gelen gelişmelerdir. Söz konusu çağrıya imza atan diğer sendika yönetimlerinin de kendi içinde birçok tutarsızlığı, muhaliflere karşı saldırıları olabilir. Toplamdan baktığımızda (bazı sendika şubelerini ve Deri-İş gibi bazı sendikaları ve dışında tutarak), her biri on-onbeş yıldır yönetimde olan bu başkanların, sendikaların bugünkü durumundan bizzat sorumlu olduklarını, en azından onların da payı olduğunu söylemek yanlış olmaz. Açıklamada yer alan “sendika içi demokrasi”, “denetim mekanizmalarının etkin çalışması”, “şeffaf, hesap verilebilir bir mali yapı” gibi **sendikaların iç yapısının demokratikleşmesine dönük uygulamaları, bunca yıldır başında bulundukları sendikalarında neden yaşama geçirmedikleri soru işareti-dir. Keza “yüzü sınıfa dönük” “mücadeleci” bir sendikacılık örneğini bugüne değin neden vermedikleri de...**

Yukarıda bir kısmını verdiğimiz iddialı sözlere, kimi doğru tespitlere karşın, Türk-İş içinde yeralan bu **10 sendikanın, mücadele perspektiflerinin “ILO standartları” (Uluslararası Çalışma Örgütü) ile sınırlı olduğunu görüyoruz.** Birçok yerde “ILO standartları”na atıfta bulunuluyor ve bu standartların yaşama geçirilmesi isteniyor. Örneğin, “*işçi çıkarmalarına karşı ILO standartlarında bir iş güvencesi için mücadele edeceğiz*” diyorlar. Sanki “ILO standartları” işsizliğe panzehirmiş gibi. Öyle olsa “ILO standartları”na uyan Avrupa ülkelerinde işsizliğin bu kadar artması ve işçi kıyımına uğrayan işçilerin fabrika işgal-leri gibi militan mücadele yöntemlerine başvurmaları nasıl açıklanabilir?

“**ILO standartları” kapitalist düzen içinde işçi ve emekçilerin daha sorunsuz bir şekilde sömürsü üzerine oturtulmuş kurallardır.** Hiç kuşkusuz bu kurallar da tıpkı “sosyal devlet” olgusunda olduğu gibi, işçi ve emekçilerin mücadeleleri, sosyalizmin artan prestiji üzerinden oluşmuştur. Ancak sonuçta kapitalist sınırlar içindeki halkçı-reformcu, kısmi düzeltmelerdir bunlar. Sosyalizmin prestijinin sarsıldığı, işçi-emekçi hareketinin gerilediği dönemlerde ise, iyice budanmış, adı korunan ama içi boşaltılan bir kabuk kalmıştır geriye.

Hal böyleyken kendisine devrimci-demokrat diyen sendikacıların dilinden, “ILO standartları”, “sosyal devlet” düşmemektedir. Bir dönem KESK yöneticilerinin ağızlarına pelesenk ettiği “ILO standartları”, şimdi “yeni bir sendikal hareket yaratma” iddiasıyla yola çıkan işçi sendikacıların ağzındadır. Emekçi memurların mücadelesi, “ILO standartları”ni aşmış ve fiilen

daha ileri noktalara ulaşmışken, “ILO standartları”ndan bahsetmek ne kadar doğruysa, böyle bir iddiaya yola çıkanların da kendilerini ILO ile sınırlaması o kadar doğrudur.

Fakat bu, tesadüfen veya cehaletten yapılan bir tercih değildir. Kendini düzen-içi mücadele ile sınırlamanın doğal sonucudur. Zaten söz konusu 10 sendikanın da **asıl hedefi, Türk-İş yönetimi ve AKP hükümetidir.** Onlar haklı olarak Türk-İş yönetimini eleştirmekte, sınıfa dönük bunca saldırı yaşanırken, “*su-ya sabuna dokunmayan, baştan savma eylemler*” yaptıklarını, “*temsili ettiği kesimlerden giderek uzaklaştığını*” söylemektedirler. (Bir kez daha yineleyelim, eleştirdikleri bu durumdan kendileri muaf değildir) Ve Türk-İş yönetimini “*iktidarın bu süreçteki sorumluluğuna ortak olmakla*” suçlamaktadırlar. Bir başka yerde de “*platformumuz baskıcı, otoriter, anti-demokratik karakteri belirgin hale gelen ‘yeni’ rejime karşı da demokrasiyi savunmaktadır*” diyor. ‘Yeni rejim’ olarak AKP’nin kastedildiği bellidir. AKP’nin işçi düşmanını gerici yüzü ortadadır. Fakat işçi ve emekçiler sadece bu hükümet döneminde sömürülmüş, baskı görmüş değildir. Dolayısıyla mücadeleyi hükümetlerle sınırlayıp, sisteme yöneltmemek, gerçek kurtuluşun yolunu gizlemektir.

Türk-İş içindeki muhalif sendikacılar, “*Türk-İş’in güçlü, mücadeleci, demokratik bir yapıya kavuşmasını sağlamak, öncelikli hedefimizdir*” diyor. Belli ki Türk-İş yönetimini ele geçirmeyi düşünüyorlar. Kuşkusuz bunda yanlış bir şey yoktur. Yönetimin politikalarını eleştiren her sendikacı, muhalefet yürütebilir, yönetime talip olabilir. Ne var ki, “yeni bir sendikal hareket” Türk-İş yönetimini ele geçirmekle yaratılmaz. Ya da böyle bir hareketin “öncelikli hedefi” bu olamaz, olmamalıdır.

Onca iddialı sözün gelip dayandığı “öncelikli hedef” Türk-İş yönetimini ele geçirmek olursa, ileri sürülen görüşlerin samimiyeti de haklı olarak sorgulanır. Çünkü yönetime aday olanların, seçimlerin yaklaştığı dönemlerde en keskin sözleri sarfettiği çok görülmüştür. Tıpkı düzen partilerinin seçim arifesindeki vaatleri, espri gürlmeleri ve sonrasında bunların hepsini unutup, üzerine sünger çekmeleri gibi...

Genel olarak sendikaların bir tıkanma yaşadığı, yeni bir sendikal hareket yaratmak gerektiği ortadadır. Ve bu yeni bir durum da değildir. Son 10-15 yıldır üzerinde konuşulan, tartışılan bir konudur. Fakat mesele, bunun altının nasıl doldurulduğu, nasıl bir perspektifle ele alındığı ve en önemlisi de nasıl bir pratik sergilendiğidir. Ama kesin olan “yeni bir sendikal hareketin” tepeden değil, aşağıdan tabandan gelişeceğidir. Doğru olan da budur.

Bu 10 sendika, Türk-İş yönetimini ele geçirmeyi, ya da geçmişte DİSK’in ortaya çıkışı gibi ayrılıp yeni bir konfederasyon kurmayı başarabilir. “Yeni bir sendikal hareket yaratmak”tan kasıtları buysa, hedeflerine ulaşabilirler. Fakat bu hedef ve yukarıda özetlediğimiz bakış açılarıyla “sınıf sendikacılığı” değil, düzen-içi sendikacılığın bir versiyonu ortaya çıkar. Zaten **açıklamanın hiçbir yerinde “sınıf sendikacılığı” geçmemektedir.** Oysa işçi ve emekçilerin “yeni bir sendikal hareket”ten anladıkları, “sınıf sendikacılığı”dır. Sınıf sendikacılığının da ufku, açıklamadaki içeriğin çok ötesinde, düzen sınırlarının dışındadır.

Çağrı Merkezi'nden mektup var...

Merhaba İNSAN...

Ben bir çocuk annesi, 41 yaşında lise mezunu; işçi bir babanın kızıyım. Şimdiye dek hep onurumla yaşadım. Ta ki... ismini bile söylerken tüylerimin ürperdiğini hissettiğim çağrı merkezine girene dek böyleydi. O kapıdan içeri girdiğimde, beni nelerin beklediğini bilmeden... İnsan bedenimle ve insan ruhumla... Ama gelin görün ki, hala böyle miyim, bilmiyorum.

Günde 11 saat çalışan ben, safça aldığım ücretin karşılığında en iyi hizmeti vermek umuduyla geldiğim bu kapıda, üç yılın sonunda "ben insan mıyım?" sorusunu soruyorum şimdi. Yerküre hızla dönüyor. İnsanlar doğuyor, ölüyor, düşünler, bayramlar, hafta sonları ve ille de akşamlar... Ama ben o sırada yokum. 11 saat dediysem yanlış anlaşılmasın. Sabah yataktan kalkışım en geç 8. Çocuğumu erkenden okula göndermek zorundayım. Eve gelişim gece 11. Sabah; herkesin hazır olduğu rutin bir mesai başlangıcı. Acı ve umutsuzlukla ilk dikkat ettiğimiz şey ise, müdürümüzün yüz ifadesi. "Bugün acaba gülüyor mu? Yoksa somurtkan mı, sinirli mi?" Eğer gülüyorsa o gün iyi geçecek demektir. Ama somurtuyorsa, işte yandık o zaman!!! Allahım ne olur yüzündeki bu öfke, inşallah bende patlamaz!

Her sabah birbirimize "günaydın" demek yerine, "bugün yoğunluk olur mu sence?" sorusu, birbiriyle yer değiştirmiş durumda. Çünkü kendi aramızda tutturduğumuz bir dil bu: YOĞUNLUK! O gün teyakkuz halindeyiz, zaten gerekli talimatlar, sistemimizi açar açmaz ekrana mesajla atılmış. Saat tam 11. Hatlar açıldı! Saat 11.30, molalara başlandı. Mola dediysek ilk ve sondur O! Saat 12. Eyvah! Havaya üflenlen sabun kabarcıkları gibi çağrılar üstümüze yağıyor. Eleman eksik. Biz o kabarcıkları patlamadan yakalamalıyız. Ayağa kalkmak, suya, çaya, tuvalete, soru sormaya kalkmak yasak! Bir yılanın deri değiştirmesi gibi bir anda değişiyoruz. Bedenimizin her metrekaresinde aldığımız maaşın ağırlığını hissediyoruz. Öfkelenmek, gülmek, sıradan konuşmak yasak! Sadece çağrılar var. Ardarda patlayan bombalar gibi aldığımız her bir çağrının basıncına, beynimizi ve bedenimizi siper ediyoruz. "Hadi, hadi hadi!!! Çekin şunları..." Şak, şak şak!!! "Beklemeye almayın! Hadi vedalaşın müşterilerle! Çabuk olun, daha hızlı! Daha hızlı..." Şak... Şak... Şak... Cılız bir ses oradan "Molaya çıkacak mıyız?" Cevap, üst perdeden "Hayır, efendim! Mola yapmak istiyorsan evine git!" Şak... şak... şak... "Çekin!"

Müşteriyle görüşüyorum hattayım. Dilim, damağım kurumuş. Kaç saat geçti bilmiyorum. Süper vizörüm elimle su işareti yapıyorum. Gözümünden yaş geliyor, boğulacak gibiyim. Telefonu kapatamıyorum. Yardım için sağıma soluma bakıyorum "müşteriyi alsınlar" diye. Kimse yok, herkes hipnozda. Son bir hırıltıyla müşteriye "iyi günler" diyorum. Vizörüm bir bardak su uzatıyor bana, kana kana içiyorum. İyiyim! Sonra, ellerime, kollarıma, vücudumun diğer parçalarına bakıyorum. Bunlar bana ait değilmiş gibi geliyor. O bedenim içinde yumru gibiyim.

Yemek! Ne demek biliyor musunuz? Temiz hava almak, normal insanlara karışmak, yeniden insan olmak! 30 dakika! 15 dakikada burgerim elimde! Çabuk olmalıyım, beş dakikada burgeri mideye indiriyorum. Burger tam olarak mideme indi mi bilmiyorum. Bir önemi de yok, dışarı çıkmalıyım. İşte vakit geldi. 9, 8... 3, 2, 1!!! 30 dakika tamam, bitti. Hızla asansöre yöneliyorum. Nefes nefese içerideyim, parmağımı basıyorum. İçimden bir ses soruyor; "Gülbahar, sen nesen? Hatırlıyor musun? Kes sesini, şimdi değil!!" Parmak basıyorum, "İyi günler, Burger King!" Çağrılar, çağrılar, çağrılar... Çekiyor, bir tane, bir tane, bir tane daha... Saatler geçmiş, saat 18.00. Mola yok! Çağrılar, çağrılar, çağrılar... Saat 20. Mola yok! "Hadi, hadi, hadi...! Şak, şak, şak... Saat 21, mola yok! "MOLA, MOLA, MOLA İSTİYORUM, MOLA" Sidik torbam şişmiş, patlamak üzereyim. Petimi değiştiremiyorum, tuvalet yasak. İçimden bir ses "sen nesen" diye soruyor. Bir robot ya da bilgisayarın bir parçası mı? Kes, kes, kes... İyi günler, Burger King, Ben GÜLB..."

Canım yanıyor, içim acıyor. Bütün bedenim ve ruhum talan edilmiş, hırpalanmış. Yorgunum, uyuyamıyorum. Rüyamda yine "AGENT" hatası yaptım. Mesaim nerede ve ne zaman başlıyor, nerede ve ne zaman bitiyor bilmiyorum. Yüzüm ekrana dönük! Vardiyadayım, omuz başlarımdan gözlerimle kontrol çekiyorum ürkekçe. "Acaba Serap arkamda mı, sağımda mı, solumda mı?" Ben de tik haline gelmiş, sürekli kendimi kolluyorum.

"Yeter, yeter, yeter..." Çıplağım, annemden doğduğum ilk gün gibi. Üşüyorum. İnsanlığınızla sarın beni! Yeniden insan olmak istiyorum! İNSAN OLANLAR ÖNE ÇIKSIN, BEKLİYORUM!

GÜLBAHAR BAD
BURGER KING İŞÇİSİ

15-16 Haziran selamlandı

15-16 Haziran direnişinin 41. yılında yapılan eylemlerle direniş selamlandı.

1970'te DİSK'in kapatılmak istenmesine karşı sokaklara çıkan ve 2 gün boyunca sendikal bürokrasiye rağmen eylemlerine devam eden 150 bine yakın işçi, yasayı geri çekirtmeyi 4 şehit pahasına başarmıştı. İstanbul'da DİSK ve Türk-İş'e bağlı sendikalar, iki ayrı eylem yaptılar. DİSK 15 Haziran'da temsilciliklerinin bulunduğu illerde, İşkur önüne yürüyüş gerçekleştirdi.

İstanbul'daki eylem, saat 12.30'da Genel-İş'in Avrupa yakası temsilciliği önünden başladı. Yolu trafiğe kapatarak İşkur önüne yürüyen kitle, "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek" sloganlarını attılar. Yapılan basın açıklamasında işçi direnişine ve DİSK'in bu direnişteki rolüne değinildi.

Belediye-İş öncülüğünde gerçekleştirilen ve direnişteki işçilerin yanı sıra devrimci kurumların da katıldığı ikinci eylem, 16 Haziran'da Taksim'de gerçekleşti. Saat 19.00'da Galatasaray'da toplanan kitle, en önde "Taşeronlaştırmaya, güvencesizleştirmeye, işten atmalara karşı 15-16 Haziran ruhuyla direniyoruz" pankartını taşıdı. Türk-İş'e bağlı sendika yöneticilerinin yanı sıra taşeron belediye işçileri, Burger King çağrı merkezi işçileri, Onteks, PTT, Bedaş, Kubatoğlu, Legrand işçileri pankart ve dövizleriyle katıldılar. Proleter Devrimci Duruş, BDSP, Devrimci Hareket, DİK, Halkevleri ve ÖDP'de eyleme katıldılar. Galatasaray'dan Taksim meydanına kadar yapılan yürüyüş boyunca "Yaşasın 15-16 Haziran direnişimiz", "Zafer direnen işçilerin olacak", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Yaşasın sınıf dayanışması", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır!", "Genel grev genel direniş", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganları atıldı.

Taksim tramvay durağında ilk önce söz, direnişçi işçilere verildi. İşçiler sırasıyla direnişlerini ve geline süreci durumlarını anlattılar. Desa işçisi yaptığı konuşmada, 15-16 haziran büyük işçi direnişinde işçilerin sokak sokak fabrika fabrika çatışarak haklarına ve sendikalarına sahip çıktıklarını hatırlatarak, "bizlerin de bugün yapması gereken şey budur dedi." Burger King işçisinin konuşması sırasında orada bulunan Burger King işletmesinde çalışan işçilerinin sık sık dışarı bakarak, konuşmaları dinlemeye çalıştıkları görüldü. Sendikal ihanete uğrayan işçilere destek olmak için "Kahrolsun sendika ağaları" sloganı gür bir şekilde atıldı.

İşçilerin konuşmalarının ardından hazırlanan basın metnini Belediye-İş 2 Nolu Şube Başkanı Hasan Gülüm okudu. Gülüm, 15-16 Haziran'ın yol göstermeye devam ettiğini ve yeni 15-16 Haziran'ların yakın olduğunu belirtti. Eylem, Adalılar müzik grubunun söylediği marşlar ve çekilen halayların ardından bittirildi.

15-16 Haziran ayrıca, Ankara, İzmir, Adana, Mersin, Bursa, Edirne, Diyarbakır illerinde de yapılan eylemlerle selamlandı.

Legrand işçileri haykırıyor: “Sendikalar mücadele örgütleri olmalıdır!”

Legrand fabrikasında keyfi olarak işten çıkarılan iki kadın işçinin direnişi sürüyor.

Gebze Organize Sanayi’de kurulu bulunan Bufer-Legrand, 100’ü aşkın ülkede faaliyet gösteren bir tekeldir. Elektrik malzemeleri ve sigortalar üretiyor. Fabrika’da 400 işçi çalışıyor. Fabrika kuruluşundan itibaren Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlü. Ancak işçilerin anlatımına göre sendika patron eliyle sözleşme dönemlerinde örgütleniyor, sözleşmenin hemen arkasından işçiler istifa ettirilerek sendika-sızlaşıyor. Ve en küçük bir hak arayışında, sözleşmeye dönük en küçük bir itirazda, sendikanın “yeterince üyemiz olmadığı için bir şey yapamayız” söz-üyle yatıştırması gündeme geliyor.

Bu kısır döngüyü kırmak isteyen öncü işçiler, gerçekten işçilerin sendikalı olması amacıyla harekete geçiyorlar. Yoğun bir çalışmanın sonucunda, sözleşme öncesinde üye sayısını 220’ye çıkartıyorlar. Ancak sözleşmeden hemen sonra, sendikal örgütlenmeye önderlik eden iki kadın işçi işten çıkartılıyor.

İşten atılan kadın işçiler, direnişlerini fabrika önünde sürdürüyorlar. Ve sendikanın duyarsız davrandığını, kendileriyle ilgilenmediğin söyleyerek bir de bildiri kaleme alıyorlar. Aşağıda, direnişçi işçilerin bildirisini yayınlıyoruz.

Sendikalar İşçilerin Mücadele Örgütü Olmalıdır!

Biz iki kadın işçiyiz. Gebze’de kurulu Bufer-Legrand adlı işyerinde çalışırken, sendikamıza sahip çıktığımız için işten atıldık. Ama boyun eğmedik ve direnişe geçtik. Sendikamız Birleşik Metal-İş’in işyerindeki yetkisinin düşmemesi için gece gündüz çalıştık ve başardık. Sendikamız yeniden işyerinde toplu sözleşme yaptı. Mücadele eden, işyerindeki örgütlülüğün güçlenmesi için çalışan biz iki kadın işçi ise işten atıldık. Peki, Birleşik Metal-İş (BMİS) ne yaptı? Bize sahip çıkmadı. Mücadeleci bir sendika olduğunu söyleyen BMİS, mücadeleci işçileri yalnız bıraktı, terk etti. İşyerindeki temsilciler, Gebze şube ve BMİS Genel Merkezi “tazminatınızı alın gidin, size sahip çıkmayacağız” dedi. Bize sendikanın şapka ve önlüğünü dahi vermediler. Ama biz, sınıfımızdan aldığımız güçle işyeri önünde direnişe geçtik. Bunu hazmedemeyen işyeri temsilcileri, sendikanın yönlendirmesiyle işyerindeki işçileri baskı altına almaya başladılar. İşyeri temsilcileri adeta patronun adamı gibi çalıştı, çalışıyor. İşçi arkadaşlarımızın bize sahip çıkmasını önlemek için, herkesi işten atmakla tehdit ediyorlar. Maden-İş geleneğinden geldiğini, Türk Metal’den farklı olduğunu söyleyen bir sendika bunları nasıl yapar? Biz iki kadın işçi, Maden-İş’i ve onun unutulmaz önderi Kemal Türkler’in mücadeleci çizgisini biliyor ve örnek alıyoruz. Buradan, başta BMİS üyesi işçiler olmak üzere tüm kamuoyuna gerçekleri açıklıyoruz:

Birincisi: Bu işyerinde yaklaşık 15 yıldan beri Birleşik Metal-İş Sendikası örgütlüdür. Fakat yıllardır sendikamız bu işyerinde sürekli bir yetki sorunu yaşamaktadır. Çünkü her toplu sözleşmeden sonra işten atmalar başlıyor ve işveren tehditle, baskıyla işçileri sendikadan istifa ettirmeye çalışıyordu. Sendika da bu duruma açıktan karşı çıkmıyor ve sessiz kalmayı tercih ediyordu. Hatta baş temsilci istifa et-

mek istemeyen işçilere “boşuna ortamı germeyin, siz şimdi istifa edin, ben sizleri sonradan gizlice üye yaparım” şeklinde öneride bulundu. **Soruyoruz:** Bunlar ne anlama geliyor? BMİS ile işveren arasında özel bir anlaşma mı var?

İkincisi: Son toplu sözleşme öncesinde de, sendika baş temsilcisi gene biz işçileri toplamış ve işyerinde yeterli üyeye sahip olmadığımız için işverenin hazırlamış olduğu sözleşmeye imza atmak zorunda olduğumuzu söylemişti. Bunun üzerine bizler, işyerinde birlikte çalışmakta olduğumuz sendika üyesi olmayan arkadaşlarımızı da ikna ederek sendikaya üye yapmaya başladık. Bu çalışmalarımız oldukça etkili oldu ve 60 kişi civarında olan üye sayımız 220’ye çıktı ve sözleşme yapıldı.

Soruyoruz: Toplu sözleşme yapılsın diye çalıştığımız için mi işten atıldık?

Üçüncüsü: İşten atılmayı kabul etmeyen işçi arkadaşımıza patronun adamları saldırdı, saçından sürükleyerek bir odaya kilitlediler. İşyeri temsilcileri ve sendika bu saldırıya neden sessiz kaldı, neden gereken cevabı vermedi?

Dördüncüsü: İşten atılmayı kabul etmedik, bunun üzerine işveren ile sendika anlaşarak bizi izine çıkardılar. Şube yöneticileri ve işyeri temsilcileri “bekleyin biz bu sorunu çözeceğiz, işler kontrol altında” dediler. Ama hiçbir şey yapmadılar. **Soruyoruz:** İşyerinden uzaklaşalım, işçi arkadaşlarımızımıza ulaşmayalım ve böylece bu durum kapansın diye mi izine çıkartıldık?

Beşincisi: Direnişe geçtiğimiz halde sendikacılar ve işyeri temsilcileri bize ne önlük, ne şapka, ne de pankart verdiler. **Soruyoruz:** Neden direnişin başlamasını ve işçilerin haklarını aramasını istemiyorlardı? Patrona nasıl bir söz vermişlerdi?

Altıncısı: 20 Mayıs Cuma günü fabrikaya gelen şube yöneticileri patronun temsilcileri önünde işçilere sesleniyor. “Dışarıdaki arkadaşlarımızın için bir şey yapacak durumumuz yok” diyorlar. **Soruyoruz:** Bu konuşma neden işveren temsilcilerinin önünde yapı-

yor? İşçilere nasıl bir gözdağı verilmek isteniyor?

Yedincisi: İşçileri temsil ettiğini söyleyen sözde işçi temsilcilerinin sendikadaki bir toplantıda bizi dövmekle ve ağız burun kırmakla tehdit etmesi ne anlama geliyor? Başta işyeri baş temsil-

cisi, bizim yanımıza gelmemeleri için işçileri tehdit ediyor. “Liste tutuyorum, sizin durumunuz da iyi olmaz” diyor içeride çalışan arkadaşlarımıza.

Soruyoruz: Bunlar kimin temsilcisi, patronla aralarında nasıl bir bağ var?

Artık yeter! Lâfa gelince mücadeleden söz eden, ama mücadele eden işçilerin işten atılmasına göz yuman ve ortak olan ikiyüzlü sendikacıları bıkıtıyorlar. Ama biz mücadeleci işçiler buna izin veremeyeceğiz. Tüm işçi kardeşlerimizi bilinçli olmaya ve sendikalarına sahip çıkmaya davet ediyoruz. Biz işçiler sendikalarımızdan bürokrat sendikacıları kovmadığımız müddetçe sendikalarımız mücadeleci bir işçi örgütü haline gelmeyecek! Bunu çok iyi bilelim ve ona göre davranalım. Buradan, başta BMİS üyesi işçiler olmak üzere, tüm işçileri ve işçi örgütlerini görev başına çağırıyoruz!

YAŞASIN LEGRAND DİRENİŞİMİZ!

YAŞASIN ONURLU MÜCADELEMİZ!

DİRENİŞÇİ LEGRAND İŞÇİLERİ!

10 Haziran 2011

Bedaş işçileri kazandı

Ağır çalışma koşullarına karşı Enerji-

Sen’de örgütlenen ve hak gasplarına karşı eylem yaptıkları için işten atılan Bedaş işçileri, direnişin sonunda işe geri alındılar.

Beyoğlu, Çağlayan, Sarıyer, Gazi Osman Paşa, Bayrampaşa, Avcılar, Beyazıt ve Güngören’den 120 işçi, Enerji-Sen’e üye olmalarının ardından, her Cuma günü Bedaş önünde oturma eylemi gerçekleştiriyorlardı. Çalışma koşullarının kötü olduğunu söyleyen işçiler, işe girdiklerinde kendilerine verilen hiçbir sözün tutulmadığını, senet imzalatıldığını, zorla su arıtma cihazı ve fotoğraf makinesi satıldığını anlatıyorlar. Bu aletlerin paralarının da maaşlarından kesildiği, bu işi yapanların ise, taşeron firmanın ortakları olduğunu öğrendiklerinde tepki göstermişler. İşe alımlar öncesi kendilerine asgari ücretin bir buçuk katı maaş verileceğinin söylendiğini belirten işçiler, asgari ücrete talim ettirilmiş, üstelik bu asgari ücretten de kesintiler yaşamışlardı. Üstelik yol ve yemek paraları da kesilen işçiler, elektrik kontrolü yaparken, saldırılara da maruz kaldıklarını anlattılar.

İşçiler, Cuma eylemlerinin ardından taşeron firmanın hedefi haline gelmiş. Hak gasplarının devam etmesi üzerine eylemlerine hız veren patron, işçileri yıldırma için 10 Haziran’da 10 işçiyi işten çıkarmış. Bazı işçiler ise daha önceden koşulların kötü olması nedeniyle işten ayrılmış.

İşten atma saldırısının ardından Bedaş önüne çadır kurmaya karar verdi işçiler. Taşeron firma ise 2 saat sonra işçileri geri aldığı- nı açıkladı, ancak bir gün sonra aynı saldırıyı tekrarladı. Tekrar çadır kurma kararı alınmasının ardından, patron geri adım attı ve işçiler 17 Haziran’da işbaşı yaptılar.

Bedaş işçileri, direnişleri boyunca Taksim’de yapılan ortak eylemlere de katılım gösterdiler. Son olarak 15-16 Haziran yürüyüşüne pankartla katılan işçilerin kazanımları da bu günlere denk geldi.

12 EYLÜL

yargılanmıyor
aklanıyor!

Seçimlere yaklaşık bir hafta kala, 12 Eylül general-
lerinin “yargılanması”na başlandı! AKP hükümetinin,
seçim öncesi manevralarından biriydi bu da.

AKP, 12 Eylül 2010 tarihinde yapılan anayasa refe-
randumunda, 12 Eylül generallerine dokunulmazlık
sağlayan geçici 15. maddeyi de ekleyerek liberal ke-
simlerin desteğini almayı başarmıştı. Ancak referan-
dum sonrasında savcılıklarda kuyruklar oluşturarak 12
Eylül hakkında suçduyurusunda bulunan bu “yetmez
ama evet”çi kesim, hızla bir hayal kırıklığı yaşamıştı.
Bu kesimleri seçimlerde yeniden AKP’ye döndürebil-
mek ve referandumda verdikleri sözün tutuyor görünmek
için, seçimlerden hemen önce göstermelik bir yargı sü-
reci başlatıldı.

6 Haziran günü, özel yetkili Ankara Cumhuriyet
Başsavcısı vekili, sözde Evren’i sorguya çekti. “*Sayın
cumhurbaşkanım*” diye söze başlayarak... 12 Eylül’e
tam 12 soru hazırlamıştı. Gazeteci tabiri ile bunların
hepsi “çanak sorulardı.” Ve daha önceden Evren’e,
avukatlarına gönderilmiş olmalıydı. Çünkü Evren, 12
sorunun da “beklediği gibi olduğunu” söylüyordu. Zaten
sorgulama savcılıktaki değil, Evren’in hastalığı bahane
edilerek, Ankara’da ikamet ettiği askeri lojmanlarda ya-
pıldı. Amaç, 12 Eylül’ü yargılamak değil, aklamaktı za-
ten. Sorulara verilen yanıtlar, bunun en açık göstergesi
oldu.

“*Yönetime neden el koydunuz*” sorusuna Evren,
“*Çok bekledik, polis artık görevini yapamıyordu, başka
seçeneğimiz yoktu*” yanıtını veriyor. Ve bunu, “İç Hiz-
met Kanunu’nun 35. maddesi”ne dayandırıyor. Bu
maddenin “TSK’ya Cumhuriyeti koruma ve kollama gö-
revi verdiğini” söylüyor. Yani darbenin yasal olduğunu
belirtiyor.

Savcının “*pişman mısınız*” sorusuna
“*Hayır*” diyor Evren. Ve büyük bir pervasız-
lıkla ekliyor: “*Bugün aynı koşullar olsa yine
yapardım*”

Asıl aklanma sorusuna geliyor sıra. “*12
Eylül darbesi, ABD’nin bilgi ve desteği ile
mi yapıldı?*” Belgeleriyle de ayan-beyan or-
tada olan bu gerçeğe bile, Evren rahatlıkla
“*hayır*” diyor. Darbe kararını bir hafta önce
komuta heyeti olarak kararlaştırdıklarını,
ABD’li yetkililere ise, 12 Eylül günü saat
02.00 sıralarında, -o da bir zorunluluk doğ-
duğu için- haber verdiklerini söylüyor.
Tanklar gece yarısı Amerikan yardım kuru-
luşu JUSMAT’ın bulunduğu yere de gidin-
ce, Amerikalılar bunun anlamını sormuşlar,
Evren de “*zaten müdahaleye iki saat kaldı-
ğı için*”, “*söyleyin yönetime el koyuyoruz*”
 demiş. Miş, miş... “Çocuklara masallar”
dinliyoruz Evren’den...

12 Eylül’den hemen önce dönemin Ha-
va Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinka-
ya’nın Amerika’da olması ve 11 Eylül günü
ülkeye dönmesi konusunda yapılan hatırlatma üzerine de Evren, hem Şahinkaya’yı
hem de 12 Eylül’ü aklamayı sürdürüyor.
Şahinkaya’nın NATO komutanının davetiy-
le Amerika’da bulunduğunu ve bunun ön-
ceden planlanmış bir gezi olduğunu iddia
ediyor. Hatta Şahinkaya, Evren’e “*isterse-
niz gitmeyeyim*” demiş de, Evren “*bu geziyi
iptal edersek ne cevap vereceğiz, sen git
11 Eylül’de geri dön*” demiş.

12 Eylül generalleri, aslında darbelerini ABD’den-
NATO’dan nasıl büyük bir dikkatle saklamışlar da, yıl-
lardır iftira atılıyormuş(!) Generallerin bir hafta önceden
aldığı kararı, ABD ancak darbeye iki saat kala, -o da
zorunluluktan- öğrenebilmiş(!) Halkla dalga geçercesi-
ne Evren bunları anlatıyor. Savcı da kaydediyor. Orta-
da duran kapı gibi delilleri önüne koyup “*bunları açıkla*”
bile demiyor, diyemiyor...

Hatırlanacaktır CIA, geçtiğimiz yıl 30 yıl önceki bel-
geleri ifşa etmişti. Bunların içinde 12 Eylül de vardı.
Dönemin ABD Dışişleri Bakanı’nın Başkan Carter’ı ara-
yarak, “*Türk ordusunun komuta heyeti Ankara’da yöne-
time el koydu, herhangi bir kaygıya gerek yok. Kimler
müdahale etmesi gerekiyorsa, onlar müdahale etti*” de-
diği ortaya çıktı. Zaten bu ifşaattan önce de CIA’nın “*bi-
zim oğlanlar başardı*” diyerek sevindikleri biliniyordu.

12 Eylül generallerinin yargılanması ilk gündeme
geldiğinde, Evren, böyle bir durumda intihar edeceğini
söylemişti. Oysa şimdi, durum bu kadar açık ve belge-
liken, hala rahat ve pervasız biçimde maval okuyor,
okuyorlar. Çünkü gerçek bir yargılanma değil, kendileri-
ni aklamak için oluşturulmuş bir mizansenle karşı karşı-
ya olduğunu biliyor.

Savcı, Evren’den sonra 12 Eylül’ün MGK’sını oluş-
turan “beşli çete”den Tahsin Şahinkaya’nın da sorgusu-
nu yaptı. Tabii Şahinkaya da hasta! Onun da sorgusu
askeri hastane olan GATA’da yapıldı.

12 Eylül öncesi ABD’ye yaptığı ziyaret ile dikkatleri
üzerinde toplayan Şahinkaya’nın verdiği cevaplar,
araya kopya kağıdı konmuş gibi Evren’in söyledikleriyle
birebir aynı.

Şahinkaya da, ABD’nin haberdar olmadığını, yap-
tıklarından “pişman olmadığını”ı söylüyor. O Şahinkaya
ki, daha 12 Eylül yıllarında adı yolsuzluklara karışmış,

12 Eylül’ü söz-
de eleştiren düzen-
ici muhalefet, 12

Eylül’le birlikte her şeyin süt liman olduğunu, generallerin
isteselerdi 12 Eylül öncesi de “*asayışı sağlayabileceğini*” id-
dia ettiler yıllar yılı. Ne yazık ki, birçok devrimci-demokrat
kesim de buna benzer şekilde, 12 Eylül’ün bir bıçak gibi
halk hareketini kestiğini söyleyip durdular. Direnişsiz yenil-
giyi, daha 12 Eylül gelir gelmez “*geri çekilme taktiği*” adı
altındaki kaçışı, bu şekilde temellendirmeye kalktılar.

Bakin 12 Eylül’ün şefi bu konuda ne diyor:

“*12 Eylül günü sokağa çıkma yasağı ilan edilmiş, herkes
şaşkınlık yaşamış, bir hafta boyunca herhangi bir olay olma-
mıştır. Ancak ardından olaylar tekrar başlamış ve ancak 6 ay
içerisinde kontrol altına alınabilmiştir. Yönetime el koyduk-
tan sonra, terör örgütü mensuplarının tümünün adres ve
kimlikleri bilinmiyordu.*” (Cumhuriyet 19.6.11)

Evren, bunu başta Süleyman Demirel olmak üzere 12
Eylül öncesi siyasi partilerin iddialarına cevaben söylüyor.
Darbe yapmak için olayların tırmanmasına göz yumdukları,
hatta bizzat kıskırttıkları iddialarını çürütmek için 12
Eylül öncesini yeniden hatırlatıyor:

“*19 ilde sıkıyönetim vardı ama, olaylar diğer illerde de
meydana geliyordu. Hapishanede yönetim mahkumların elin-
deydi... Sıkıyönetim komutanlıklarının bulunduğu yerlerde
suçlular yakalanıyordu ama hapishanelerden toplu olarak
kaçışlar sözkosuydu.*” (agy)

Evren, kendini ve 12 Eylül’ü aklamaya çalışırken, kimi
gerçekleri de olanca çıplaklığı ile ortaya koyuyor. Gerçekten

12 Eylül’e dair kimi gerçekler

de 12 Eylül öncesi ön-
ce 13, sonra 19 ilde sı-
kıyönetim ilan edilmiş, fakat toplumsal hareketi durdur-
maya başaramamıştı. Aksine hareket çok daha büyüyerek
gelişiyordu. 12 Eylül, egemenlerin başvurmak zorunda kal-
dıkları son çareydi. Ve 12 Eylül generalleri, cunta ile de ha-
reketi bastıracaklarına emin değildiler. Evren’in söylediği
gibi, ilk şaşkınlıktan sonra mücadele devam etti. Kontrolü
ele geçirmeleri 6 ayı buldu. Ve eğer sendikalar, kitle örgüt-
leri, en önemlisi de devrimci örgütler, 12 Eylül’ün daha ilk
günlerinde teslim bayrağı çekmeselerdi, ciddi bir direniş
sergilenseydi, değil 6 ay, yıllarca kontrolü ele geçiremezler-
di. Hareketin o günkü zafiyetleriyle, direnişi bir devrimle
taçlandırmak, yine mümkün olmazdı belki, fakat direnişsiz
yenilgi yaşanmaz, yenilgi olacaksa bile dövüşerek olurdu. O
zaman da 12 Eylül süreci bu kadar uzamaz, 12 Eylül’ün
hesabı çoktan görülürdü.

İhtilalci komünistler, 12 Eylül’ün ilk günlerinden bu ya-
na bunları söyledi ve öyle de davrandı. Birçok siyasi hare-
ketin geri çekildiği, yurtdışına kaçtığı günlerde, “hücum”
taktiğine geçti. Faaliyetlerini kesintisiz sürdürdü, mültecili-
ği kadrolarına yasakladı, kitlelerin en küçük tepkisini, eyle-
mini büyütme için canla-başla çalıştı. Bu süre içinde başta
önderleri olmak üzere çok değerli kadrolarını şehit verdi.
Ama “*dövüşenler de var bu havalarda*” dedirtti ve devri-
min yüz akı oldu.

Ortadoğu'da Tunus ve Mısır'ın ardından yaşanan kitle ayaklanmaları, emperyalistlerin üşüştüğü bir çıkar alanı oluşturdu. Bu ülkelerde kitlelerin haklı talepleri sokaklara dökülmesi, emperyalistler tarafından, hegemonya kavgasının aracı haline getirilmeye çalışılıyor. Bazı ülkelerde, muhalif hareketler doğrudan emperyalistler tarafından finanse ediliyor, yönlendiriliyor, güçlendiriliyor. Özellikle Libya ve Suriye'de, kitlelerin diktatörlük karşıtı talepleri, emperyalistler tarafından bir içsavaş malzemesi haline getiriliyor.

Türkiye burjuvazisi de, coğrafi olarak “burnunun dibinde” olan bu iki ülkedeki gelişmelere doğrudan müdahil olmaya başladı. **Başlangıçta daha tarafsız bir görünüm çizdi. Ancak zaman içinde giderek ABD emperyalizminin politikalarına yedeklenmeye, bu politikaların sözcülüğünü ve öncülü-**

likleri'nin başkenti Abu Dabi'de yapılan **Libya Temas Grubu'nun toplantısında, muhaliflerin kurdukları Ulusal Geçiş Konseyi'nin sözcüsü, acilen 3 milyar dolar mali yardım talebinde bulundu.** Türkiye, Kuveyt, Fransa, bu isteğe ilk yanıt veren ülkeler oldular. Toplantının hemen arkasından, Senegal Devlet Başkanı, muhalifleri ziyaret eden ilk devlet başkanı oldu.

Emperyalistlerin diğer bir adımı ise, uluslararası hukuk cephesinden geldi. **Uluslararası Ceza Mahkemesi, Kaddafi hakkında tutuklama kararı çıkardı.** Bu haber, muhalifleri de harekete geçirdi;

Kaddafi'yi sıkıştırmak için ilerlemeye başlayan muhalifler, çatışmalar sonucunda Trablus'a 80 km yaklaştılar.

Türkiye hükümeti, bombardımanında aktif görev alma

konusunu hemen reddederken, muhaliflerin başkente ilerlemeye başlaması üzerine, akbaba misali harekete geçti. Temmuz ayının ilk günlerinde Trablus Büyükelçisi merkeze alınarak büyükelçilik kapatıldı ve Libya ile resmi ilişkilerin kesilmiş olduğu gösterildi. Ertesi gün Dışişleri Bakanı **Davutoğlu başkanlığındaki kalabalık bir heyet, muhalif isyancıların başkenti misyonunu oynamaya başlayan Bingazi'ye gitti ve Libya Ulusal Geçiş Konseyi Başkanı Mustafa Abdülcelil ile görüştü.** Davutoğlu, *“Kaddafi gitmeli, Libya bölünmemeli. Ulusal Geçiş Konseyi'ni Libya halkının meşru temsilcisi olarak tanıyoruz”* sözleriyle, artık muhalifleri muhatap aldıklarını resmileştirdi. Dahası, Ulusal Geçiş Konseyi'ne 200 milyon dolarlık kredi açtı, ayrıca Bingazi'de havaalanı inşaatı ve petrol projelerine 100 milyon dolarlık yatırım yapacağını duyurdu.

Libya'da muhaliflere destek

Türkiye'nin Libya savaşına ilk mühadalesi, “insani yardım” bahanesi ile gerçekleşmişti. Resmi açıklamaya göre Türkiye savaşa katılmayacaktı. Ancak savaş gemileri hızlı biçimde Libya açıklarına konuşlandırıldı. Yine çok hızlı bir biçimde İzmir'deki NATO üssünün durumu tartışmaya açıldı. Türkiye savaşın merkez üssünün İzmir olması için uğraştı ve sonunda varolan üssün yeniden düzenlenerek, NATO'nun en büyük üslerinden biri haline getirilmesi kararlaştırıldı.

Libya'ya saldırı için kurulan emperyalist ittifak, askeri bir ilerleme kaydedememenin sıkıntısıyla Haziran ayı içinde üç önemli adım attı. Bunlardan biri ABD Savunma Bakanı Robert Gates'in, ittifaktaki ülkelerin hava operasyonlarına katılarak muharip görev üstlenmeleri isteğiydi. Bu çerçevede, **Türkiye, İspanya, Hollanda, Almanya ve Polonya'nın, Libya'ya karşı daha aktif olmalarını talep etti.** Bu talep aslında askeri olarak Libya'yı yenmekte zorlandıklarının, ilerleme kaydedemediklerinin bir ifadesiydi.

İkinci adım muhaliflerin uluslararası meşruluğuna sağlama konusunda atıldı. Birleşik Arap Emir-

Suriye'de Esat ile gerilen ilişkiler

Suriye de, kitlelerin diktatörlük yönetimine başkaldırdıkları ülkelerin arasına katıldı. Ülke yönetimini elinde bulunduran **Şii Esad hükümetine karşı, çoğunluk nüfusa sahip Sünni kitleler, ekonomik ve siyasi hakları için protesto eylemleri gerçekleştirmeye başladılar.** Esad yönetiminin, bu eylemlere karşı tepkisi çok sert oldu. Gerçekleştirilen sayısız eylemde, kolluk kuvvetlerinin uyguladığı vahşi saldırılar sonucunda binlerce kişi yaralandı, yüzlercesi ise öldü.

Esad, olayların patlak verdiği ilk günden itibaren bir taraftan muhaliflere saldırı ve bastırma yöntemini kullanırken, mültecilerin sığındığı Hatay sınırına asker yığnağı yaparken, bir taraftan da genel af çıkartılması, seçim ve reform sözü verilmesi, protesto eylemlerinin çok güçlü olduğu Hama'da valinin görevden alınması, yolsuzlukları ile ünlü ve Suriye'de en stratejik sektörleri pençesine geçirmiş olan kuzeni Rami Mahluf'un ticari faaliyetlerden uzaklaştırılması vb. önemli geri adımlar attı aslında. Ancak bunlar protestoların durdurulmasına yetmedi.

Devletin saldırılardan kaçan Suriyeliler, yakın ticari ve akrabalık ilişkilerinin olduğu Hatay sınırına geldiler. Sınırın hemen yanında 10 binden fazla insan, çadırlara yerleşerek yaşam mücadelesi vermeye başladı. Bu kampta yaşam koşulları son derece kötü. Ne kamptakilerin dışarıyla iletişim kurmasına ne de basın mensuplarının kampa girmesine izin veriliyor. BM iyiniyet elçisi olarak kampı ziyaret eden Angeline Jolie ise kampta koşulların çok iyi olduğunu söyledi. Üstelik bu 10 bin sayısının doğru olmadığı, Hatay'da kurulu kamplarda kalan mültecilerin sayısının 30 bini geçtiği söyleniyor.

Emperyalist kampaşma ve hegemonya mücadelesi, Suriye'de bütün çarpıcılığıyla kendisini gösteriyor. **Suriye'deki muhalif hareketi, ABD'nin çok uzun zamandır desteklediği, mali ve askeri olarak da güçlendirdiği biliniyor.** Merkezi Londra'da bulunan ve Suriye yönetimi karşıtı yayınlar yapan Brada Tv ve muhalif gruplardan Adalet ve Kalkınma Hareketi'nin, 2006 yılından bu yana, ABD'den en az 6 milyon dolar yardım aldığı söyleniyor. Muhalif önderlerden Ferid Ghadri, Yahudi lobisi AİPAC üyesi ve savunma taşeronu. İngiltere, 1982 yılında Hama'da gerçekleştirilen katliamın sorumlusu olarak tanınan “Hama Kasabı” lakaplı Rıfat Esad'ın hamiliğini yapıyor. Rıfat Esad, o dönemde Hafız Esad'ın kardeşi olarak yönetimde söz sahibi, ancak sonra yönetimle ters düşerek ülkeden kaçıyor ve İngiltere'ye sığınyor. Fransa ise, eski Suriye Devlet Başkan Yardımcısı Abdulhalim Haddam'ın arkasında duruyor.

Diğer taraftan, **Rusya ve Çin, Suriye'ye açıkta destek veriyor, BM'den Suriye aleyhine bir karar çıkmasını engelliyorlar.** Rusya'nın, Akdeniz'de sadece iki askeri üssü var ve bunların ikisi de Suriye topraklarında; Lazkiye ve Tartus'ta bulunuyor. Keza ABD, Rusya'nın Suriye'de bir nükleer santral inşa ettiğini iddia ediyor, ancak Rusya böyle bir nükleer santral olmadığını söylüyor. Ayrıca, Orta-

doğu'daki Şii nüfusun hamiliği rolünü bir süredir giderek daha etkin biçimde oynamakta olan **İran'ın ve Şii savaş gücü Hizbullah'ın da Suriye'ye destek vermek için savaşçı gönderdikleri iddia ediliyor.**

ABD'nin USS Bataran uçak gemisinin Suriye açıklarına yerleşmesi, İngiliz Fort Victoria gemisinin Yemen sahiline konuşlanması, İran denizaltı ve savaş gemilerinin, Mısır'da yaşanan ayaklanmanın ardından Süveyş Kanalını kullanarak Akdeniz'e geçmeye başlaması ve Kızıldeniz'de serbestçe dolaşması gibi haberler de, bölgede emperyalist müdahalenin askeri hazırlıklarının karşılığı olarak yapılmakta olduğunu gösteriyor.

Son dönemde Suriye ile ilişkileri giderek güçlendiren Türkiye ise, savaş tamtamlarının çalınmaya başladığı andan itibaren ikili bir tutum izledi. Bir taraftan yaşanan olayların Suriye'deki ve bağlantılı olarak Türkiye'deki Kürt hareketini güçlendirmesinden korkuyor. Diğer taraftan **Suriye'de yaşanan karışıklıktan Türkiye'deki burjuvazi için de kimi olanakların doğabileceğini düşünüyor, bu nedenle de ABD politikalarının sözcülüğünü, Esad'ı “hizaya sokma” misyonunu üstleniyor.**

Halep'te 120 polislin öldüğü olaylarda, muhaliflerin kullandığı silahların bir kısmının Türkiye'den geldiği söylentisi, Suriye'den gelen muhaliflere hemen kapı açmasının yanında, çatışmaların sertleşmesinin ardından geleceği düşünülen 350 bin mülteci için Hatay'da çadır ve barınak olanaklarının araştırılması, Erdoğan'ın zaman zaman yaptığı sert açıklamalar vb. Türkiye'nin bu olaylarda, belli çekinceleri olmakla birlikte ABD'nin yanında durduğunu gösteriyor.

Türkiye burjuvazisinin ilk eldeki planı ise, mültecilerin gelmeye devam etmesiyle birlikte, **sınırda yaşanacak belli sorunları bahane ederek Suriye topraklarına girmek, bir tampon bölge oluşturmak.**

Suriye'de muhalif hareketin yükselmesi bir yönetim boşluğu ve kargaşası yarattığı koşulda, “insani yardım” bahanesiyle oluşturulacak bir **tampon bölge, Türkiye'nin “Suriye topraklarından parça koparma” hedefini hayata geç-**

çirmede uygun koşulları sağlayabilir.

Türkiye'nin bu işgalci ve gözüdünmüş planlarını farkedene İran ve Suriye, böyle bir girişimde bulunduğu anda Türkiye'ye karşılık vereceklerini söylüyorlar. Ancak bu tehditler, Türkiye'nin Lozan'da kaybettiği Osmanlı toprakları konusunda hayaller kurmasını engellemiyor.

Suriye stratejik öneme sahip bir ülke. Irak petrolünün Akdeniz'e ulaşması için planlanan Musul-Hayfa petrol boru hattı, Suriye topraklarından geçiyor; bu nedenle ABD, Suriye'de kendisine bağımlı, İsrail'le iyi geçinen bir yönetim istiyor.

ABD'nin Ortadoğu müdahaleleri

ABD, Ortadoğu'da ortaya çıkan kitle ayaklanmalarını kendi lehine çevirmek için çaba harcıyor. Bölgede ortaya çıkan özgürleşme ve başkaldırı eğilimlerini, kendi potasında eritmek, bu direniş ortamından faydalanarak, bölgede sarsılan otoritesini yeniden kurmak istiyor.

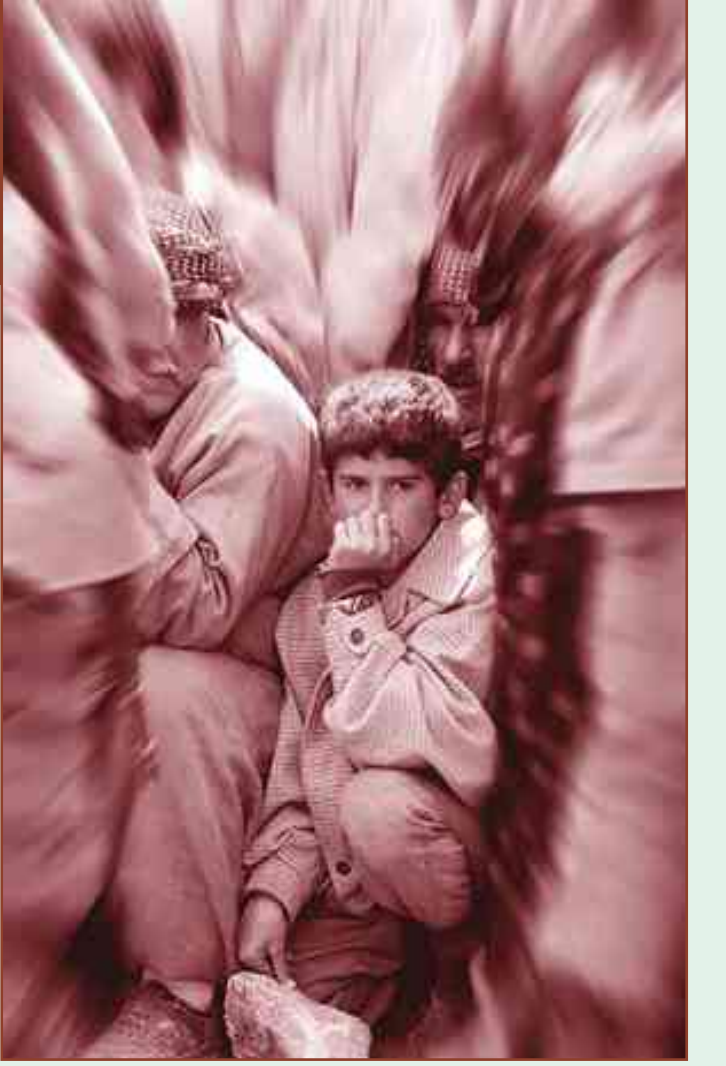
Bu politikanın en önemli ayağı Libya. ABD, muhaliflerin kurduğu yeni yönetimi güçlendirmek ve uluslararası arenada desteklenir hale getirmek için çeşitli adımları attı bile.

Suriye cephesi biraz daha karmaşık. **Ortadoğu'da İran'dan Lübnan Hizbullah'ına uzanan Şii direniş hattının en sallantılı halkasını oluşturuyor Suriye.** Ülkenin Sünni nüfusu bu sallantıyı yaratan en önemli etken. Suriye'nin “düşmesi”, İran'ı da zayıflatacak bir unsur. Ancak arkasında Rusya ve Çin gibi emperyalistlerin açık desteğinin bulunması, Suriye'nin ABD için kolay bir hedef olamayacağını gösteriyor.

ABD, ortaya çıkan koşullardan, bir süredir bölgede inşa etmeye çalıştığı “Sünni ittifakı” güçlendirmek için faydalanmaya çalışıyor. **Bahreyn'de direnişe geçen Şii muhalefet, Sünni yönetimin büyük baskısı altında bulunuyor.** Muhalifler tutuklanıyor, Şii camiler yıkılıyor ve Bahreyn yönetimi, topraklarını işgal eden Suudi Arabistan askerlerinin varlığından da güç alarak Şii direnişini yoketmeye çalışıyor. **Yemen'de, direnişin gücü nedeniyle Suudi Arabistan'a sığınan Yemen Devlet Başkanı Salih'in çekilmesini, direnişçileri yatıştırarak yeni ve elbette ABD yanlısı bir başkanın seçilmesini dayatıyor.** Bu arada bir İngiliz askeri gemisi de hazır bekliyor.

ABD'nin en somut adım attığı yer ise **Suudi Arabistan.** Bölgeyi etkisi altına alan direniş hareketleri, baskının ve şiddetin büyüklüğünden dolayı Suudi Arabistan'da çok fazla etkili olamadı.

ABD'nin Suudi Arabistan üzerindeki hegemonyası, 66 yıllık bir tarihe sahip. 11 Eylül sonrasında Suudi Arabistan'da ABD'den bir uzaklaşma yaşanmasına rağmen, Ortadoğu'da yükselen Şii direniş hattı, Suudilerin yüzlerini yeniden ABD'ye dönmelerine neden oldu. **Suudi Krallığı, ABD'nin “Sün-**

ni blok” projesinin temel direği haline geldi.

Şimdi de bu çerçevede, ABD Suudilerle 60 milyon dolarlık modern silah satma, gelecekte kurulacak nükleer santrali korumak için 35 bin kişilik özel tim kurma ve İran'a karşı füze savunma sistemi kurma anlaşmaları yapıyor. * * *

Dengelerin bir kere yerinden oynaması, her kesime “fırsat avcılığı” yapma hayali ve olanağı sunuyor. Çünkü bozulan dengenin yeniden nasıl kurulacağı, tümüyle o dönemde yaşanan gelişmelere bağlı oluyor. Örneğin Mayıs ayında Fransa'da gerçekleştirilen G-8 zirvesinde, Arap coğrafyasındaki ayaklanmalar başlıca gündem maddesi olarak ele alındı. İsyanların radikal grupların iktidarına yol açmasını önlemek amacıyla 40 milyar dolarlık bir fon ayrılması kararlaştırıldı. Bu fon öncelikli olarak Tunus ve Mısır'a kaynak aktarılacak. Bu mali destek sayesinde emperyalistler, bu ülkelerdeki muhalifleri kendi kontrollerine almayı hedefliyorlar.

Türkiye ise, Libya ve Suriye'deki muhaliflerle doğrudan ilişkiler kurma ve onların resmi yönetime karşı hareketlerini destekleme doğrultusunda cengaverce adımlar atıyor. Diğer taraftan, Mavi Marmara gemisini, İsrail ve ABD'nin isteği üzerine Gazze'ye yardım filosundan çıkartıyor. Yıllar boyunca “Filistin'in dostu” görünmeye çalışan ve geçtiğimiz yıl Mavi Marmara gemisi nedeniyle kıyameti koparan Türk hükümeti, Ortadoğu'da yeni bir sorun kaynağı oluşturmama adına İsrail'in istediğini yapıyor.

Ancak, dengelerin yerinden oynaması, sadece Türkiye'ye değil, bölgede pazar kavgası vermekte olan bütün emperyalist ülkelere büyük kar kapıları oluşturma olanağı sunuyor. Bu nedenle, bundan sonra Arap coğrafyasına dönük rekabet ve kavgıma daha da şiddetlenecektir.

Yunanistan'da eylem baharı

Geçtiğimiz ay, Yunanistan yine eylemlere, sokak çatışmalarına, devletin saldırısına ve eylemcilerin direnişine sahne oldu. Son iki yılda Yunan işçi ve emekçileri, sayısız eylem, direniş ve genel grev gerçekleştirdi. Aralık 2010 tarihinden bu yana yapılan genel grevlerin sayısı ise 10'u geçti. Bütün bu eylemlerin tek bir talebi vardı: "Krizi biz çıkarmadık, faturasını ödemeyeceğiz!"

Yunanistan batarmı?

Geçtiğimiz yıl Yunanistan'ın iflas etmesi ihtimali gündeme gelmiş, AB'nin geleceği de dahil olmak üzere pek çok şey sorgulanmıştı. Kriz dönemlerinin ilk reçetesi olan "faturanın kitlelere ödetilmesi" doğrultusunda çeşitli girişimlerde de bulunulmuş, kamuda işten çıkarmalar, maaş indirimleri, zam yağmuru, vergilerin artırılması, emeklilik yaşının yükseltilmesi, özelleştirmeler, vb. gündeme getirilmişti. Öyle ki, AB'nin Yunanistan'ı kurtaracak düzeyde kredi açmasının tek koşulu olarak bu reçetenin hayata geçirilmesi dayatılmıştı. Ancak güçlü bir mücadele geleneğine sahip olan Yunan işçi ve emekçile-

ri, yaptıkları sayısız eylem ve genel grevle bu planları boşa çıkarmayı başarmıştı.

Haziran ayında AB'nin Yunanistan için ikinci tur kurtarma paketinin onaylanması gündeme gelince, Yunanistan yeniden tartışılmaya başlandı. GSYİH'nin yüzde 150'si oranına ulaşan borçlarının ödenemesi ihtimali, "iflas" senaryolarını gündeme getirdi. Üstelik bir de tam AB'nin onayı öncesinde kredi derecelendirme kuruluşu S&P Yunanistan'ın notunu üç kademe birden aşağıya çekince, **Yunanistan'ın notu Pakistan'ın bile altına düşmüş oldu.** Bu durumda, Yunanistan'a verilecek yardım paketi, hükümetin onaylaması gereken "acı reçete" koşuluna bağlandı. Bunun üzerine Başbakan Papandreu, parlamentodan ve parti içinden gelebilecek muhalefeti azaltmak amacıyla kabine değişikliği yaptı ve saldırı paketini, onaylanmak üzere meclise getirdi.

Paket, toplam 14.27 milyar euro harcama kesintisi ve 14.08 milyar euro vergi toplanmasını öngörüyor. Bu 28 milyar euroluk paketin, tümüyle işçi ve emekçilerin cebinden alınacağı çok açık. Toplam 50 milyar euroluk da özelleştirme hedefleniyor. Yani hükümet, "herşeyi satmayı" planlıyor.

Bu durum, eyleme alışkın kitleleri hemen harekete geçirdi. **Daha konunun parlamentonun gündemine gelmesini bile beklemeden, tartışmaların başladığı anda eylemler başladı.** 15 Haziran günü kamu sektöründe gerçekleşen özel sektörden de pek çok kesimin destek verdiği 24 saatlik genel grevde, ülke genelinde milyonlarca işçi ve emekçi, başta PASOK hükümeti olmak üzere AB'yi, IMF'yi, Avrupa Merkez Bankası'nı protesto ettiler. 30 Haziran'da yapılacak oylama gününe kadar hemen her gün ya genel grev ya da yüzbinlerce kişilik eylemler gerçekleştirdiler. Parlamentonun bulunduğu Sintagma Meydanı'na sandıklar koyarak, oylamayı kendilerinin yapacağını ve haklara saldırı paketine onay vermeyeceklerini duyurdular. Ak-

ropol'ü basarak üzerine "İktidar işçilere" yazılı pankart astılar.

Borçlarını ödemezse

Yunanistan'ın borçlarını ödeyemez hale gelerek iflas etmesi ihtimali, Yunanistan'a borç veren bütün ülkeleri, başta AB olmak üzere korkutuyor. Bu korkunun birinci unsuru, bir ülkedeki tıkanma ve ödeyeme durumunun, başka ülkelerde de **zincirleme bir etki yaratarak genel bir Avrupa krizine dönüşmesi.**

Ancak emperyalistlerin korkusu bununla sınırlı değil.

Kapitalist ülke ekonomilerini altüst edecek bir örnek durum oluşmasından korkuyorlar.

Bütün kapitalist ülkelerde olduğu gibi, Yunanistan'da da kriz döneminde burjuvazi daha fazla zenginleşti, yoksullar ise daha fazla yoksullaştı. Ekonominin yolunda olduğu dönemlerde, kitleleri sömürerek cebini dolduran burjuvazi, kriz patlak verdiğinde, azalan karını devletin finans etmesini istedi. Hükümetlerin borçları, burjuvazi için hazırlanan kurtarma paketlerine yapılan harcamalarla şişirildi. Şimdi bu **borçlar, kitlelerden yapılacak kesintilerle tahsil edilmek isteniyor.** Burjuvaziye bir kalemde yüz milyarlarca dolar kaynak aktaranlar, vergi borçlarını silenler, şimdi yüzbinlerce kişiyi bir anda işsiz ve aç bırakarak bu açığı telafi etmek istiyorlar.

İşte bu nedenle Yunan halkı "Krizi biz çıkarmadık, faturasını biz ödemeyeceğiz" diyorlar. Bu nedenle, Yunanistan'ın borçlarını ödeyememesi, Yunan halkının eylemlerinin etkili olduğu, bu faturayı ödemeyi reddettiği, burjuvazinin planlarının gerçekleşmesini engellediği anlamına gelecek.

Bu yanı sıra Yunanistan eylemleri çok büyük bir önem taşıyor. **Yunan halkının tutumunun başka ülkelerde örnek olması, direnişlerin tıpkı Arap coğrafyasında olduğu gibi dalga dalga yayılması ihtimali, burjuvaziyi fazlasıyla korkutuyor.** Bu nedenle Yunan hükümetini ve başbakan Papandreu'yu, saldırgan kesinti paketlerini mecliste onaylatması için fazlasıyla sıkıştırıyor, halkın üzerindeki baskıyı artırması için uğraşıyorlar. Direnişlere rağmen Yunan halkının yenilmesi, burjuvazi tarafından dayatılan kesintilerin-özelleştirmelerin ve işten çıkarmaların gerçekleşmesi, başka ülkelerdeki işçi ve emekçilere de 'ders' olacak, onların direnme azmini kırarak bir unsur olarak bakılıyor.

Yunanistan'ın 11 milyonluk nüfusunun dörtte üçünün yeni saldırı paketine karşı olduğu ifade ediliyor.

Yapılan eylemlere milyonlarca kişi katılıyor. Zaten özel sektör çalışanlarını temsil eden GSEE sendikası 2 milyon üyeye sahip. Kamu çalışanları sendikası ADEDY ile birlikte genel grev yaptıklarında, neredeyse Yunan halkının yarısı eyleme katılmış sayılabilir.

Kriz vurguncuları

Merrill Lynch Küresel Varlık Yönetimi ve Capgemini tarafından yayınlanan 15. Dünya Servet Raporu'na göre, dünyadaki varlıklı kişilerin sayıları ve servetlerinde 2010 yılında devasa artışlar gerçekleşti.

Ultra-varlıklı kişilerin dünyadaki sayısı 2010 yılında yüzde 10.2 artarken, bu kişilerin varlıklarındaki büyüme yüzde 11.5 oldu.

Varlıklı kişilerin sayısı ise 2010 yılında yüzde 8,3 artarak 10.9 milyon olurken, finansal varlıklarının toplamı yüzde 9,7 artarak 42.7 trilyon dolara yükseldi.

2009 yılında, yani krizin en şiddetli yaşandığı dönemde ise varlıklı kişilerin sayısı yüzde 17.1, varlıklarının büyüklüğü ise yüzde 18.9 olarak gerçekleşmişti.

Burjuvazinin "krizi fırsata çevirmek" dediği şey tam da buydu aslında. Kriz dönemlerinde "batıyoruz" diyen büyük tekellerin, sonrasında kar patlamaları yaptıkları üzerine sayısız örnek yayınlandı basında.

"İflas edecek" denilen dünyanın en önemli tekellerinden General Elektrik'in 2010'da kar patlaması yapması mesela; ülkemizde krizi bahane ederek işçilere yüzde 35 maaş indirimi yapan, ama aynı döneme ilişkin yüzde 35 kar açıklayan Erdemir mesela; işçi sayısını krizi bahane ederek üçte bir azalttığı halde üretimi azaltmayan, Türkiye'nin en büyük tekelleri arasında yer alan Tofaş ve Renault mesela...

Bunlar ilk elde sayabildiklerimiz. Kriz döneminde bütün tekel-ler, devletin bütün olanaklarını, mali kaynaklarını daha fazla kullanmak, işçiler üzerinde baskı ve sömürüyü artırmak, rahatça işçi kıyımı gerçekleştirmek, çok daha az işçiyle çok daha fazla işi yapabilmek için krizi bahane ettiler. Kendisi de krizde "iflas" tehlikesi yaşadığı gerekçesiyle ABD hükümetinin kurtarma paketlerinden yararlanarak yüklü miktarda para alan Merrill Lynch'in yaptığı bu araştırma, bilinen gerçeğin somut kanıtı niteliğindedir.

Seçimlerin ardından ekonomideki büyüme rakamları açıklandı ve yeni bir tartışma başladı. TÜİK'in her zamanki "hormonlu" büyüme rakamları, ekonominin iyiye gittiğinin değil, tersine ciddi bir sorun yaşadığının göstergesi oldu.

Açıklanan verilere göre, Türk ekonomisi, 2011'in ilk çeyreğinde yüzde 11 büyüme

gerçekleştirmişti ve bu rekor "Çin'i bile geride bıraktık" yorumlarına yol açmıştı. Hükümet ve onun alkışçıları, kitleleri kandırmak ve seçim döneminde oluşturdukları "ekonomide başarılı" mak-

yajını pekiştirmek için seviniyormuş gibi görünüyorlar. Oysa ekonominin gerçek durumu, açıklanan rakamların gelişme değil, sorun belirtisi olduğunu gösteriyor.

Çünkü **birincisi**; resmi olarak yüzde 11-12 düzeyinde olduğu açıklanan, gerçekte ise 2003-2010 arası dönemde iki kat artarak yüzde 22'lere ulaşan **işsiz nüfus, gerçek ekonominin yaşadığı yıkımın somut ifadesi** olarak patlamaya hazır bir bomba gibi duruyor. Büyümenin üretime dayalı olmadığının en somut göstergesi, işsizlik rakamlarının yerli yerinde duruyor olmasıdır.

İkincisi; büyüme üretimin artmasından, gerçek ekonominin güçlenmesinden değil, tüketici harcamalarının artmasından besleniyor. Kitlelerin geliri artmıyor ama tüketici kredisi kullanımı artıyor. Bu artış hem ülkenin hem de tek tek kişilerin (hane halkının) borçlanmasını derinleştiriyor. Haziran ayı başı itibarıyla tüketici kredilerinin toplam miktarı 152 milyar TL'dir. Buna, 47 milyar TL'lik kredi kartı borçları eklendiğinde, tüketicinin borç yükü 200 milyar TL'ye ulaşüyor. Ve hızla bu borcun çevrilemeyeceği bir noktaya geliniyor. Tıpkı 2008 yılından itibaren krize giren ve bütün dünyayı da krize sürükleyen ABD ekonomisi gibi.

Üçüncüsü; Merkez Bankası'nın bankaların borç vermesini kısıtlama kararı, ekonomiyi soğutup yavaşlatmayı hedefliyor. Merkez Bankası, kararın gerekçesi olarak hanehalkı borçluluğunun artmasını gösteriyor. Salt bu karar bile, ekonomide büyüme değil, ısınma olduğunun göstergesi.

Dördüncüsü; cari açık 2011'in ilk çeyreğinde, geçen yılın aynı dönemine göre yüzde 114 artışla 29 milyar 642 milyon dolarla rekor kırdı. Cari açığın böylesine rekor düzeyde yükselmesi de bir başka alarm noktası olarak ekonominin so-

"Ekonomik büyüme" dedikleri

run yaşadığını gösteriyor. Hanehalkı borçlanmasını sorun olarak gören hükümet, devletin borçlanmasının çok daha büyük bir sorun olduğunu gözlerden gizlemeye çalışıyor. Zaten açıklanan dış ticaret verileri de bunu ortaya koyuyor. TÜİK

verilerine göre, yılın ilk beş ayında ihracat, bir önceki yılın aynı dönemine göre yüzde 20.1 artmış; diğer taraftan ithalat, bir önceki yılın aynı dönemine göre yüzde 57.6 oranında artmış. Yani ithalat, ihracatın yaklaşık üç katı artmıştır. Yani büyüyen ekonomi değil, ithalattır, dış ticaret açığıdır, cari açıktır. Daha farklı bir ifadeyle, Türkiye üreterek değil, başka ülkelerin ürettiklerini tüketerek büyüyor.

2008 yılında ABD ekonomisi krize girip dünya ekonomisini de arkasından sürüklediğinde, krizin nedeni olan unsurlar, yukarıda saydıklarımızla büyük paralellik taşıyor. ABD bir üretim değil, tüketim toplumuna dönüşmüştü; ABD'nin dünya üzerindeki kredibilitesi ve değerli dolar kuruna yaslanarak ithalata dayalı bir büyüme gerçekleştiriyordu; bu ithalat, ülkenin ekonomik olarak bağımlı hale gelmesine yol açtığı gibi "sürdürülemez" bir özellik taşıyordu. Hem bütçe açığı, hem de cari açık birlikte büyüyor, ekonomi borcu "sürdürebilmek" üzerine kuruluyordu. Bankalar sınırsız bir biçimde kitlelere kredi dağıtıyor, ancak bu kredinin nasıl geri döneceği sorusunun cevabını kimse veremiyordu.

Bütün bu unsurlar, ABD'de patlayan krizin temel unsurlarını oluşturuyordu. Ki bugün Türkiye'nin de giderek daha fazla riskli bir hale geldiğini pek çok ekonomi otoritesi itiraf ediyor.

Mesela **Financial Times gazetesi, bu büyüme oranının kutlamadan ziyade "başağrısı" yarattığını söyleyerek, Türkiye'nin aşırı ısınma riski olan 7 yükselen ekonominin içinde olduğunu belirtti.** Ve "Türkiye'nin özellikle kaygı verici" olduğunu vurguladı.

Keza İstanbul Sanayi Odası Başkanı Tanıl Kü-

çük, ekonominin ilerlediğinin görüldüğünü, ancak cari açık başta olmak üzere kırılganlıklar biriktirdiğini söyledi.

İMF ise, cari açık problemi en fazla olan ülkelerin başında Yunanistan, Portekiz ve Türkiye'nin geldiğini söylüyor. Yunanistan'ın borçları nedeniyle iflas noktasında olduğunu, Portekiz'in ise, Yunanistan'ın arkasından kaygıyla izlendiğini hatırlattım.

Krize çare arayışı, krizi büyütür

Yaptıkları böbürlenme açıklamaları bir yana, son dönemde devletin aldığı kimi önlemler, ekonomide bir sorun olduğunu ve buna çareler bulmaya çalıştıklarını gösteriyor. Önce bankaların topladıkları mevduatlar için "zorunlu karşılık" oranı artırıldı. Yani bankaların topladıkları nakit içinde, Merkez Bankası'nın el koyacağı bölüm büyütüldü. Arkasından kredi kullanımını zorlaştıracak, yani tüketici kredilerini kısacak düzenlemeler yapıldı.

Atılan bu adımlar, tüketimi azaltmayı, iç talebi kısmayı ve büyüme hızını yavaşlatmayı hedefleyen adımlardır. Böylece artık sürdürülemez hale gelen ve kendisi bir kriz kaynağı olan cari açığın azaltılması planlanmaktadır.

Eğer bu önlemler işe yaramazsa, tıpkı Yunanistan'da ya da İngiltere'de olduğu gibi, kamu harcamalarının kısılması, kitlelerin gelirlerinin azaltılması (maaşların düşürülmesi, işten çıkarmaların artması vb) ve vergilerin artırılması gibi saldırılar gündeme gelecektir.

Ancak bu da kendi içinde sorunlu bir durumdur. Birincisi, **alışılan yaşam düzeyinin altına itmeye dönük her önlem, tepkiye yol açacaktır.** Yunanistan'da son bir yılda sayısız grev ve eylem gerçekleştiren kitleler buna bir örnektir. Bizim ülkemizde de, krizin patlak verdiği 2009 yılından itibaren, "krizin faturasını ödemeyeceğiz" içerikli sayısız eylem, miting vb gerçekleştirilmişti.

Diğer taraftan, **kapitalist ekonomi hep daha fazla tüketmek üzerine kuruludur.** Bu tüketimin kısılması, burjuvazinin kar oranlarını düşürecek, düşen karlarını farklı noktalardan dengelemeye çalışan burjuvazi krizi derinleştiren adımlar atacaktır.

Krizden kurtulmak için atılan her adım, krizin derinleşmiş olarak yeniden ortaya çıkmasına neden olur. AKP'nin en önemli başarısının ekonomi olduğu propagandasını yapanlar, krizi gözlerden gizleme adına yaratılan suni iyileşme tablosunun bugün tıkanıldığını ve her tarafından patlamakta olduğunu görmektedirler.

Çünkü 2008'de patlak veren kriz, söylendiği gibi atlatılmamış, sadece üstü örtülmüştür. Özellikle devlet bütçelerinden yapılan kurtarma yardımları, krizin hızını kesmeye yaramıştır.

Ancak krizin ikinci dalgası, hem de öncekinden çok daha şiddetli bir biçimde yükselecektir. Bu depremde, en riskli ülkelerden birisi de Türkiye'dir. Hiçbir göstermelik rakam bu gerçeği değiştirmez.

Tutsaklar üzerindeki işkenceler artıyor

Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!

12 Eylül yargılanacak beklentisinin pompalandığı bu günlerde hapishanelerden gelen işkence haberleri 12 Eylül'ü aratmıyor.

Hapishanelerde işkence kesintisiz olarak bütün şiddetiyle sürüyor. İç ve dış güvenlikten sorumlu en yetkili olan müdür ve subaylar da dahil olmak üzere gardiyanlar, askerler tarafından işkence yapılmakta ve Adalet Bakanlığı ile savcılıklar da göz yummaktadır. Öte yandan, çocuk yaşta olan tutsaklar -ki bunların sayısı binlercedir- en fazla işkenceye tabi tutulan kesimdir. Hakaret etme, azarlama, aşağılama, itekleme, tokatlama, saçlarından çekip başını duvarlara vurma, işkencenin en hafifidir!

Coplamak, su borularıyla dövmek, tazyikli su sıkmak, hatta yaralarına tuz basmak gibi Ortaçağ yöntemleri hala sürmektedir. Zaten hücrelerde tutulan tutsaklar her tür bahaneyle hiçbir eşyanın olmadığı ve en küçük bir ihtiyacının bile karşılanmadığı tek kişilik beton hücrelere dövülerek atılmaktadır. En yaygın işkence, sözde arama bahanesi ile yapılan talanlar, hastane ve mahkemelere götürülürken ve istek dışı yapılan sürgün-sevklerde yaşanmaktadır. Dahası, hapishanelere her girişte çırpılıp soyarak yapılan onur kırıcı aramalar, işkenceye bahane yapılmakta ve bunlar, amacın arama değil, işkence olduğunun en bariz şekilde ortaya koymaktadır.

İşkencenin yeri, zamanı, mekanı yoktur! Kori-dorda, hücrede, koğuştta, ring aracının içinde, müdür odasında, girişte-çıkışta her yerde yapılmakta, fakat özel olarak ayrılmış sesten yalıtık süngerli hücrelerde yapılan, giderek yaygınlaşan bir işkence şekli haline gelmektedir. Hatta hapishane dışına çıkarılıp, ıssız ve ormanlık alanlarda işkence yapılan yerler de vardır.

* * *

Kuşkusuz, tutsaklar sadece fiziki işkenceye maruz kalmıyorlar. Hapishane yaşamının her anı işkence haline getiriliyor. Bir saat gibi kısa bir süreyle kısıtlanan görüşlerin süresi, bazı yerlerde keyfi olarak 20 dakikaya dek düşürülüyor. Mektup ve yayınlar en geç üç gün içinde verilmesi gerekirken, haftalarca geciktirildiği oluyor. Kapasitenin üzerinde adeta tıklan tutsakların önemli bir bölümü yerde yatıyor. İlk girenlere tecrit uygulaması yapılıyor ve uzun süre hiçbir ihtiyacı karşılanmıyor. Tecrit sonrası da iş bitmiyor!

Fahiş kantin fiyatlarıyla, yastık-battaniye-çarşaf gibi idarenin vermesi gereken en acil ihtiyaçlar bile kantinden satın alırlmaktadır. Tutsaklar, çocuklar gibi piknik çatal-kaşıklarıyla yemek yemeye ve bunlar kırıldığı için kantinden sürekli satın almaya mecbur bırakılmaktadır. Elektrik parasının alınması yetmezmiş gibi, sürekli elektrik kesintileriyle günlük yaşam zorlaştırılmaktadır. En gerekli giysilere yasak getirilerek adeta tek tip elbiseye mahkum etmektedirler. Tutsaklar, özellikle kış aylarında üşüme ve hastalanmayla karşı karşıyadır. Sıcak su keyfi şekilde akıtılmayarak, banyo yapma koşullarını ortadan kaldırmaktadır.

Ve daha pek çok insanlık dışı uygulamalarla, tutsaklara, her karesi zindana çevrilmiş bir yaşam dayatılmaktadır.

Tutsakların soluklanabileceği temel hakları ise, gasp edilmiş durumdadır. On saatlik ve diğer hücrelerde kalan arkadaşlarıyla ortak alanda sohbet etme hakları uygulanmayarak, tecrit koşullarını en ağır şekilde yaşatmaktadırlar.

Dahası, bir mahkeme de hapishanenin içinde kurulmuştur! Müdür, başgardiyan, doktor, teknisyen vs.den oluşan Disiplin Kurulları, her bahaneyle ceza keserek tahliyeleri engellemektedir. Bu engellemeler, aylarca, hatta yıllarca sürebilmektedir.

Kısacası, insanların kişiliği parçalansın diye bütün işkence mekanizmaları işletiliyor. Hastalandığı halde ölüme terk edilenler, hiçbir delile dayanmaksızın yıllarca tutsak edilenler, sürekli ve ağır disiplin cezalarıyla tahliyesi engellenenler, en küçük ihtiyacın dahi karşılanmaması... Bütün bunlar hapishane içinde hapishane yaratma ve ideallerini terk ederek onurunu yitirmiş insan tipi yaratma anlayışından kaynaklanmaktadır.

* * *

Devrimci tutsaklar, güneşsiz hücrelerinde ciğerlerini doldurmak için aldıkları her nefese, ağır bedel ödemekle karşı karşıya. Kişiliğine dönük saldırıları engellemek uğruna

direniyor ve her koşulda insanlığın yarattığı en yüce idealleri ayakta tutmaya çalışıyorlar. Halk düşmanlarına, insanlık suçlarına karşı direnirken onlar, yaşamı diz çökerek değil dik başlarıyla savunuyorlar. Kişiliksizleştirme ve düşkünleştirme politikasına karşı amansız bir mücadele veren devrimci tutsaklar, insanlık adına ne varsa onu diri tutmaya çalışıyorlar. O halde, onları sahiplenmek geleceğimizi sahiplenmektir.

Ne zaman sisteme karşı mücadele yükselse, kitlelerin yöneldiği ilk hedeflerden biri hapishaneler oluyor. Bunun tersi de doğru. Tutsaklarına sahip çıkan bir halk, sisteme vurmak için geleceğini örüyor demektir. Bu nedenle burjuvazi, her yöntemi kullanarak tutsakları yalnızlaştırmak ister. Özellikle emperyalist ülkelerde bunu başardığı da görülmüştür. Kuşkusuz bu durum, dayanışma ve birlikte hareket etme geleneğinin zayıflatılması ve bireyciliğin yaygınlaştırılmasıyla da yakından ilişkilidir. Dolayısıyla toplumun bu değerlerinin koruması ile, hapsedilmiş evlatlarına sahip çıkması arasında dolaysız bir bağ vardır.

Kazanılmış her hakkın ardında, yazılmış direniş destanlarında, devrimci tutsakların da büyük emeği olduğunu kim bilmez. Ama bu aynı zamanda dışarıda yürütülen mücadele ile birleştiğinde, gerçek anlamını bulmuştur. Çünkü hayatın hücreleşmesi ile tutsakların hücrelerde çürütülmeye çalışılması arasındaki fark silinmiş ve bu iki mücadele alanı birbiriyle iç içe geçmiştir. Öyleyse, büyük yarınlar için mücadele ve üzerimize çekilen duvarların yıkılması, "tutsaklara özgürlük" kavgasından bağımsız yürümeyecek... Öncelikle "zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük" şiarının ne kadar meşru olduğu bilince çıkarılmalı ve kitlelere bu bilinç taşınmalıdır.

Devrimci tutsakların sesi olmak ve onların taleplerini en geniş kitlelerin içine yaymak, kuşkusuz çok önemli bir görevdir. Genel olarak demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi, tutsakların özgür kalması için verilecek olan mücadeleyle birlikte ele alınmalı ve yürütülmelidir. Bu ikisini birbiriyle iç içe örmenin önünde hiçbir engel yoktur.

Suzan Zengin tahliye edildi

İki yıla yakın bir süredir düzmece polis fezlekeleriyle Bakırköy Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Suzan Zengin, 14 Hazi-ran'da görülen duruşmanın ardından tahliye edildi. 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşmaya Zengin'e destek için Uluslararası Pen Genel Başkan Yardımcısı Eugene Schougin, Türkiye Yazarlar Birliği'nden Ragıp Zarakolu, Gazetecilere Özgürlük Platformu'ndan Yurdanur Atadar, Mehmet Demir ve Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu'ndan Necati Abay ve "Hücreler" kitabının yazarı Nevin Berktaş da katıldı.

Suzan Zengin savunmasında, iddianamedeki suçlamalarla hiçbir ilgisinin bulunmadığını, gazeteci-çevirmen olduğunu belirtti ve tahliyesini talep etti. Mahkeme heyeti de, hiç bir dayanakları olmadığı halde iki yıldır tuttukları Zengin'i tahliye etme kararı aldı.

“Mesele esir düşmekte değil TESLİM OLMAMAKTA BÜTÜN MESELE!”

Dergimizin okurlarından Zeynel Sarar, 27 Mayıs günü gözaltına alındı ve tutuklandı. Gözaltına alınışından itibaren direnen Zeynel Sarar, polis işkencesini ve tecrit ortamını, bir yoldaşına yazdığı mektupta anlatıyor. Mektubunu kısaltarak yayınlıyoruz.

Merhaba yoldaş

Yine maphusluktan yazıyorum sana. Üzgünüm. Hem de çok üzgünüm. Dışarıda onca işler, görevler varken, ben kötü bir tesadüf sonucu gözaltına alındım. Tutuklandım.

“Kötü bir tesadüf” dedim. Kelimenin tam anlamıyla öyle. Şüphe üzerine GBT uygulaması sonucu gözaltına alındım. Beni resmi polisler, yani “toplum polisi” aldı. Beylikdüzü’nde saat sabah 11’e doğru otobüs durağına girdim. Durağa girerken ekip arabası geliyordu. Bana yöneldiler, kimlik sordular. Durakta 6-7 kişi daha vardı. Üzerimi aradılar. İnce arama yaptılar. İkna olmadılar, ikinci kez aradılar... GBT yaptılar. “Araman var, bin arabaya” dediler. Öyle tıptış tıptış bineceğimi sandılar. “Binmiyorum” dedim. Üçü birden atladı üzerime. “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm”, “İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek”, “Kahrolsun Faşist Diktatörlük” sloganlarını attım. Beni arabaya bindiremediler. Boğuşma yerde devam etti. Zar-zor arkadan kelepçeleri takabildiler.

Kelepçeler bileğime oturuyor. Ama yerden kaldıramıyorlar. Biraz yerde sürüklediler. Bir dostumun verdiği güzelim ceketim (hapishanede farkettim) bu esnada yırtılmış. İnsanlar birikiyor. Duraktakilerin dışında başka insanlar da geliyor. Tepki gösteriyorlar. Özellikle bir kadın, çok tepki gösteriyor, kızıyor polislere. Polisler ona da kızıyor, ama kadın geri çekilmiyor. Beni sahiplenmeyi sürdürüyor. Epey uğraştan sonra beni arabaya attılar. Bu kez de arabanın kapısını kapatamıyorlar. Çünkü kapıyı tekmeliyorum. Biri bacaklarıma yaşıyor, öyle kapıyı kapatıyorlar.

Karakoldayız. Götüren polisler, “arabaya binmedi, slogan attı” demesiyle karakolun bütün polisleri toplandı. Gelen soruyor, “neden aranıyor, nerede aldınız”, vb. Götürenler “terör” diyorlar. Biri “dünkü adam mı” diye soruyor, “yok” diyorlar. Demek ki dün birşeyler olmuş orada. Ve bir adamı arıyorlar. Başka yerlerden sivil ekipler geliyor. Ellerim arkadan kelepçeli. “Kalk” diyorlar, kalkmıyorum, “otur” diyorlar oturmuyorum. Sinir küpü oluyorlar. Bir taraftan tutanak tutuyorlar. GBT’me tekrar tekrar bakıyorlar. “97’den beri aranıyormuş” diyorlar. Üzerimi tekrar tekrar arıyorlar. Sanırım dört-beş kez aradılar. Ayakkabımı çıkarıp alt keçesine bile bakıyorlar. Tutanak tutuyorlar bir yandan da “bu tutanakları imzalamaz” diyorlar. Öyle de oldu, imzalamadım. “Nerede oturuyorsun, ne iş yapıyorsun” diye soruyorlar. Hiç cevap alamıyorlar. Zaten başka da soru sormuyorlar. Gelen sivil ekiplerden biri papazlık yapmaya kalkıyor. Söze de “biz de çok dövük, kafa göz kırdık ama bir işe yaramadı, her şey diyalogla” diyor. Araya girdim. “Yapın, vurun, kırın, zaten yapıyorsunuz, yapmadığınız şey mi” dedim. “Yok o eskidendi” diyerek kesti.

İlk gelen ekip “biz almayacağız” dedi, gitti.

İkinci ekip de “biz almayacağız, şubeden gelip alacaklar” dedi. Tuvalete gitmek istedim, götürmediler. Ellerim arkadan kelepçeli, sandalyenin arkasına atılmış şekilde, salon gibi bir yerde bekletiliyorum. Gelen ikinci ekip,

“bu polis vurmuş, şubeden gelip alacaklar” diyor. Psikolojik işkence yapıyorlar. Bu söylemin üzerine beni çempere alıyorlar. Kelepçeli ellerimi bir de boş sandalyeye kelepçeliyorlar. Bir süre daha böyle bekletildikten sonra hücreye götürüyorlar. Burada tekrar üzerimi arıyorlar. Ayakkabımı, pantolonumu, iç çamaşırimi çıkarıyorlar. Ellerim arkadan kelepçeli halde. “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek” sloganını atıyorum. Elbiselerimi tekrar kendileri giydiriyorlar. Tuvalete gitmek istediğimi söylüyorum. Kelepçeli halde tuvalete sokmaya çalışıyorlar. Kelepçeyi açmalarını istiyorum. Açmayacaklarını söylüyorlar. Beni gözaltına alan polislerden biri, “ben fermuarını indiririm, öyle tuvaletini yap” diyor. Kabul etmiyorum. Ellerim arkadan kelepçeli hücreye atılıyorum. Hücrede epey bekledikten sonra hücre nöbetçisine tuvalete gitmek istediğimi tekrar söylüyorum. Telefonla arayıp iki-üç polisi yardım için çağırıyor. İki polis geldikten sonra kelepçem açılıyor, tuvalete giriyorum. Bir süre sonra beni hücreden çıkarıyorlar. Çıkaran polisler, “almayacaksınız niye bu saate kadar beklediniz. Saat 4.30 böyle iş mi olur” diye söylendiler.

Hastaneye gidiyoruz. Muayene odasına polisler de giriyor. Çıkılmalarını istiyorum. Çıkıyorlar. Doktorla tartışıyorum. Doktor “ben polislerin kalmasını istiyorum” diyor. “Doktorluk mesleğini nasıl yapıyorsun? Nasıl yemin ettin? Ben siyasiyim, devrimciyim. Tinerici katil değilim. Neden çekiniyorsun?” vb. Ama doktor aynı durduğu yerde. Alırken ve karakolda darp edildiğimi, karakolda işkence gördüğümü söyledim. Kelepçeler zaten bileklerime oturmuş, izler olduğu gibi açıkta. Doktor, polisleri dışarı çıkarmıyor ama vücudumun her tarafını inceliyor, notlarını alıyor, kollarımdaki morlukları yazıyor, bileklerimdeki izleri yazıyor.

Oradan DGM’ye. Arka kapıdan içeri alıyorlar. İşlemler bittikten sonra Metris Cezaevi’nin yolundayız. Tabi ellerim arkadan kelepçeli.

Ve cezaevindeyim. Cezaevine geldiğimde saat 19.30 olmuştu. Girişte işlemler yapıldıktan sonra ayakkabı çıkarma konusunda bir sorun yaşadık. Önce ikna etme çabaları... Baktılar olmuyor, kaldırdılar ayaklarımı, öyle çıkardılar ayakkabılarımı. Zaten ayakbılar ayağımda emaneten duruyordu. Çünkü emniyette bağcıklarını çıkarmışlardı. Bir dokunuşta çıkıverdiler ayağımdan.

Burada tekli hücrelerde kalıyorum... Biliyorsun burası geçici. Başka cezaevine sevk yapacaklar. Buradaki arkadaşlar, “nasıl olsa sevk olacağız” düşüncesiyle kitap dergi vb istememişler... Anlıyacağınız bir an önce kitap, dergi istiyorum.

Cezaevinde her şey sınırlı. Bir de hafta sonu gelersen, daha bir mahrumiyet yaşıyorsun. Her şey dilekçe ile hallediliyor ya, hafta sonu dilekçeler de alınmıyor. Dolayısıyla kantin ihtiyaçlarını hemen temin edemedim. Acil ihtiyaçları arkadaşlardan sağladık... Kantine yazdıklarım, Pazartesi de gelmedi. Gerekçe, “param hesabıma işlenmemiş”! Salı günü kantin alabildim. Ha bu arada avukatım geldi, görüştük.

Hücrelerde kalıyoruz. Kapılarımız sürekli kapalı. Hergün belli saatlerde havalandırmaya çıkıyoruz... Günün bir kısmını havalandırmada geçiriyorum, diğer kısmını da hücrede gazete okuyarak geçiriyorum.

(...) Şimdiden sizi çok özledim. Sevgiyle, hasretle kucaklıyorum.

Yoldaşınız...

31.05.2011

Toplu mezarlar açılsın! Ali Yıldız’ın cenazesi verilsin!

1997’de vurularak öldürülen ve toplu mezara gömülen Ali Yıldız’ın cenazesini almak için Yıldız’ın abisi Hüsnü Yıldız ve annesi Sakine Yıldız, süresiz açlık grevine başladılar. Dersim Yeraltı Çarşısı üstünde kurdukları çadırda başlayan açlık grevi, dergimizin yayına hazırlandığı sırada, 20’li günlere ulaşmıştı.

Hüsnü Yıldız yaptığı açıklamada, kardeşinin 14 yıldır kayıp olduğunu belirtti. 3 Şubat 2011 tarihinde Çemişgezek’te bulunan bir toplu mezar için suç duyurusunda bulunduklarını, bu mezarın açılmasını talep ettiklerini söyledi. Fakat dosyanın savcılıklar arasında aylarca dolandırıldığını ve cenazelerini bir türlü alamadıklarını bildirdi. Hüsnü Yıldız, “benim ve ailemin tankı, topu, yasalari çıkarma, kararlar verme gücü yok. Sadece bedenimiz var” diyerek neden açlık grevine gittiklerini açıkladı.

Anne Sakine Yıldız ise, 14 yıldır çocuğuna hasret olduğunu söyleyerek, “başucunda ağlayacağım bir mezarı olsun istiyorum” dedi. Bütün kayıp anaları gibi, o da bir mezar taşı istiyor ve bu bile onlara çok görülüyor.

İnsan Hakları Derneği’nin rakamlarına göre, Türkiye’deki toplu mezarlardaki ceset sayısı 2 bin civarında. Başta Van ve Bitlis olmak üzere 16 ilde yoğunlaşan toplu mezarların sayısı 123’ü buluyor. Cinayetlerin kimyasal gaz, zehir ve kurşuna dizme yoluyla işlendiği de saptanmış durumda. Dernek, 1247 PKK’linin cenazesine toplu mezarlarda ulaşıldığını da belirtiyor.

Bugüne dek toplu mezarların açılması için birçok eylem yapıldı. Ve uzun mücadeleler sonucunda bunların bir kısmının açılması sağlandı. Şimdi Ali Yıldız’ın ailesi, çocuklarının cesedine ulaşmak ve bir mezara gömebilmek için direniyor. Bu direniş, faşizmin katliamlarını teşhir etme, toplu mezarları açtırma mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Bunu güçlendirmeli, destek ve dayanışmayı arttırmalıyız.

☆ **4 Temmuz 1968- Derby fabrikasında işgal**
Derby fabrikasında işçiler, DİSK'le toplu sözleşmenin yapılması için fabrikayı işgal ettiler ve işgal sonrasinda bu amaçlarını gerçekleştirdiler.

☆ **4 Temmuz 1918- Sovyet Anayasası kabul edildi**
Ekim Devrimi'nin ardından ülkenin sosyalist inşasına girişen komünistler, Sovyetler, topladıkları Tüm Rusya Merkez Yürütme Kurulu'nun 5. toplantısında anayasayı kabul ettiler. Bu anayasaya göre artık özel mülkiyete son verilmiştir.

☆ **12 Temmuz 1992- DS militanları katledildi**
Devrimci Sol militanları, Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan, İbrahim İlçi, Cavit Özzaya, Hasan Eliuygun, Nazmi Türkcan, Fitnöz Dikme, Birol Karakaya, Zeynep Eda Berk, Yücel Şimşek, Ömer Coşkunırmak, Buluthan Kangalgil, İstanbul ve Ankara'da devlet tarafından yapılan baskınların ardından katledildiler.

☆ **14 Temmuz 1982- Diyarbakır'da ÖO**
Diyarbakır Cezaevi'ndeki baskılara karşı PKK MK üyesi Kemal Pir ve Hayri Durmuş, PKK savaşçıları Ali Çiçek ve Akif Yılmaz başlattıkları ölüm orucunda şehit düştüler.

☆ **14 Temmuz 1789- Fransız İhtilali'nin devam ettiği günlerde, halk Bastille zindanını basarak tüm tutukluları serbest bıraktı.**

☆ **16-17 Temmuz 1936- Franco İspanya'da kurulumuş olan cumhuriyeti ezmek için harekete geçti.**

☆ **17 Temmuz 1986- İHD kuruldu.**

12 Eylül yıllarında cezaevlerinin kapılarında faşizmin saldırılarına direnen tutsak ailelerinin ve aydınların önderliğinde İHD kuruldu.

☆ **20 Temmuz 1923- Meksikalı devrimci Pancho Villa öldürüldü.**

☆ **24 Temmuz 1968- Vedat Demircioğlu katledildi**

6. Filo'nun kovulmasının ardından devrimci öğrenci avına çıkan devlet, yurtları basarak birçok öğrenciyi gözaltına aldı, yaraladı. Öğrenci hareketinin önderlerinden Vedat Demircioğlu da bu baskınlar sonucu ağır yaralandıktan sonra, şehit düştü.

☆ **27 Temmuz 1996- '96 ÖO sona erdi**
Tutsakların tüm cezaevlerinde faşist genelgelere ve baskılara karşı başlattıkları açlık grevleri ve ölüm orucu eylemi 12 şehitle sona erdi.

☆ **27 Temmuz 1966- Çorum belediye işçilerinin Ankara yürüyüşü.**

☆ **1 Ağustos 1969- Demirdöküm Fabrikası'nda İşgal**

Türk-İş'teki Cevher-İş'ten istifa ederek DİSK'e bağlı Maden-İş'e geçerler. İşçilerin bu sendika değişikliği devletin tepkisini çeker ve binlerce askerle işçileri kuşatır. Oturma eylemine başlayan işçiler, fabrika işgaline geçerler. Bu işgal ve direniş, işçilerin zaferiyle sonuçlanır

☆ **4 Ağustos 1914- I. Emperyalist paylaşım savaşı başladı.**

☆ **5 Ağustos 1895-Engels öldü.**

Marks'la beraber, bilimsel sosyalizmin kurucusu olan Engels, ML'nin bir bilim olarak ortaya çıkması ve yayılmasında büyük katkıları olmuş bir ustadır. Marksizme büyük katkılarına rağmen kendisini

12 Temmuz 1949-Dimitrov öldü

27 Şubat 1933'te Naziler Alman parlamento binası Reichstag'ı ateşe verdiklerinde, amaçları komünistleri hedef alacak bir provokasyonu başlatmaktı. O günlerde, III. Enternasyonal Yürütme Komitesi üyesi olarak Almanya'da bulunan Georgi Dimitrov, bu provokasyonun baş hedefleri arasındaydı. Parlamentoyu Bolşeviklerin yaktığını iddia eden Naziler, Dimitrov'u, iki Bulgar komünistini ve bir Alman komünist milletvekili tutuklayarak yargılamaya başladılar. Gerçekte ise kendileri yargılanmaya başlandı. Çünkü Dimitrov, bir kürsü haline getirdiği mahkemede, yargılayan bir savunma gerçekleştiriyordu. *"Ben proletaryanın öncüsüyüm. Sosyalizm uğruna mücadele hayatımın özüdür"* sözleriyle bitirdiği savunması, Alman mahkemesinin iddialarını yerle bir etmekle kalmamış, büyük bir politik darbe de indirmişti. Ve dava süreci, tüm dünyada dayanışma kampanyalarının gerçekleştirildiği bir kitle hareketine dönüştü.

1900'lerin başlarında, bir işçi olarak mücadeleye başlamıştı Dimitrov; sonrasında Bulgar işçi sınıfının önderi haline gelmekle kalmadı, faşizme karşı mücadele konusunda yaptığı teorik açıklamalarla dünya proletaryasının önderi oldu. Komünist enternasyonalin yöneticiliğini, sendikal çalışma uzmanlığını yaptı.

"ikinci keman" kabul eder. Askeri konulardaki ilgisi ve yeteneğinden dolayı "General Engels" ismini de taşımaktadır.

☆ **13 Ağustos 1913- Agust Bebel Öldü**

Almanya Komünist Partisi önderlerindendir. Siyasi ve ideolojik olarak kendini iyi geliştirmiş, işçi kökenli birisidir. Kadın sorununa ilişkin olarak ortaya koyduğu belirlemeler, ML'ye katkı anlamını taşımaktadır.

☆ **15 Ağustos 1984-Şemdinli ve Eruh Baskınları**
Kürt Ulusal Mücadelesi'ni başlattığını, PKK bu baskınlarla duyurur.

☆ **18 Ağustos 1944-Ernst Thaelman Katledildi**

Almanya Komünist Partisi'nin önderlerinden Thaelman, Almanya'da gerek faşizme gerekse sosyal demokratlara karşı verdiği mücadeleyle işçilerin ve emekçilerin kalbinde yer etmiştir. Mücadelenin her alanında komünist kişiliğini yansıtan Thaelman, nazi kamplarında direnişi örgütleyen, içinde yer alan biriydi. Kendisinin serbest kalması için Almanya'da ve dünyada kitlesel eylemler gerçekleştirildi. Alman Nazizmi yenilgisinin kesinleşmesiyle, arkasında ne var ne yoksa yok etmeye girişti. Thaelman da 18 Ağustos 1944'de idam edildi.

☆ **19 Ağustos 1936-F. Garcia Lorca Kurşuna Dizildi**

Yazdığı şiirlerle faşizme karşı halka direnme gücünü ve bilincini aşlamaya çalışan Lorca, Franco yönetimi tarafından kurşuna dizildi.

☆ **25 Ağustos 1948-Demokratik Kore Cumhuriyeti İlan Edildi**

Tarihi boyunca sürekli işgallerle karşı karşıya kalan Kore, 1919'dan itibaren Japonya'ya karşı bağımsızlık mücadelesine girişmiştir. 1930'lardan itibaren başlayan mücadele, Komünist Parti'nin önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesine dönüşür. Ancak ABD Kore'nin güneyini işgal edince, yapılan referandumla Kuzey'de 1948'de Cumhuriyet ilan edilir.

İhtilalci Komünistlerin Temmuz Şehitleri

Temmuz 1980-Kenan Özbilek

Adana'da faşistlerle girdiği bir çatışmada ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı. Burada ağır işkencelere maruz kalan Kenan, direnişinin ardından şehit düştü. Onun ölüm biçimini duyan Osman Yaşar Yoldaşcan "TİKB'li böyle savaşır, böyle ölür" sözlerini söylemişti. Bu sözler, Kenan Özbilek için çıkarılan afişlerin de sloganı oldu.

29 Temmuz 1991-Yunus Durmaz

Bir eylem hazırlığında polis çemberinin içine düştü amaçemberi yarmayı başardı. Ancak elindeki bomba yere düşünce, çevdede oyun oynayan çocuklara zarar gelmesin diye bombanın üzerine atlayarak şehit düştü. Yunus genç yaşına rağmen, göstermiş olduğu özelliklerle mücadelede öne çıkmış ve 1990'lı yılların ilk şehidi olmuştu.

26 Temmuz 1996- Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996- Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996- Osman Akgün

'96 yılında yaşanan Ölüm Orucu eyleminde şehit düştüler. Fatih'in "Biz Kazanacağız!" şiarını rehber edindiler ve süreci yarmak, direnişi kazanmak için öne fırladılar.

6 Ağustos 1945 Hiroşima'ya atom bombası

İkinci emperyalist dünya savaşının vahşeti hala televizyon görüntülerinden, basından, çıkan kitaplardan ve birebir canlı tanıklardan anlatılır. Emperyalistlerin kendi aralarındaki savaşında ölen ve sakat kalan milyonlarca insan, evini terk eden, yoksullaşan ve hayatları yıkılan milyara yakın insan sayısı...

Hitler ve Nazi'lerin 1930'lu yılların ortalarına doğru başlattıkları işgal ve saldırılarla başlayan hamleler, İtalya'nın hamleleriyle büyümüş, nihayetinde tarihin gördüğü en büyük yıkımı yaratan ikinci emperyalist dünya savaşı 1939'da başlamıştı. Emperyalistlerin başta kendi aralarındaki çıkar çelişkileri olmak üzere, Sovyetler Birliği'ni yıkmak istemeleri de bu savaşı tetikleyen ana faktörlerden biriydi. Savaş sonuna kadar 50 milyondan fazla insan öldü. 35 milyonu sakat kaldı. Yıkılan milyonlarca ev, duran hayat, sömürülen ve ezilen işçiler-emekçiler, karlarına kar katan emperyalist tekeller...

Savaşın bitmesine az bir zaman kala vahşi bir saldırı da ABD emperyalizmi tarafından Japonya'ya atılan atom bombalarıyla gerçekleştirildi. İkinci emperyalist savaş yıllarında denemelerine başlayan atom bombası, zaten bitmiş olan bir savaşta, gövde gösterisi düzenlemek ve dünya halklarını tehdit etmek amacıyla, Japonya'nın Hiroşima kentinde kullanıldı.

"Küçük Çocuk" adı verilen atom bombası, 10 bin metre yükseklikten kentin üzerine bırakıldı ve yere 580 metre kala patladı. Patlamanın ilk anında yüksek ısıdan kaynaklı 70 bin insan asfalta yapışarak can verdi. Yayılan radyasyonla da bu sayı arttı ve ölü sayısı 200 bini aştı.

İlk anda çıkan sakatlıklardan daha beteri günümüze kadar yansıyan sakat doğum oranlarının artmasıdır. Bugün hala kentte sakat doğumlar meydana geliyor. Denemeleri gizlilikle yürütülen bu çalışmanın yıkımlarına tarih tanıklık etmeye devam ediyor.

9 Ağustos'ta aynı yıkım, bu kez Nagazaki'de yaşandı. Burada da 75 bin insan ilk anda, 75 bini de ilk beş yıl içinde öldü. Radyasyondan kaynaklı sular ve toprak zehirlenmişti. Ne içecek su, ne de herhangi bir yiyecek vardı zehirlenmeyen.

Bugün fotoğraflarda ve görüntülerde "uzak" bir geçmiş olarak anlatılan, belgesellere konu olan atom bombasının yıkımına tanıklık edenlerin yanı sıra, hala etkilerinin en ağır şekilde görülmesi, emperyalistlerin karlarını insan yaşantısının üstüne inşa ettiğini göstermeye yeter. Onlar için insan, savaşta harcanacak malzemedir.

O savaşın ve saldırıların vahşetini anlatan emperyalistler, bir yandan timsah gözyaşları dökerken, bugün hala dünyanın birçok noktasını savaşlara ve yıkımlara mahkum ediyor. Her gün yeni bir kimyasal silahın, bombanın bulunduğu ve denendiği açıklanıyor. Fiilen de Irak halkının, Afgan halkının, özgürlük mücadelesi veren gerillaların üstünde deniyor.

Hiroşima ve Nagazaki saldırıları ve yıkımı, binlerce insan tarafından lanetlenmeye devam ediyor her yıl. Emperyalistler bu acıların, vahşetin hesabını verecekler. Özgür ve barış içinde bir dünya, ancak işçi ve emekçilerin vereceği mücadeleler sonucu oluşacaktır.

7 Temmuz 1993-Rıfat Ilgaz öldü

"Okutma Üzerine" isimli şiirinde "Sınıfın azanımı mimli, 'Hababam Sınıfı'nın yazarıyım ünlü. Kim ne derse desin, çocuklar için yazdım hep" demişti Rıfat Ilgaz. Çocuk edebiyatına kazandırdığı yapıtlar da, yetişkinler için yazdıkları kadar önemliydi.

"70 yaşın bana kazandırdığı deneyimlerden en başta geleni, küçümsenmeyecek çocuk ve torun sayısıdır" diyen Ilgaz'ın 15 yıllık öğretmenlik deneyimi de onları yakından tanımasına olanak sağlamıştı.

Çocuklar, Ilgaz'ın satırlarında insanı gördüler, insan olmanın gereklerini anladılar. Öyküleri, hep mutlu sonla bitmiyordu, diğer çocuk kitaplarının aksine. Fakat bu, onlara başka kazanımlar edinmesini sağlıyordu. Ilgaz, çocuk kitaplarını da ayrı bir bakış, ayrı bir emek ve heyecanla yazdı.

7 Temmuz 1993'te ayrılan Ilgaz'ı farklı kılan önemli bir yönü de buydu. Dik duruşu, haksızlıklara karşı mücadele edenlerden destek ve dayanışmasını eksik etmeyişiyle tarihe mal olmuş yazar ve şairdir Ilgaz. "Kırılacak dal değil karayellerde / Savrulacak yaprak değil / Köküz gövdeyiz ölümsüz / İlimizden gelenlerle" demiştir bir şiirinde. Ve gerçekten de öyle yaşamıştır. Aydınları hicvettiği "Aydın mısın" şiiri de unutulmayacak şiirleri arasındadır.

24 Temmuz 2002-Adnan Yücel'in ölümü

Kavganın şairi olarak bilinen Adnan Yücel, 12 Eylül'ün en karanlık yıllarında, umudunu kaybetmeyenlerdendi. Bu umut ve arayış, onun ihtilalci komünistlerle buluşturdu. En güzel ürünlerini o yıllarda verdi. En güzel şiirlerini, 12 Eylül karanlığına karşı verilen görkemli direnişten ilham alarak yazdı. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiir kitabı, onun sanatının doruğudur. Bu kitap için övgülerde bulunanlara, "yazana değil, yazdırana bakmak lazım" diyerek, sanatın dayanması gereken doğru rotayı ortaya koyuyordu. Sonrasında Kürt halkının direnişinden aldığı ilhamla "Ateşin ve güneşin çocukları" adlı şiir kitabını yazdı. Çukurova Çeşitlemesi, Gelenek Tohumu gibi eserleri, şehitlerimizin görkemli yaşamlarını ve direnişlerini anlatır. Kavganın şairi ismini alması da bundandır.

*Alnınızda dalgalanan bayraklar adına
bayraklarda yaşayan ölümsüzler adına
durmak yok bu koşuda, teslim olmak yok
ağıt yok dilimizde dizlerde, titreme yok
kaç güneş sönerse sönsün içimizde
hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
ya şafak sökerken
ya güneş yükselirken
sizin sesiniz olup sizi haykıracağız
Biz kazanacağız!
Biz kazanacağız!
Biz kazanacağız!*

14 Ağustos 1956-Bertolt Brecht Öldü

Yazdığı şiirler ve oyunlar, bugün bile dünyada milyonlarca işçi ve emekçi tarafından, devrimciler tarafından bilinen Brecht... Alman faşizmine karşı mücadele içinde yer alan, sanatla devrim, sanatçıyla parti arasındaki ilişkiyi güçlü bir biçimde tanımlayan bir şairdir. Gerek şiirlerinde, gerekse tiyatro eserlerinde, faşizme karşı mücadele, yeraltı savaşımı ve direniş önemli bir yer tutar. Sanatını mücadelenin içinde yoğurarak, gittikçe olgunlaştı ve faşizme karşı mücadelede şiirlerini bir silaha dönüştürdü. O savaşın yıkımı karşısında direnci, inancı aşıladı işçilere ve emekçilere. Sade ama son derece güçlü bir anlatıma sahip olan eserleri, bugün de değerinden kaybetmemiştir.

*Yüreğini ve hayatını getirmiyorsan
beraberinde
Hiç zahmet etme, aramıza katılmak için
Katılmanla ayrılman bir olur
Rahat bir yer arıyorsan,
Sıcak sudan soğuk suya girmeyecekse elin
Hiç zahmet etme,
yaranın en güzel çiçek olduğu
Bu meydana gelmeye
Bu yol ancak baş koyanlar içindir
Burada sen yemekte en sonuncu
Edinmede en sonuncu
Uykuda en sonuncu
Ama ölmekte birinci olmağın.*

Dersim'de şehit düşen gerillalar

27 Haziran'da Dersim-Ovacık'taki Burnak köyü çıkışında askerlerin pususuna düşen 3 **MKP/HKO gerillası** çatışarak ölümsüzleşti. Saat 22.00 civarında meydana gelen çatışmada, **Ozan Derman, İsmail Perkaş ve Abidin Demir** saatlerce çatıştı.

MKP yaptığı açıklamada *"Yiğit üç savaştığımız önünde saygıyla eğiliyoruz"* diyerek mücadelenin devam edeceğini belirtti. Şehit düşen gerillalar Malatya Adli Tıp Kurumu'na sonra Dersim'e getirildi. Dersim'de binlerce kişi tarafından karşılanan gerillalar 1 Temmuz'da sloganlarla toprağa verildi.

29 Haziran'da ise Dersim'de **TKP/ML TIKKO gerillası Yurdal Yıldırım ve HPG gerillası Mazlum Erenci** çatışarak şehit düştüler. HPG tarafından yapılan açıklamada çatışmanın saat 1.30 sıralarında Çemişgezek'te meydana geldiğini, Yurdal Yıldırım'ın çatışmada şehit düştüğünü, yaralanan Mazlum Erenci'nin de teslim olmamak için kendisini bombayla patlattığı ifade edildi.

Gerillaları anmak için 2 Temmuz'da Gazi Mahallesi'nde bir anma yürüyüşü yapıldı. Yeni Demokrasi Aile Birliği tarafından örgütlenen ve

Eski Karakol durağında bine yakın kişinin toplanmasıyla başlayan eyleme devrimci kurumlar da destek verdi. En önde Mark, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun fotoğraflarının taşınırken, YDAB imzalı "Halk savaşıçıları ölümsüzdür" pankartı açıldı. Dersim'de şehit düşen beş gerillanın resimlerinin taşındığı ve Gazi Cemevi'ne kadar süren yürüyüş boyunca sloganlar atıldı. MKP-HKO militanları Şair Abay Lisesi'nde "MKP gerillaları ölümsüzdür" pankartını açarak bir süre kitlenin önünde yürüyüş gerçekleştirdi. Sonrasında pankart yol güzergahına asılırken, TKP-ML TIKKO militanları da yazılamalar yaptılar. BDSP, ESP, Halk Cephesi de yürüyüşe destek verirken, Gazi Cemevi önünde şehit düşen gerillalar şahsında saygı duruşu yapıldı.

Anma programının ardından MKP-HKO ve TKP-ML TIKKO militanları caddeyi barikatlarla keserek Karakol'a doğru yürüyüşe geçti. Polislin gaz bombalarıyla saldırmasının ardından molotoflarla karşılık veren militanlara diğer devrimci yapılar da destek verdi.

3 Temmuz'da saat 19.00'da Partizan'ın çağrısıyla Sarıgazi'de bir anma yürüyüşü gerçekleştirildi.

Alattin Karadağ davası ertelendi

19 Kasım 2009'da Esenyurt'ta polisler tarafından katledilen TKİP militanı Alattin Karadağ mahkemesi, 24 Haziran'da Bakırköy Adliyesi'nde görüldü. 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen mahkemenin 4. duruşması boyunca BDSP adliye önünde açıklama ve oturma eylemi yaptı. "Devrimciler ölmez devrim davası yenilmez" pankartının açıldığı eyleme Onteks ve PTT işçilerinin yanı sıra EHP de destek verdi. "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir", "Polis vuruyor, mahkemeler bakıyor", Alattin Karadağ ölümsüzdür", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Katil devlet hesap verecek" sloganlarının atıldığı eylemde yapılan açıklamada katliama ve mahkeme sürecinin gelişimine vurgu yapılırken, katillerin cezalandırılması istendi. PTT ve Onteks işçileri de birer konuşma yaptı.

Mahkemeye Karadağ'ın ailesi ve avukatları katıldı. Tanıklar, olay yerinde Karadağ'ın yaralı olarak, savcının geleceği bahanesiyle bekletildiğini, yaralı polisin hastaneye götürüldüğünü belirtti. Daha sonra Karadağ'ın öldüğünü duyduklarını anlattılar. Avukatlar ise, kamera kayıtlarının istenmesine rağmen hala mahkemeye getirilmediğine değindi. Mahkeme heyeti kamera kayıtlarının istenmesine, bilirkişi tespitinin beklenmesine karar vererek duruşmayı 26 Eylül 2011 tarihine erteledi.

BDSP ve Karadağ ailesi, avukatlar ÇHD'de basın açıklaması düzenleyerek hukuki süreci anlattılar.

M. Fatih Öktülmüş ve Ölüm Orucu Şehitlerini Andık

Fatih yoldaşın ölüm yıldönümü yaklaşıyordu. Anma öncesi mezarları hazırlamak için günler öncesinden Silivrikapı Mezarlığı'na gittim. Farklı bir kapıdan girdiğimden mezarın yerini karıştırdım. Ben mezarı ararken mezarlık çalışanlarından birisi seslendi; *"birisini mi arıyorsun?"* *"Osman Yaşar Yoldaşcan"* dedim, *"onun mezarı daha yukarıda"* dedi ve beni mezara götürdü. Sonra da *"Ataman İnce'ye de uğrayacak mısın, onun mezarı da aşağıda"* dedi. *"Tamam ben bulurum artık"* dedim, *"Fatih'in mezarı da yan mezarlıkta"* diyerek sözlerini tamamladı. Görevliye teşekkür ettim. Onun tutumundan çok etkilenmişim. Ankara'da Karşıyaka mezarlığında Denizlerin, Mahirlerin mezarlarının yerini nasıl mezarlıktaki herkes biliyorsa, burda da bizim şehitlerimizi biliyorlardı. Şehitlerimizi sadece mezarlıktakilerin değil, birgün herkesin duyacağını, bileceğini düşündüm.

Osman yoldaşın mezarı her zaman bakımlıydı.

Ben tekrar sularla mezarı bir kez daha yıkadım ve oradan Ataman İnce'nin mezarına geçtim. Mezarlığa gittiğim zaman, mezarları bulamayınca *"yoldaşım neredesin"* diye seslenirdim içimden, bana yol göstereceklerini düşünürüm her zaman. O gün de yine *"Ataman yoldaş neredesin"* dedim ve Ataman'ın mezar taşında kırmızı renklerle yazılmış ismini gördüm, onu da sulayıp yıkadıktan sonra, Fatih yoldaşın mezarına gittim.

Kutup Yıldızı'mızın mezarı ne kadar da güzel. Mezar taşındaki yıldızlar bile Fatih'i simgeliyor. Anma gününe birkaç gün kala, başka bir yoldaşla yoldaşların mezarlarını yine ziyaret etmiştik. Yanımızda getirdiğimiz ateş çiçeklerini mezarlara dikerken *"bizim yoldaşlarımız da ateş gibiydiler"* demekten kendimizi alamadık. Osman Yaşar Yoldaşcan'ın mezarına geldiğimizde burada da toprağı havalandırmak için görevlilerin birisinden çapasını istedik, yardım isteyip istemediğimizi sordu, *"biz yapacağız"* dedik. O da *"biraz para toplayın da mezarların topraklarını çoğaltalım"* dedi, teşekkür edip gönderdik.

Pazar günü anma yapılacak, sabah erkenden gidiyorum mezara, getirdiğim karanfillerden bırakıyorum yoldaşların mezarlarına. Son kez bakıyorum mezarlara, her şey güzel ve düzenli. Fatih yoldaşın ölüm yıldönümü olduğu için Fatih'in mezarına geliyorum ve karanfillerden yıldız yapıyorum mezarına. İşte ku-

tup yıldızımız...

Akşam belirlediğimiz saatte yoldaşlarla tekrar Fatih'in mezarı başına toplanıyoruz. Genç yoldaşlar mezarları elleriyle yıkıyorlar. Ölüm Orucu Şehitleri

için bir dakikalık saygı duruşuyla başlıyor anmamız. Saygı duruşu esnasında bir yoldaş, "Biz Kazanacağız" şiirini okuyor. Sonra bir yoldaş Fatih hakkında bir konuşma yapıyor. *"Mehmet Fatih Öktülmüş'ü ve şehitlerimizi anmak sadece mezar başlarına gelmek değildir."* diyor. *"Onları anmak, onların özelliklerini öğrenmek, kuşanmak ve geliştirmek demektir. Fatih yoldaş, tarihimize birçok değer katmıştır. O değerleri büyütecek olan bizleriz. Fatih yoldaş bu güvenle son yolculuğuna çıktı. O vasiyetinde 'bendeki mal-mülk belli o da siz yoldaşlarımda fazlasıyla var' derken tam da bu güvenle kendinde olan özelliklerin bizde olduğunu söylemişti. Fatih yoldaş şu anda burada yatmıyor, o aramızda ve yeni Fatihler olarak onun boşluğunu doldurmaya and içiyoruz."* Mehmet

Fatih öktülmüş yoldaş ölümsüzdür", "Ölüm orucu şehitleri ölümsüzdür", "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganlarını atıyoruz hep birlikte. Karanfillerle süslenen mezara Fatih'in resmini bırakıyoruz.

Ardından Fatih'le aynı eylemde ve aynı gün şehit düşen Haydar Başbağ'ın mezarına geçiyoruz. Burada da bir saygı duruşunda bulunuyoruz. Oradan Ataman İnce'nin mezarı başındayız, saygı duruşu ve okunan şiirin ardından son olarak Osman Yaşar Yoldaşcan'ın mezarındayız. Saygı duruşu ve okunan şiirinden sonra, geldiğimiz gibi mezarlıktan ayrılıyoruz.

Ayrılırken mezarlıktaki görevliyi görüyorum, hafif tebessüm ediyor bize.

"Mehmet Fatih Öktülmüş Kavgamızda Yaşıyor! Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganlarının yer aldığı stickerlar ve afişler, çeşitli emekçi semtlerine, işçi havzalarına ve merkezlere yapııştırıldı.

Emperyalistler arası kapişmada TÜRKİYE'DE EGEMEN SINIFLARIN KLİK ÇATIŞMALARI - 2

*Elimize posta kanalıyla ulaşan
TİKB(B) 5. Konferans Belgeleri'ni
yayınlamayı sürdürüyoruz.*

A-) I. EMPERYALİST SAVAŞ DÖNEMİNDE EMPERYALİSTLERİN ve İŞBİRLİKÇİLERİNİN DURUMU

19.

yüzyılın sonları, dünya-
nın paylaşılması kavgası-
na geç katılan Alman-
ya'nın en iştahlı, en hız-
lı dönemiydi. Alman te-
kellerinin büyük bir hızla büyümesi, ye-
ni pazarları zorunlu kılıyordu. Bu da
paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı-
nı, bu uğurda kıyasıya mücadeleyi ge-
rektiriyordu.

Büyüyen Alman tekelleri, üretim teknolojisi daha düşük ve eskimiş olan İngiliz emperyalizmi ile dünyanın dört bir yanında kavgaya girişti. Bunların içinde belki de en önemlisi, “Yakındo-ğu” olarak da adlandırılan Anadolu ve Mezopotamya’yı. Ki bu bölge, tamamen Osmanlı toprakları içindeydi. Dolayısıyla Osmanlı toprakları, Alman emperyalizminin isteklerine ulaşması için stratejik öneme sahipti. Birinci olarak; Alman dokuma sanayinin en önemli hammaddesi pamuk, en çok bu topraklarda yetişiyordu. Ayrıca gıda ve tahıl ihtiyacını da buradan karşılayabilirdi. İkincisi; karayolu ile ulaşılabilir bir bölgeydi ve İngiliz savaş filosunun menziline girmiyordu. Üçüncüsü; buradan Hindistan’a kadar uzanabilir, en önemli rakipleri Çarlık Rusya’sına ve İngiltere’ye güçlü darbeler indirebilirdi. Mezopotamya’da geniş petrol yatakları olduğu da biliniyordu. Almanya, bu petrol yatağından mahrum kalmak istemiyordu. Özcesi Osmanlı toprakları, Alman emperyalizmi için, dünyaya açılımda

bir “çıkış üssü”, bir “sıçrama tahtası” olma özelliklerine sahipti.

O yüzden de Almanya’nın Osmanlı ile ilişkilerini geliştirmesi ve Hindistan’a uzanmada büyük önem biçtiği Berlin-Bağdat demiryolu imtiyazını ele geçirmesi gerekiyordu. Almanya, bu topraklardan Basra Körfezi’ne uzanmayı, İngilizlerin Süveyş Kanalı yolundan geçen deniz yoluna paralel bir demiryolu kurmayı amaçlıyordu.

Tabi ki bu, öyle kolay olmayacaktı. 1880’lere kadar Osmanlı devleti üzerinde etkin olan, İngiltere, Fransa ve Rusya gibi ülkeler vardı. Fransa ve İngiltere, Osmanlı’yı ekonomik olarak kendilerine bağımlı hale getirmişlerdi. Ve daha o yıllarda Osmanlı, bir yarı-sömürge haline gelmişti. Almanya’nın en büyük avantajı ise, eski yıllara dayanan Prusya-Osmanlı askeri ilişkileriydi. Sonraki yıllarda Alman silah tekeli Krupp, Osmanlı ile büyük silah ticareti sözleşmeleri yapmayı başardı. Osmanlı ordusunun Alman generalleri tarafından eğitime başlandığı 1800 yıllarının sonlarında ise, Alman silah sanayi, Osmanlı’da tekel durumuna geldi. Alman generaller, I. emperyalist savaşa doğru Osmanlı Genelkurmay Başkanlığına kadar getirilecek ve Osmanlı subaylarının Prusya tipi kafa yapısıyla yetişmesinde büyük rol oynayacaktı.

Almanya’nın rakip emperyalistlere karşı bir diğer avantajı, demiryolu imtiyazlarını büyük oranda almayı

başarmasıydı. Bu öyle bir imtiyazdı ki, demiryolu ile birlikte ülkenin yeraltı-yerüstü zenginliklerinin önemli bir kısmı onu yapan emperyaliste gidiyordu. Çünkü demiryolunun iki yanındaki 20 kilometrelik alan, demiryolunu yapan şirkete veriliyordu. O alan içinde bulunan tüm maden ocaklarını işletme, ormanları kesme, mağazalar ve depolar yapma hakkını da elde ediyordu. Ayrıca kilometre başına nakit gelir güvencesi veriliyor, bu güvence de, yolun geçtiği sancakların aşarıyla sağlanıyordu. Ve imtiyaz süresi 99 yıldır.

Emperyalistler, özellikle Bağdat-Basra demiryolu imtiyazını almak için çok uğraştılar. Bu hat, bölgenin yeniden paylaşımında stratejik konumdaydı çünkü. O yüzden de I. Emperyalist savaşa kadar olan dönem boyunca bu hat, büyük bir çekişmeye sahne oldu. İlk imtiyazı kazanan Almanya olmasına karşın, İngiltere ve Rusya, Mezopotamya’ya kadar sızan bu demiryolu hattını Almanlara yaptırtmamak için birçok engel çıkardılar. Her iki emperyalist de bu bölgeyi, kendi hakimiyet alanları olarak görüyorlar, başka bir emperyalist gücün girmesini engellemek için her yolu deniyorlardı.

Almanya’nın “barışçıl yayılma” politikası

Almanya, rakip emperyalistlerinin direncine ve engelleme çabalarına rağmen, demiryolu imtiyazı başta olmak üzere önemli kazanımlar elde etti. Bunda, büyük bir mali sıkıntı içinde olan Osmanlı hükümetine, o dönem Deutsche Bank’ın sağladığı krediler, (Almanya’nın en büyük bankası) önemli rol oynadı. Zaten Almanya, burjuva devlet aygıtının, finans kapitalin çıkarları doğrultusunda hareket ettiğini gösteren en tipik örnekti. Genelkurmay, siyasal yönetim, üniversiteler, kısacası tüm üst yapı kurumları, Alman tekellerinin, özellikle de savaş baronlarının emrindeydiler.

O yıllarda Osmanlı toprakları içinde yeralan çeşitli ulusların bağımsızlık mücadeleleri artıyordu. Ayrıca ağır sömürü koşulları altında bulunan halkın da isyanları başlamıştı. Dönemin Osmanlı padişahı Abdülhamit, bu isyanları ve ezilen halkların ayaklanmalarını bastırmak için, demiryolu hattını istiyordu. Çünkü o bölgelere hızla asker göndermeyi ancak bu şekilde başarabilirdi.

Almanya, bu konuda ideolojik olarak da Osmanlı’ya destek verdi. Abdülhamit’in Pan İslamizm ile İttihat Terakki’nin Turancı ideolojisi, onun da işine geliyordu. Almanya’nın dünya hegemonyasını ele geçirmesi, -diğer emperyalistlerden farklı olarak- yıkılmaya

Büyüyen Alman tekelleri, üretim teknolojisi daha düşük ve eskimiş olan İngiliz emperyalizmi ile dünyanın dört bir yanında kavgaya girişti. Bunların içinde belki de en önemlisi, “Yakındo-ğu” olarak da adlandırılan Anadolu ve Mezopotamya’yı. Ki bu bölge, tamamen Osmanlı toprakları içindeydi. Dolayısıyla Osmanlı toprakları, Alman emperyalizminin isteklerine ulaşması için stratejik öneme sahipti. Almanya, bu topraklardan Basra Körfezi’ne uzanmayı, İngilizlerin Süveyş Kanalı yolundan geçen deniz yoluna paralel bir demiryolu kurmayı amaçlıyordu.

mahkum despotik padişahlığın sürmesini gerektiriyordu. Bu yönüyle diğer emperyalistlerden ayrı politikalar izliyor, bu da Almanya-Osmanlı yakınlaşmasını arttırıyordu. **Hem ezilen halkların ayaklanmalarını bastırıyor, hem de başta İngiltere olmak üzere diğer sömürgeci güçlerin Osmanlı'yı paylaşma planlarına karşı duruyordu.** Bu politika, Almanya'nın Osmanlı üzerindeki siyasal etkisini güçlendirdi. Alman tekellerinin egemenliğini kurmasına zemin hazırladı.

Osmanlı açısından Almanya, kendisinden sürekli toprak koparmaya çalışan İngiltere, Fransa ve Rusya'ya karşı, daha az tehlikeliydi. Almanya'yı diğer emperyalistlere karşı bir "denge unsuru" olarak değerlendiriyor ve bu sayede pazarlık gücünü arttırmaya çalışıyordu. **Almanya da, her yeni emperyalist güç gibi, paylaşılmış pazar alanlarına girerken, kendini farklı gösteriyor, ülke topraklarında gözü olmadığını söylüyordu.** Öyle ki, yayılmacı niyetlerini gizlemek için, Osmanlı'ya gönderdiği asker ve sivil görevlileri, Alman devlet memuriyetinden istifa ettiriyor ve bunları, Osmanlı devlet memuriyetine geçiriyordu. Aynı zamanda "kültürel" atağı da başlatmıştı. Demiryolu imtiyazını kazandığı yerlerde Alman "öğretmenler" ortaya çıktı. Bu bölgelerde protestan Alman misyonerlerinin sayısı hızla arttı. Bunların görevi, Alman burjuvazisinin dünyaya barış ve iyilik taşıdığını, insanlığın mutluluğu için çalıştıklarını, bölge insanını refaha ulaştıracağını vaaz etmektir.

Almanya'da gelişen Pan-Cermen hareketi, hızla büyüyen Alman nüfusunun, Osmanlı'da demiryolu imtiyazı alınan bölgelere yerleştirilmesini öneriyordu. Bu sayede Almanya'nın hem nüfus sorunu çözülecek, hem de Anadolu'ya yerleşen Almanlar sayesinde gelecekte oradan toprak talep edebileceklerdi. Bu yöndeki niyetleri farkeden Osmanlı, tedirgin oldu ve demiryolu anlaşmalarında bu bölgelere Almanların yerleşmesini engelleyecek maddeler koydurdu. Bu durumun çıkarlarını zedelediğini gören Alman burjuvazisi, özellikle de Deutsch Bank yönetimi, Pan-Cermen isteklerin önünü kesti. Almanya'nın "barışçıl yayılma" konusunda ısrarlı davranmasını istedi ve Almanya'yı bu rotada tuttu.

Almanya'nın "barışçıl yayılma" adını verdiği bu politika, emperyalizmin yeni-sömürgeciliğe geçişinin ilk adımları olarak da görülmelidir. Bu konuda Alman burjuvazisine en büyük destek, reformistlerden geldi. Alman sosyal-demokrasinin reformcu kanadı, "emperyalizmin kültür misyonu" üzerine övgüler dizdi. Devrimci kanadın temsilcisi olan Rosa Lüksemburg ise, Almanya'nın bu propagandasının altında yatan gerçekleri ortaya

Osmanlı açısından Almanya, kendisinden sürekli toprak koparmaya çalışan İngiltere, Fransa ve Rusya'ya karşı, daha az tehlikeliydi. Almanya'yı diğer emperyalistlere karşı bir "denge unsuru" olarak değerlendiriyor ve bu sayede pazarlık gücünü arttırmaya çalışıyordu. Almanya da, her yeni emperyalist güç gibi, paylaşılmış pazar alanlarına girerken, kendini farklı gösteriyor, ülke topraklarında gözü olmadığını söylüyordu. Öyle ki, yayılmacı niyetlerini gizlemek için, Osmanlı'ya gönderdiği asker ve sivil görevlileri, Alman devlet memuriyetinden istifa ettiriyor ve bunları, Osmanlı devlet memuriyetine geçiriyordu. Aynı zamanda "kültürel" atağı da başlatmıştı. Demiryolu imtiyazını kazandığı yerlerde Alman "öğretmenler", misyonerler ortaya çıktı. Bunların görevi, Alman burjuvazisinin dünyaya barış ve iyilik taşıdığını, insanlığın mutluluğu için çalıştığını, bölge insanını refaha ulaştıracağını vaaz etmektir.

koymakta gecikmedi.

"Bu büyük 'barışçı kültür eseri' nin altında, Küçük Asya köylülüğünün 'barışçı' yoldan tümüyle harap edilmesi yatmaktadır... Doğu istibdatı tarafından yüzyıllardan beri acımasızca sömürülen köylülerin elinde devlete verilen miktardan sonra, kendi geçimleri için hemen hemen yalnızca birkaç ekin sapı bırakan bir köy ekonomisinin kurak topraklarından, demiryolları için gerekli olan ulaşım ve kar düzeyini sağlamak doğal olarak mümkün değildi... Beklenen kapitalist karın oluşması için kapanması gereken açık, Osmanlı hükümeti tarafından 'kilometre teminatı' adı altında demiryolu şirketine her yıl düzenli ödeniyordu... Bu ek tahsisatın teminat ve karşılığı olarak Osmanlı, Avrupa sermayesinin temsilciliğine, yani Duyuni Umumiye İdaresi'ne Türkiye'deki devlet gelirlerinin ana kaynağından bir dizi vilayetin aşarını devretti. Osmanlı hükümetince Avrupalı alacaklılara sürekli rehin edilen 'aşar', çok eski dönemlerden beri köylülerin doğrudan koyun, buğday, ipek vb. ürünleri teslim etmesine dayanıyordu... Herkes yaptığı masrafı çıkarmak ve mümkün olan en büyük kazancı toplamak istediğinden aşar, köylüye yaklaştıkça bir çığ gibi büyümekteydi... İşte Avrupa sermayesinin yürüttüğü kültürel çalışma kanalıyla, Türkiye'nin iktisaden kalkındırılması'nın iç mekanizması..." (aktaran Lothar Rathmann-Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi -Belge Yayınları sf:82)

Emperyalizmin sömürgeleştirme aracı olarak demiryolları

Osmanlı köylüsünün iliklerine dek sömürülmesinin adı olan "aşar", mültezim adı verilen vergi toplayıcıları tarafından toplanırdı. Devlet, "aşar"ı bu mültezimlere açık arttırma yoluyla, peşin para karşılığında önceden satıyordu. Bunlar da her sancağın "aşar"ını bir başka madrabaza devreder, onlardan daha küçük araçlara geçirdi. Bütün bu aşamalar içinde yer alan kesimlerin büyük kazançlar elde edebilmesi, tabi ki "aşar"ın daha fazla artırılması ile sağlanıyordu.

Bağdat demiryolunun yapımı, diğer birçok yolun yapımı gibi, köylü üzerindeki vergi yükünün artması üzerinden gerçekleşti. O dönemki Osmanlı içinde bulunan 74 sancağın, 24'ünün aşarı, "kilometre güvencesi"nin ödemesi için rehin alınmıştı. Bu sancaklardan toplanan aşar vergisinin yaklaşık yüzde 70'i emperyalistlere gidiyordu. Böylece emperyalistler, Anadolu köylüsünün sırtından büyük karlar elde ettiler. Kilometre güvencesini sağlamak için vergi yükü arttı, temel ihtiyaç maddelerinin fiyatları yükseldi, köylü daha fazla çalıştığı halde, daha az beslenir

duruma geldi.

Bu konuda Marks, 1879 yılında yazdığı bir mektupta şunları söylüyor:

"Genellikle demiryolu, dış ticaretin gelişmesinde uçsuz bucaksız bir atılım getirmiştir. Ama büyük ölçüde hammadde ihraç eden ülkelerde bu ticaret, yığınların yoksullaşması ve yıkımını artırmıştır. Bunun nedeni yalnızca hükümetler tarafından demiryolu yapımı için bu yığınlara zorla kabul ettirilen yeni borçların bu yığınlar tarafından ödenmesi gereken genel vergi tutarını artırmış olması değildir. Aynı zamanda... önceden çok ucuz olan yerel ürünlerden bir çoğu, örneğin meyve, şarap, balık, av hayvanlarının pahalılaşması sonucu, yığınlar tarafından büyük ölçüde erişilmez bir düzeye çıkması ve böylece ulusun tüketiminden uzaklaşmasıdır... Bütün bu değişiklikler, büyük toprak sahipleri, tefeciler, tüccarlar, bankacılar, demiryolu sahipleri için çok karlı olmuştur, ama gerçek üretici için çok öldürücü olmuştur." (aktaran Novıçev - Osmanlı İmp. Yarı-sömürgeleşmesi- Onur Yayınları sf:51)

Aynı konuda Lenin de "Emperyalizm" kitabının önsözünde şunları söylemektedir:

"Demiryolları yapımı, basit, doğal, demokratik, kültürel, uygarlaştırıcı bir girişim gibi görünür. Bu, darkafalı küçük-burjuvaların gözlerine böyle görüldüğü gibi, kapitalist köleliğin iğrençliğini maskeleyenler için cepleri doldurulan burjuva profesörlerinin gözlerine de böyle görünür. Aslında bu girişimleri, binlerce noktadan üretim araçlarının özel mülkiyetine bağlayan kapitalist bağlar, demiryolu yapımını, (sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin) bir milyar insan için, yani dünya nüfusunun yarısından fazlasını oluşturan bağımlı ülkelerdeki insanlar için ve 'uygarlaşmış' ülkelerde sermayenin ücretli köleleri için bir baskı aracı haline getirmiştir." (Emperyalizm-sol yayınları- sf:11)

Demiryolu yapımının Osmanlı'ya çıkan maliyeti, bu durumu tüm çıplaklığı ile ortaya sermektedir. Osmanlı bütçesinden demiryoluna ayrılan miktar; 1889 yılında 7.981 lira iken, 1909 yılında 748.910 liraya ulaşmıştı. Tabi ki bu büyük meblağ, başta köylüler olmak üzere Osmanlı sınırları içinde bulunan halklar üzerindeki yoğun sömürü ve baskı ile karşılanıyordu. Osmanlı'nın emperyalizme bağımlılığı, aynı zamanda yerli sanayinin gelişmesine de darbe indiriyordu. Yapılan bir hesaplama göre, **Osmanlı, 1889-1914 yılları arasında sadece "kilometre güvencesi" olarak verdiği paralarla, emperyalistlerin yaptığı demiryolundan 1400 km daha fazla demiryolu yapabiliirdi.** Emperyalistlerin o yıllarda, bugünkü Türkiye sı-

nırları içinde yaptığı demiryolu 3 bin 700 kilometredir. Bu uzunluktaki demiryolunun bir kilometresi bile Osmanlı tarafından yapılmamıştır.

19 yy sonunda Osmanlı'daki demiryolu için yatırılan yabancı sermayenin yüzde 41.4'lük payı, Almanya'ya aitti. Bir başka ifade ile 2. 200 kilometrenin üstündeki yolu Almanlar yapmıştı. Geri kalan emperyalistlere ait demiryolu ise 1.700 kilometre kadardı. (Kaynak: Osmanlı İmparatorluğu'nun Yarı-Sömürgeleşmesi)

Almanya'nın hızlı yükselişi

Almanya, sadece demiryolunda değil, diğer alanlarda da rakiplerini zorlayan ataklar yaptı ve Alman tekellerinin ekonomik gücü, hızla yayıldı. Ucuz Alman malları tüm dünya pazarını olduğu gibi Osmanlı pazarını da ele geçirdi. 1897'de Almanya, Osmanlı meta ithalatı içinde 16. sıradan 4. sıraya yükseldi. Onun önünde İngiltere, Fransa ve Avusturya bulunuyordu. Almanya'nın o yıllardaki ticaret firmalarının ve komisyoncu bürolarının sayısı ise, 23'ten 216'ya çıkmıştı. Fransa 38, İngiltere 86, Rusya 1 firmaya sahipti. Alman burjuvazisi gerek silah ve cephane ticareti, gerekse demiryolu yapımı gibi çok önemli iki ekonomik alanda İngiliz-Fransız emperyalistlerine üstünlük sağlamayı başardı. Ve giderek Osmanlı dış ticaretinde birinci sıraya yükseldi.

Almanya'nın bu hızı, Jön-Türklerin başa geçtiği 1908 yılında, belli bir süreliğine durdu. Almanya, başlangıçta Jön-Türklerin (Genç Türkler) işbaşına gelmesinden rahatsız olmuştu. Çünkü Jön-Türklerin bir kesimi, -ki bunlar ağırlıklı olarak aydın ve memurlardan oluşan sivil kesimdi- Alman karşıtı ve İngiliz-Fransız hayranıydılar. Jön-Türkler -İttihat ve Terakki Cemiyeti- Osmanlı'nın artan mali bağımlılığına, içine düştüğü duruma yükselen tepki üzerine kurulmuştu. Yeni oluşan burjuvazinin, toprak sahiplerinin temsilcileri ile bazı aydın ve subayların örgütüydü. Fakat büyük oranda emekçilerin ve ezilen halkların da desteğini arkasına aldı. Çünkü, farklı ırklar ve dinler arasında tam eşitliği savunuyor, parlamenter demokratik bir rejim kuracağını söylüyordu. Ama iktidara geldikten sonra, bu vaadlerin hiçbirini yerine getirmediler. Aksine kitlelerin devrimci yöndeki tüm taleplerini bastırdılar. Yapılan sadece Osmanlı'nın mutlak monarşiden, meşruti monarşie geçmesiydi. Sınırlı bir af ile yurtdışındaki mültecilerin dönmesi sağlandı, padişaha bağlı gizli polis dağıtıldı, yüksek memur ve subaylar arasındaki gericilerin bir kısmı tasfiye edildi. Burjuvazi açısından bunlar yeterliydi. Böylece 1908 Jön-Türk ayaklanması, burjuva demokratik bir

Almanya, sadece demiryolunda değil, diğer alanlarda da rakiplerini zorlayan ataklar yaptı ve Alman tekellerinin ekonomik gücü, hızla yayıldı. Ucuz Alman malları tüm dünya pazarını olduğu gibi Osmanlı pazarını da ele geçirdi. 1897'de Almanya, Osmanlı meta ithalatı içinde 16. sıradan 4. sıraya yükseldi. Onun önünde İngiltere, Fransa ve Avusturya bulunuyordu. Almanya'nın bu hızı, Jön-Türklerin başa geçtiği 1908 yılında, belli bir süreliğine durdu. Almanya, başlangıçta Jön-Türklerin (Genç Türkler) işbaşına gelmesinden rahatsız olmuştu. Çünkü Jön-Türklerin bir kesimi, -ki bunlar ağırlıklı olarak aydın ve memurlardan oluşan sivil kesimdi- Alman karşıtı ve İngiliz-Fransız hayranıydılar. Jön-Türkler -İttihat ve Terakki Cemiyeti- Osmanlı'nın artan mali bağımlılığına, içine düştüğü duruma yükselen tepki üzerine kurulmuştu.

devrime dönüşmeyen, anayasal bir hareket olarak kaldı.

Başlangıçta Jön-Türkler içindeki Fransız-İngiliz hayranlarının ağır basması, Almanya'nın çıkarlarına kısmi de olsa zarar verdi. Fakat 31 Ekim 1909 tarihindeki gerici ayaklanmanın ve Yunanlıların Girit'te hak iddiasının arkasında İngiltere'nin olduğu anlaşılınca, İngiliz emperyalizmine karşı güvensizlik arttı. Bu durum İttihat ve Terakki içindeki dengeleri değiştirdi. Parisli ve Londra'lı jöntürk mültecileri saf dışı edildi. Yönetici konumuna jöntürklerin asker kanadı geldi. Bunların büyük çoğunluğu Prusya tipi eğitilmiş Mahmut Şevket Paşa, Enver Paşa gibi kişilerdi. Bunlar, Osmanlı'yı yeniden Alman emperyalizmine bağımlı hale getirdiler.

Jön-Türklerin asker kanadı hakiyeti kurunca, Bağdat demiryolu yapımına yeniden başlandı. Fakat Türk ticaret burjuvazisi, varolan durumu kendi lehine kullanmak istiyordu. Büyük bir demiryolu yapımı planladılar. Osmanlı'nın ekonomik durumunun buna yetmeyeceğini biliyorlardı. O yüzden fiyatları arttırma yoluna gittiler, emperyalist kapışmayı şiddetlendirdiler. Eskisine göre farklı koşullara dayanan imtiyaz programı çıkardılar. Bu program çerçevesinde imtiyaz almayı isteyen bir çok emperyalist tekel oldu. En fazla ilgiyi de Samsun'dan Sivas ve diğer illere uzanacak Doğu hattı çekiyordu. Çünkü bu yollar Bağdat demiryolu ile içiçe giriyordu. Dolayısıyla bu hatta sahip olmak, Körfez'e kadar uzanmak demekti. Fransa'nın yanı sıra ABD'nin de özel bir ilgisi vardı. ABD, o yıllarda Osmanlı'ya yeni giriyordu. Diğer emperyalistlere göre oldukça geriden geliyordu. Fakat dünya ölçeğinde tıpkı Almanya gibi, o dönemin hızla gelişen yeni emperyalist ülkesiydi. Ama Samsun-Sivas hattını almayı başaramadı. Çünkü Fransız emperyalistlerinin Osmanlı'ya baskı yapma olanakları, ABD'den daha fazlaydı. Ve bu hat, Fransızların elinde kaldı.

Jön-Türkler dönemi, asıl olarak Almanya'ya yaradı. I. emperyalist savaşa kadar uzanan bu süreçte, Almanya, Osmanlı devletini yarı-sömürgesi haline getirdi ve kendi çıkarları doğrultusunda savaşa soktu.

Savaş arifesinde kızışan emperyalist rekabet

Almanya, kendi açısından elverişli olan koşullara karşın, Berlin-Bağdat demiryolunu tamamlayıp, Basra körfezine ulaşmayı başaramadı. I. emperyalist savaşın öngününde, emperyalist kapışma, Osmanlı toprakları üzerinde bütün şiddetiyle yaşanıyordu çünkü. Fransa ve İngiltere,

yıllardır Osmanlı'ya yerleşmişti. Almanya'nın dar ama önemli bir cephede, -silah ticareti ve demiryolu yapımı- üstünlük sağlamasına karşın, her iki emperyalist güç de Osmanlı üzerindeki hakimiyetlerini yitirmek istemiyorlardı.

İngiliz emperyalizmi, Ortadoğu'da asıl olarak Rusya ve Fransa ile karşı karşıya bulunuyordu. O yüzden de Almanya'nın bölgeye girişini başlangıçta fazla umursamadı. Hatta Almanya'yı Rusya'ya karşı 'kalkan' olarak kullandı. Almanya, Rus ve Fransız çıkarlarına el attığı sürece, İngiltere için sorun yoktu. Ama Almanya'nın bölgedeki hızlı ilerleyişi ve kendi alanına doğru yayılması üzerine, o güne dek izlediği politikayı değiştirmekle karşı karşıya kaldı. Almanya ile olan çıkar çatışması, Fransa ve Rusya ile olan rekabetinin üzerine çıktı. Sadece Osmanlı topraklarında değil, dünya ölçeğinde İngiliz-Fransız veya İngiliz-Rus çatışması, yerini İngiliz-Alman çatışmasına bırakmıştı.

Dünyanın yeniden paylaşım kavgasında Osmanlı toprakları, İngiltere için çok önemliydi. İngiltere'den Hindistan'a uzanan yol, bu topraklar üzerinden geçiyordu. Alman emperyalizminin bu bölgeye yerleşmesine izin veremezdi. Bundan dolayı İngiltere, 1902 yılından sonra Bağdat demiryolu projesine karşı bir koalisyon oluşturmaya başladı. Bağdat demiryolu projesi karşıtlarını bir araya getirdi. İngiltere'nin Rusya ve Fransa ile I. Emperyalist paylaşım savaşına kadar sürecektir ittifakı, bu süreçte atıldı.

İngiliz-Alman çelişkisi öyle bir raddeye vardı ki, İngiltere için artık başdüşman Almanya'ydı. O yüzden anti-Alman bir blok oluşturdu. Bu bloku koruyabilmek için, Almanya'nın da göz diktiği Fas'ı, Fransızlara yem olarak vermeyi bile göze aldı. Böylece Almanya karşısında İngiliz-Fransız ittifakı oluştu. Ardından buna Rusya da eklenecekti.

İngiltere-Fransa-Rusya bloğuna karşı 1905 yılında Almanya-İtalya-Avusturya ittifakı oluştu. Emperyalistlerin bu saflaşması, I. emperyalist savaşın da hangi ülkeler arasında geçeceğini ilk işaretiydi. Fakat Almanya'nın başını çektiği bu blok, diğeri kadar sağlam değildi. Bu blokta İtalya, "yumuşak karnı" oluşturuyordu. İtalya'nın, Almanya ve Avusturya-Macaristan'la çıkar çatışması belirgin bir hal almıştı çünkü. Gerek Afrika'da, gerekse Osmanlı'da İtalya'nın çıkarlarıyla, bu iki ülke karşı karşıya geliyordu. Bu durum, Almanya-Osmanlı ilişkilerini bile etkileyecekti.

1911 yılında Libya üzerinden başlayan Osmanlı-İtalya savaşı, Almanya'nın Osmanlı ile olan ilişkilerini zor soktu. Çünkü İtalya, Almanya'nın müttefiki durumun-

daydı. Ardından patlak veren Balkan savaşı, Osmanlı'yı iyice güçsüz düşürdü. Bu gelişmeler, İngiltere'nin işine yaradı. Osmanlı, İngiltere'ye Bağdat-Basra Körfezi bölümünün yapım imtiyazının vermek zorunda kaldı. Ardından İngiltere ile Almanya bir anlaşma yaptılar. İngiltere, Almanya'nın demiryollarını engellemeyecekti, fakat son nokta Basra olacaktı, Körfez'e çıkış yoktu. Böylece İngiltere, Almanya'nın Körfez'e çıkma, oradan dünyaya açılma hayallerine büyük bir darbe indirmiş oldu.

Alman emperyalizmi, sadece 1916 yılında, o da kısa bir süreliğine Berlin'den Basra'ya uzanan alana tek başına hakim olabildi. Böylesi bir genişlemeye ABD'den de büyük bir tepki geldi. Almanya gibi yeni gelişen ve Almanya'dan da hızlı büyüyen ABD için, rakibinin bu adımı, pazar kavgasında onu zorlayacak bir adımdı. Bu durum, ABD'nin I. emperyalist savaşa katılmasına yol açan en önemli faktör oldu. ABD, Almanya karşısında yer alan emperyalist ittifak lehine ağırlığını koydu.

Gelinen aşamada, Almanya'nın başta İngiltere olmak üzere diğer emperyalistlerle büyük bir savaşı göze alması gerekiyordu. **Bu, paylaşılmış toprakların yeniden paylaşımı için verilen ilk emperyalist dünya savaşı olacaktı.** Avrupa'nın o dönemdeki emperyalist çelişkilerin düğümünü, yalnızca savaş çözebilirdi. Almanya, uzun süredir askeri olarak güçlerini bu savaşa hazırlıyordu. 1914 yazında hazırlıklarını tamamladı. Artık her şey, savaşın fitilini ateşleyecek bir bahaneye kalmıştı. Saraybosna suikasti, bu bahaneyi sağladı.

Öte yandan Osmanlı'nın dış borçları Jön-Türkler döneminde devasa boyutlara ulaşmıştı. **Emperyalist savaş öncesi yüzde 200 oranında artan borçlarla, mali bağımlılığı daha da arttı.** Bu durum Almanya karşısında Osmanlı'yı iyice zor durumda bırakıyordu. **Darbeci yöntemlerle işbaşına gelen İttihat ve Terakki yönetimi, yine darbeci yöntemlerle Almanya ile 1914 yılında gizli bir anlaşma yaptı.** Bu anlaşma ile Osmanlı, Almanya safında I. Emperyalist savaşa giriyordu. Ve Osmanlı ordusu, doğrudan Alman Genelkurmayına bağlanıyordu. Böylece daha önce orduyu düzeltmek için İstanbul'a gelen Alman askeri heyeti, I. emperyalist savaş sırasında Osmanlı ordusuna el koymuş oldu.

Yeni gelişen Türk burjuvazisi, bu emperyalist kapışmada safını Almanya'dan yana belirledi. Ama savaş öncesi Osmanlı'nın hangi safta yer alacağı, son ana kadar tam bir kesinlik kazanmamıştı. Hatta İngiltere, son ataklarıyla Almanya'yı ve onun işbirlikçilerini bir hayli zor duruma sokmuştu. Enver Paşa'nın başını çektiği İttihat ve Terakki'nin son anda ve gizli bir anlaş-

Libya üzerinden Osmanlı-İtalya savaşı ile birlikte Balkan savaşları, Osmanlı'yı güçten düşürdü. Ve bu durum İngiltere'nin işine yaradı. Osmanlı, İngiltere'ye Bağdat-Basra Körfezi bölümünün yapım imtiyazının vermek zorunda kaldı. Ardından İngiltere, Almanya ile yaptığı bir anlaşma sonucu Almanya'nın Körfez'e çıkma, oradan dünyaya açılma hayallerine büyük bir darbe indirmiş oldu.

Alman emperyalizmi, sadece 1916 yılında, o da kısa bir süreliğine Berlin'den Basra'ya uzanan alana tek başına hakim olabildi. Böylesi bir genişlemeye ABD'den de büyük bir tepki geldi. Almanya gibi yeni gelişen ve Almanya'dan da hızlı büyüyen ABD için, rakibinin bu adımı, pazar kavgasında onu zorlayacak bir adımdı. Bu durum, ABD'nin I. emperyalist savaşa katılmasına yol açan en önemli faktör oldu. ABD, Almanya karşısında yer alan emperyalist ittifak lehine ağırlığını koydu.

ma ile Osmanlı'yı Almanya safında savaşa sokması da bunun göstergesiydi.

Savaş dönemindeki emperyalist kamplaşma ve işbirlikçileri

Osmanlı, emperyalist ülkelerin gözünde uzun süredir “hasta adam” olarak niteleniyordu. Çarlık Rusyası, çıkarlarını, bu “hasta adam”ın ölmesinde görüyordu. O yüzden de Osmanlı'yı canlandıracak hiçbir yatırım yapmadığı gibi, yapanlara da engel olmaya çalışıyordu. Savaş tazminatları ile Osmanlı'nın tepesine biniyor, başta demiryolu olmak üzere yapılacak tüm yatırımlar için ayrılan parayı çekiyordu. Almanya'nın Berlin-Bağdat demiryoluna bu şekilde ciddi engeller çıkarmayı başardı. İngiltere ve Fransa'nın, Rusya'dan farklı olarak Osmanlı topraklarında kimi yatırımları olsa da, onlar da çıkarlarını Osmanlı'nın dağılması ve parçalanmasında görüyorlardı. Dolayısıyla **I. emperyalist savaş öncesi oluşan bu “üçlü ittifak” anti-Alman blokta buluştukları gibi, Osmanlı'nın geleceği konusunda da hemfikirdiler.**

Almanya ise, dünyaya açılma hedefinin Osmanlı topraklarından geçtiğini düşünüyor ve Osmanlı'yı ayakta tutmaya çalışıyordu. Bir dönem padişah II. Abdülhamit ile, ardından Jön-Türkler yönetimiyle kurduğu iyi ilişkiler, bu bakışı daha da güçlendirdi. O yüzden Osmanlı'nın içindeki halk ayaklanmaları ve ezilen ulusların bağımsızlık mücadeleleriyle yıkılmasına, ya da emperyalist ülkeler tarafından parçalanıp bölüşülmesine karşı çıkıyor, bu yönde Osmanlı'yı maddi-manevi destekliyordu. Fakat Almanya ile ittifak halindeki ülkeler, -karşı blok kadar- bu konuda fikir birliği içinde değildiler. Özellikle İtalya, Kuzey Afrika'da ve Akdeniz'de Osmanlı'dan toprak koparmaya çalışıyordu. Buna rağmen her iki blokun başını çeken Almanya ve İngiltere açısından bakıldığında, Osmanlı'nın geleceğine dair planlar konusunda iki zıt yaklaşımın olduğu görülür. **İngiltere ve onun yanında saf tutan emperyalistler, “hasta adam”ın artık ölmesini ve ondan kalan ganimetleri paylaşmak isterken, Almanya, “hasta adam”ı iyileştirmeyi ve onun sırtından semirmeyi planlıyordu.**

Emperyalist blokların bu denli keskin saflaşması, Osmanlı'nın o dönemki egemenleri arasında da karşılığını buldu. Asıl olarak yeni gelişen burjuvazinin temsilcisi olan **Jön-Türkler, Osmanlı'nın varolan topraklarını korumayı ve o topraklarda yaşayan herkesi Türklük şemsiyesi altında birleştirmeyi hedefliyorlardı. Her burjuva gibi Türk burjuvazisi de kendi pazarının hakimi olma derdindeydi. İdeolojik olarak da Osmanlı'nın**

ümmeçiliğinden uzaklaşıp, milliyetçiliği öne çıkardılar. Pan-Türkist, Turancı görüşlerle, bölgedeki tüm Türkleri tek devlet çatısı altında toplamayı amaçladılar. Balkanlar'daki ulusal hareketler, Jön-Türkleri etkilemişti. Osmanlı toprakları içinde yer alan ulus ve ulusal topluluklar artık kendilerini “Osmanlı” görmeyip ulusal kimlikleriyle ortaya çıkınca, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nde de Türklük vurgusu artmaya başladı. Ve Jön Türkler (Genç Türkler) adıyla da siyaset sahnesinde yerlerini aldılar.

Feodal dönemin imparatorluğu olan Osmanlı, kapitalizme geçiş yapamadı. En başta ekonomik alt yapı yönünden zayıf kalmış, artan mali bağımlılığı ile de bunu gidermesi mümkün olmamıştı. 1800'lü yılların ortalarında emperyalizmin yarı-sömürgesi haline geldi. Jön-Türkler, Osmanlı'nın bu durumuna tepki ve müdahale girişimiydi. Ancak Osmanlı'nın içine düştüğü durum, onlara fazla manevra alanı tanımıyordu. O yüzden de Osmanlı'yı parçalama planları olan İngiltere'nin başını çektiği bloktan yana olmaksansa, Osmanlı'yı korumayı uygun bulan Almanya'nın yanında saf tutmayı tercih ettiler. Ve Almanya ile birlikte büyük bir maceraya atıldılar.

İstibdatın kalesi ve toprak beylerinin temsilcisi gerici sultanlık ise, zevahiri kurtarma derdindeydi. Emperyalist kuşatma altında varolan durumunu daha fazla koruyamayacağını biliyordu. Toprak kaybına rağmen saltanatını korumayı esas almıştı. Emperyalist paylaşımdan arta kalan Anadolu toprakları üzerinde Osmanlı saltanatını sürdürmekti artık tek amaçları. Bütün tercihlerini de bu yönde yaptı. Böylece Jön-Türk'lerin Almanya ile birlikte girdikleri maceralı yola karşılık, kendilerince daha sağlamcı bir yolu seçmiş oldular. Eskiye dayanan ilişkiler üzerinden İngilizlere ile pazarlığa oturdular. Her şeyi kaybetmektense sınırlı bir toprak parçası üzerinde bile olsa, saltanatı sürdürmek, bir kazançtı onlara göre. Çünkü biliyorlardı ki, Almanya ve Jön-Türklerin kazanması durumunda, zaten geriye itilmiş olan saltanat, tümünden yıkılmakla karşı karşıya kalacaktı. O yüzden **sarayın çıkarları, İngiliz-Fransız emperyalizmi ile uzlaşmadan geçiyordu. Ve böylece saflar netleşti.**

Almanya, savaş öncesi, Fransa ve Rusya'yı kolaylıkla yenebileceğini, İngiltere'yi de masaya oturtmak zorunda bırakacağını düşünüyordu. İngiltere ise, arkasına ABD'nin de desteğini almış olarak, Almanya'yı dize getireceğini, dünya hegemonyasını sürdüreceğini umuyordu. Fakat öyle olmadı. Her iki emperyalist kampın planları, daha savaş sürerken arka arkaya patlayan halk ayaklanmaları ve devrimlerle bozuldu.

En başta 1917 Ekim devrimi, Çarlık Rusya'sını ortadan kaldırdı. Çarlığın diğer emperyalistlerle yaptığı gizli anlaşmaları ortaya serdi ve bu anlaşmaların geçersiz olduğunu duyurdu. Bunların içinde "Skyles Picot" olarak bilinen, Ortadoğu'yu, dolayısıyla Osmanlı'yı emperyalistlerin kendi aralarında paylaşma anlaşması vardı ki, bu Türkiye'deki ulusal kurtuluş savaşını da tetikleyen önemli bir faktör oldu. **1917 devrimi, yalnız Türkiye'de değil, dünyanın dört bir yanında ezilen halkların, işçi ve emekçilerin ayaklanması-na itilim sağladı.**

Yükselen devrim dalgası, emperyalistleri en fazla tehdit eden, planlarını alt-üst eden bir gelişmeydi. Daha savaş sürüyorken 1916 yılında **İrlanda'da** işçi ve emekçiler, devrimci Connolly'nin önderliğinde emperyalist savaşa ve üzerlerindeki baskıya karşı ayaklandılar. **Almanya'da** Liebnicht önderliğinde işçiler ve gençler, 1 Mayıs 1916'da sokaklara çıktılar. Aynı yıl Almanya'da cephe işçilerinin grevi oldu, Alman filosundaki bahriyeliler ayaklandı. **Avusturya-Macaristan** ordusunda dağılma belirtileri arttı. Kitlelerin savaş koşullarında iyice dayanılmaz hale gelen yaşam koşullarına karşı isyanı, ayaklanmalara, devrimlere dönüşüp arka arkaya patlak verdi.

Tabi ki, her iki kampta yer alan emperyalistler, bu devrimci isyanlara karşı **düşmanca tavır aldılar.** Alman devlet başkanı II. Wilhelm, daha 1905 yılında Şansölye Bülow'a şunları yazmıştı: "Eğer temel sorun, burjuvanın hayatı ve mülkiyeti için korku duymadan, sosyalistlerimiz yüzünden savaş için ülke içinde tek insan olsun alamamamız ise, eğer kan banyosu gerekliyse, önce sosyalistleri öldürür, kellelerini uçurur, zararsız hale getirir, sonra da dış savaşa yöneliriz." (Alman Emperyalizminin Türkiye'ye Girişi / Lothar Rathmann-Belge Yayınları sf:87)

Alman egemenleri, sadece o yıllarda değil, savaş sırasında da zor anlar yaşadılar. Hem dışarda, hem de içeride tecrit oldular. İmdatlarına, "vatan savunması" adı altında burjuvazinin çıkarlarını savunan Alman sosyal-demokratları, Kautsky ve çevresi yetiştirdi. Böyle bir dönemde hükümete ortak olarak, onlara en büyük desteği sundular. Ve savaş sonunda Almanya'nın yenilgisini belgeleyen, ağır şartlar getiren Versailles anlaşmasını imzalamak da onlara düştü. **Yenilen Alman ordusuydu, fakat bu yenilgiyi üstlenen sosyal-demokratlar oldu.** Sonraki yıllarda Alman burjuvazisi, Alman ordusunun yenilmediğini, bu kötü anlaşmanın sosyal-demokratlar yüzünden yapıldığını söyleyecekler, yenilginin tüm faturasını da onların üzerine atacaklardı. Ve hain sosyal-demokratlar bunu göze alarak rollerini oynadılar. Almanya, bu yenilginin rövanşını almak için kısa süre sonra yeniden savaşa hazırlanacaktı. Ve birincisinden çok daha kanlı bir savaşın baş aktörü olacaktı.

Sürecek

YEDİVEREN YAYINLARI

Köklerimiz Toprakta Tarihden Geliyoruz
Derleyen: Devrim Zafer
Şehitler Albümü...

Herbiri mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları...

Yol Ayrımı
Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasal, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi... Tasfiyeciliğin çözümüne...

İlk Kurşun
Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldız'ın biyografisi... Ölümsüz proletarya kahramanının öğretici yaşamı...

İnancın Sınandığı Zor Mekanlar; Hücreler
Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

Duvarlarınızın Hükümü Yok
Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri... Tutsakların direniş güncelleri...

Savaş ve Devrimci Duruş
Derleyen: Sezal Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasal ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri...

TİKB(B) 1. Kongre Belgeleri
Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırlandığı 1. Kongre'sinin belgeleri...

Stalin Üzerine Gerçekler
Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karışıklıklara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönemeç
3 Kasım Seçimleri

Derleyen: Azmi Akan
Türkiye'de bir savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin "taktik", "devlet" ve "demokrasi" konusundaki yanlış yaklaşımları.

İşkencede Direnme Savaşı
Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direnişi yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişlerini anlatıyor...

İşçi Sınıfı Hareketi ve Görevler
Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yattığını anlatan kitap, işçi sınıfı hareketinin tıkanma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

Pişmanlık Yasaları ve İttirafçılığa Karşı Mücadele
Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karışımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına, ittirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutum ve belgeleri.

Yeni Emperyalist Savaşın Ekonomi Politigi
Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya iten ekonomik ve siyasal koşullar ile Irak'ta derinleşen ABD bataklığı...

Kutup Yıldızı

Derleyen: İsmail Gökhan Edge
Balıncığı her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen, komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşam öyküsü.

Emperyalist Savaş ve Kürt Sorunu

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar
Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi...

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri
Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin, örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Konferansı.

'96 Ölüm Orucu

Şehitleri

Ölumsuzdur!

